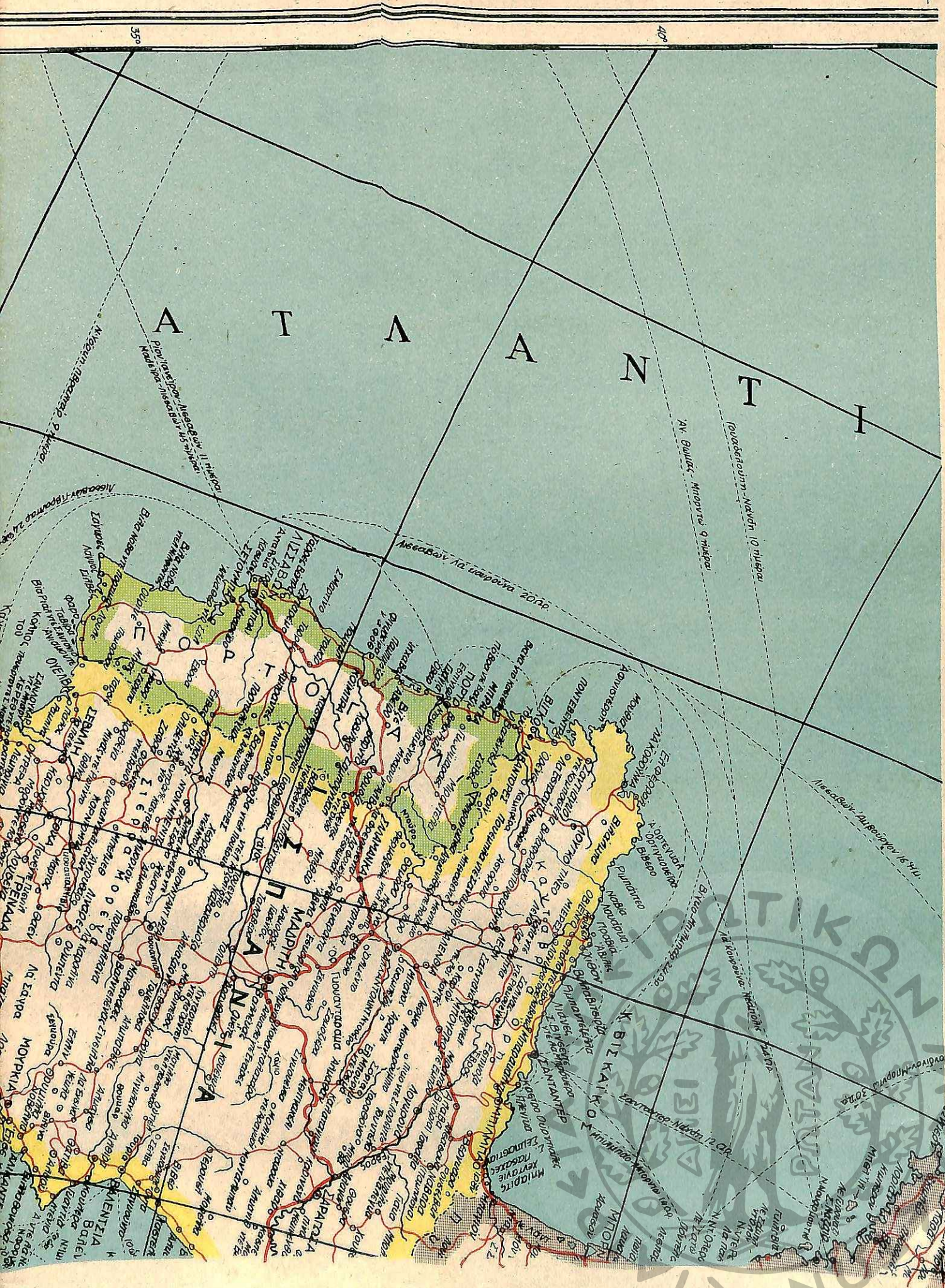

ΑΙΓΑΙΟ ΠΕΛΑΓΟΣ (Α) ΣΤΕΦΑΝ

Ο ακτινοβόλος θεός που διασποράζει τα νυκτερινά σκόνη και απαλλάσσει τις ψυχές από το μυστήριο, ο πανέμορφος Απόλλων, άμα έσκότωσε, τσεσάρων ημερών παιδί, τον Πύθωνα, τον τρομερόν δράκοντα που είχε στείλει η Ήρα για να συντρίψει την μητέρα του Αρτέμιδα, πήγε στην Κρήτη, έκαθαρίσθηκε από την Χρυσοθέμιδα, κι' όπλασμένος με την λύρα, ανέβηκε στο χρυσό άρμα που το τραβούσαν κύνες — άρμα που το έχαρισε ο πατέρας του Ζεύς — και έκαυούρισε στα Τέμπη. Από εκεί, άπευχεταίμενες για τον άγχο έρωτά του προς την Δάφνην, την όμορφη νόμφη, που μεταβλήθηκε στο δάμνιο φύτο, έκαυούρισε στους δελφούς και διάταξε να στεφανώνονται με Δάφνη οι νικηταί των αγώνων. Είς ανάμνησιν δέ της συντριβής του Πύθωνος γινόνταν στους Δελφούς κάθε έννέα χρόνια τα «Σεπτήρια». Μια γιορτή, δηλαδή, κατά την όποιαν νεανίας σπάνιας όμορφιάς, που τον εδίαλεγαν μεταξύ των ευγενών του τόπου, παρουσιάζονταν τον περικαλλή θεόν, άκούπριν ύπεβάλλετο σε έξιλαστήριες και καθαροτήριες ιερουργίες, έβάζε σε όρισμένην ημέρα από όρεμο που ύπενοιαζε με στοάν, κρατώντας βαθεία σιωπή και με συνοδεία όμάδος εφίβων που είχανε στα χέρια άναμμένα δαδιά. Κι' όταν η σιωπήλη, πομπή έφθανε στη φωληά, όπου έκρυφτηκε άλλοτε ο τερατόδης Πύθων, έβάζαν φωτιά στα καλύβα που είχανε πλεγμένη και έσυμβόλιζε το καταφύγιο του φολιδάτου τέρατος που έγκραμψε βουνα στο πέραςμά του. Κι' έπειτα η συνοδεία άπομακρυνόταν να καιρετήση την άνατολή του φωτός — τη θεού. Τέλος, ο νεανίας που παρίστανε τον θεόν, έκοβε κλαδί από την Ιεράν Δάφνη και έκαυούριζε από τον ίδιο όρεμο στους Δελφούς, με παιάνες κι' επινίκειους ύμνους.

Την παιδική του ήλικία ο Α.πόλλων την έπέρασε στη γη. Αλλά όταν ένηλικιώθηκε, ο πατέρας του Ζεύς τον άνέβασε στον Όλυμπο μαζί με την άδελφή του Αρτέμιδα, και του έδωσε θεάι μεταξύ των δώδεκα θεών έξ αίτίας των μεγάλων προτερημάτων του και ιδίως γιατί έλαβε κι' αυτός μέρος στην γιγαντομαχία και έβύθισε ένα τόφο στο μάτι του τερατόδους γίγαντος Εφιάλτη.

Γρήγορα, όμως, έδωσε άφορμή στον πατέρα του να τον τιμωρήσει. Συνεννόηθηκε με την Ήρα, την μητριά του, να άνατρέψουνε τον μεγάλο θεό, και μάλιστα πήρε απ' εκείνη ως άμοιρήν της προσδοσίας του τ' άσημένια σκυλιά που είχε φτιαγμένα ο Ήραιστος. Αλλά εκτός τούτου, έχτύπησε με τα άλάνθαστα βέλη του τον Βρόντην και τον Στερόπην, τους δυό τρομερούς Κύκλωπες που είχανε κατασκευάσει τον κεραυνό, με τον όποιον ο Ζεύς κατακραυώνωσε τον γιο του Ασκληπιόν. Τότε ο πατέρας του, που είχε δυσχερεστήσει και για τον σκοτωμό του Πύθωνος, άγανακτίσας. Στην άρχη έσκέφθηκε να τον γκρεμίσει στον Γάρταρον. Αλλά τον έτιμώρησε επεικέστερα. Τον έδιώξε από τον Όλυμπο, τον έβριζε στη γη και τον κατεύκασε να δουλεύει έννέα χρόνια στον Αόμητον, τον βασιλέα των φερρών της Θεσσαλίας, βόσκοντας τις γελάδες και τις φορκές του, τις όποιες έκανε να γεννάνε δυό μοσχάρια μαζί. Μολονότι άλλοι ισχυρίζονται ότι έβροσε τα κοπάδια στην Τροία, όπου μαζί με τον συνεξόριστόν του τον Ποσειδώνα, έχτισε τα άπόρθητα τείχη της.

Ήταν ο Απόλλων θεός έξαισίου κάλλους, αλλά άτυχος όμως στους έρωτές του και την άγάπην του. Επειδή αυτός άνεκάλυψε πρώτος τους έρωτες της Αφροδίτης και του Άρη — άφου βλέπει τα πάντα γιατί όλη την ημέρα καλλάζει άνα

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΑΚΙΝΘΟΣ

το άπειρον — και το έμαρτύρησε στον άνδρα της Ήραςτον, η θεά του έρωτος, για να τον εκδιικήσει που την έρεσίλεψε, τούρισε στα στήθη τρομερόν έρωτα προς την Λευκοθέην, την κόρη του έβδόμου άπογόνου του Βήλου, του βασιλιά των Περώων, Όρχαμου. Και τότε ο φωτεινός θεός της ημέρας, που είχε τα μάτια του για όλον τον κόσμο, άρχισε να τα γυρίζει σε μία μοναχά, λησμονώντας το άπειρον κράτος του. Κι' άλλοτε άνέτελλαν ένωρίτερα, άλλοτε έβασίλευε άργότερα, μεγαλώνοντας το χεϊνάκι τις ώρες, για να βλέπει την παρθένα που του είχε παρμένα την καρδιά. Μερικές δέ φορές, όταν της ψυχής του το πάθος έφθανε έως το φως, εξαφανίζόταν έντελώς, φεβίζοντας έτσι των άνθρώπων το νού με τον έρπον του.

Στις χώρες της Έσπερίας άπλώνονταν τα λειβάδια όπου έβροσαν τ' έλογά του, κι' όπου, άντι για χλόη έφύτρωναν Αμβροσία. Όταν έφθασε η Νύχτα άφησε τ' έλογά του ν' άνακαυθούν εκεί, έπήρε τη μορφή της Εύρυνομής, της μητέρας της άγαπήμένης του, κι' έτρώπωσε άγνώριστος στον βάλαμο της πανέμορφης κόρης. Την επίληψε μητρικά, έδιώξε τις δούλες, κι' όταν έμειναν μοναχοί, άν έρωτευμένος πιά έβροντοφώνησε.

— Εγώ είμαι εκείνος που διακράτω τον μακρό χρόνο και επιβλέπω τα πάντα. Είμαι το μάτι του κόσμου, με το όποιον μπορεί να τα διακρίνει όλα η γη. Και, πιστέψτε με, όμορφη Λευκοθέη, ο θεός του φωτός σε λατρεύει.

Φορηβήθηκε η κόρη στην άπροσδόκητη άποκάλυψη, αλλά και θαυμάσθηκε, και ρίγες διέτρεξε τ' άβρα μέλη της, όταν ο άκτεροβόλος έραστής έπήρε την άληθινή του μορφή. Και υπέκυψε στον έρωτά

του, νικημένη από το μεγαλείον και την ούράνια κάλλονη του θαυματούργου θελητικής παρθενίας της. Αλλά είχαν όμως κι' άλλην έρωμένην η Φοίβος, την όμορφη Ασιατίδα νόμφη Κλυτίαν, η όποία φθονώντας την ευτυχία της Λευκοθέης και ζηλεύοντας για την προτίμησι του άκτινοχαίτη έραστή, πήγε άμέσως κι' έπρόδωσε το μυστικό στον πατέρα της Όρχαμον. Μανιασμένος τότε ο άτμασμένος βασιλιάς έπήγε κι' έφοβέρισε την περίτρομη νόμφη, η όποία έδιόκλει λονήθηκε λέγοντας ότι άδελά της υπέχωρσε στην φλογερή άγάπη του άναμμένου περιπατητή του άπειρου. Αλλά δεν έπαίσθηκε στις εσηγήσεις της και δεν έμαλάχθηκε στα άκράτα της η πατρική άγανάκτησι. Ο Όρχαμος, στην έραψι του θυμού του, έθαψε ζωντανή την όμορφη κόρη κι' έβαλε έπάνω στο μνήμα της ψηλό σωρό πετρώων και χωμάτων.

Ο Απόλλων όμως ήταν άνώτερος απ' τον πατέρα, γιατί ήταν θεός. Έσκόρπισε λοιπόν το χώμα που έβυανε το χυτό κορμί της Λευκοθέης και ρίχνοντας άφθονη την θαλαπή των άκτινών του, προσπαθούσε να ζωονόηση τα κατάφυχα μέλη της λατρευτής έρωμένης του. Αλλά σ' εκείνον τον άγώνα προς τον ψυχρόν θάνατο, ο θεός της θεσμότητος δεν άνίκησε, και μ' άπελπισμένη φωνή άνεφώνησε.

— Γίνου λοιπόν δένδρο, ο νόμφη! Και μάλιστα δένδρο που ν' άκουμπάς στους αϊθέρας, μιά που δεν μπορείς να ζήσης άλλοιώς.

Αμέσως τότε προβάλλει από τον τόφο βλαστός. Ο Φοίβος βρέχει το χώμα με νέκταρ. Κι' άπλώνοντας μεγάλες ρίγες στη γη, προχωρεί σε ύψος μεγάλο ο μυρμιώνος κορμός του «λίβαντου», άνοίγει το χώμα κι' άνθεί από τότε το ά-

ραίο φυτό, προσβλέποντας με κορυφή τρυφερή και νεμάτη άρώματα τα αϊθέρια δώματα του φωτοδότη έραστή.

Ο Φοίβος όμως έμίσησε την Κλυτία για την προδοσία της και την άπέφυγε, άν κι' αυτή τον άγαπούσε τρελλά. Και η δυστυχισμένη ζηλότυπη, λυώνοντας από πόνο, έδιώξε θυμωμένη την συντροφιά των νομφών και πηγαίνοντας σ' έρημους τόπους, με μαλλιά ριγμένα στους ώμους, εκύτταξε άδιάκοπα τον ούράνιο έραστή που της έφευγε. Καρφωμένη στη βεσι που έδιόλεζε, χωρίς ποτέ και χωρίς τροφή, άκίνητη και άλύγιστη, κυττάζει ολόένα τον Απόλλωνα που καλλάζει άνά τα αϊθέρια ύψη. Αλλά τα μέλη της, σιγά-σιγά, ξυλιάζουνε, τα πόδια της τρυπώνουν στο χώμα. Κιτρινάδα ξεχύνεται στο έρωτευμένο κορμί της και χρωματίζει σε λίγο το στρογγυλό άνθος, στο όποιον μεταβλήθη το πρόσωπό της. Και μεταμορφωμένη σε ήλιοστρόπιον δεν παύει να είναι διαρκώς γυρισμένη προς τον ούράνιον έραστή, γιατί, άν και μεταμορφώθηκε σε φυτό, δεν έπαψε έν τούτοις να νιώθει φλογερών έρωτα προς τον Φοίβον...

Μετά την Δάφνη, η Λευκοθέη και η Κλυτία, δυστυχισμένες στον έρωτα ο Α.πόλλων έζητήσε την άνακούφισι της φιλίας. Ο βασιλιάς Αμύκλας είχε γιοιό έκτακτου κάλλους, τον Υάκινθον. Κι' ο θεός της άνοίξεως τον έκανε φίλο του. Μία μέρα, ρίχνανε δίσκο μαζί. Πέταξε από τους αϊθέρας τον δίσκο ο Φοίβος κι' εκείνος διέσχισε τα σύννεφα κι' έπεσε στη γη με τέχνην ύπεροχη. Έπρεξε ο νεανίας ν' άρπάξη τον δίσκο για να τον στείλει κι' αυτός προς τα ύψη. Αλλά η γη τον πιναίει έπάνω του, άν και πολ-λοι πιστεύουν ότι τούκταναν ο Βορέας κι' ο Ζέφυρος ζηλεύοντας το όμορφό του κεφάλι. Κιτρινίζει τότε ο Υάκινθος, γέρνει το θεόν του κάλλος στους πόδες της βαρετιάς του πληγής και πέφτει στα χέρια του ύπεροκόμου φίλου του που έδρακείας το άπειρο και τον έπήρε στην άγκαλιά του, προσπαθώντας να έπουλώσει τις θανάτηφóρες πληγές του και να συγκρατήσει την ψυχή του που έφευγε. Αλλά η άγάπη του δεν έγωνάναψε, το λευκόδι που εκόπηκε, και με υπερόσμια μελωδία βονηεί ο θεός τον χαμό του.

— Πειθαίνεις λοιπόν στην αύη της νεότητος, σκοτωμένος από το χέρι μου! Κι' ο δυστυχισμένος έγώ διακρίνω το λάθος μου στις πληγές σου. Αλλά θα ζήεις αιώνια, άγαπήμένο μου. Η λύρα μου θα σε όμνη στο μέλλον. Μεταμορφώσου σ' έμορφο άνθος. Υάκινθε και στα φύλλα σου άς διαβάζονται αιώνια οι βαρείς στεναγμοί μου...

Οι σταγόνες του αίματος που έσταξαν από το τραύμα του λεπτού νεανία έπάνω στη χλόη της γης, δεν έστεινώναν. Έγίνονταν άνθος θαυμάσιο, παίρνοντας του κρίνου την άβρη μορφή και διατηρώντας μόνο το κόκκινο χρώμα τους. Κι' όπως θέλησε ο όρατός θεός, χαραχθήκανε στα άβρα πέταλά του οι στεναγμοί του, το θλιβερό επιφώνημά του «Αϊ», «Αϊ» και σε πολλές περιστάσεις κι' ένα «Υ», το άρχικό του ονόματός του.

Από τότε στη γιορτή του καλοκαιριού άρμονίες αλλών και κιθάρας όυνούσανε τον όρατο Υάκινθο, που, στην αύη της ζωής του, τον άσκούσε ο Ήλιος με την φλογισμένη άγάπη του.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Τα τελευταία άντίτυπα της τούτης έκδόσεως των διηγημάτων «Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου» ποιοούνται από τα βιβλιοπωλεία και άποστέλλονται έλεύθερα ταχ. τελών εις τους έμβάζοντες εις τον «Θησαυρόν» δραχ. 160—).

— Ναι, ναι, σκοτώθηκαν όλοι.
— Είναι τρελλά; ψιθύρισε η Μάρθα με χείλη τρεμουλιαστά.
— Πάμε να φύγουμε, εφώναξε με κλάματα η Ρένα.

Η Μάρθα όμως σφίγγοντας τὰ δόντια της πού χτυπούσαν, έπεράσε το χέρι της γύρω στους ώμους της γερόντισσας.
Τί έχεις; εφώναξε Δέν καταλαβαίνεις τί σου λέμε;
Τό άγγιγμα αυτό, ή θεία Μέλπω έγύρισε λίγο το κεφάλι της. 'Αποκρίθηκε σιγά:

Ναι, ναι, καταλαβαίνω. Είσαοτε όφρανα!

Έπειτα, είπε σιγά, πιδ σιγά:
— Έγώ όμως δέν μπορώ να σηκωθώ από δω.

Γιατί; Γιατί; Ξεφώνισαν και τὰ δυο κορίτσια μαζί. 'Έχεις χτυπίσει;

— Όχι! Έκανε αυτή με τό κεφάλι.

Καί έπρόσθεσε ψιθυριστά:
— Παρέλυσαν τὰ πόδια μου. Μόλις άρχισε ο σεισμός, ένδοιασ πώς τὰ πόδια μου έρριζώσαν στη γη.

Κι' από τότε δέν σηκώθηκες από την πολυθρόνα;

— Όχι! Έκανε αυτή κουδώντας το κεφάλι. 'Από τότε ξεινια έδω. Καί μού φαίνεται πώς δέν θά μπορούσα να σηκωθώ πια στη ζωή μου.

— Πάμε να φύγουμε! έλεπε πάλι η Ρένα κλαμάρικα.

— Όχι! έλεπε ακοιρίθηκε η Μάρθα. Πρέπει να μείνωμε έδω. Θέλεις, θεία Μέλπω, να μείνωμε έδω; Θά σέ βοηθήσωμε. Έμεις δέν έχουμε σπίτι.

— Τό σπίτι αυτό είναι δικό σας!; αποκρίθηκε η γερόντισσα.

Δύο χρόνια έφιαλτικά

Αχ, αυτά τὰ δυο χρόνια της καταιστροφής! Μονάχα η άνάμνησις των φέρνει άνατριχίλα. Η θεία Μέλπω, μήνες δόκληρους, έμεινε στο κρεβάτι. Άδύνατον να σιλέψη. Ο γιατρός δέν έβρισκε καμμία όργανική πάθηση.

Φοβήθηκε, έλεπε μονάχα.
Ο φόβος της παρέλυσε τὰ νεύρα.

Ήταν έντελώς άρχιστη. Στην άρχή, ούτε και τό μυαλό της έδούλευε. Η Μάρθα άνέλαβε τό νοικοκυριο. Στο σπίτι της, ή μάνα της την έθεωρούσε μικρή. Ποτέ δέν της είχε άναθεώσε καμμία σπουδαία δουλειά. Μ' όλα αυτά, ή νέα άνέλαιβε ήρωικά τὰ καινούργια της καθήκοντα. Καί δέν ήταν μικρό πράγμα, κοπελλάκια πού μόλις είχε κλείσει τὰ δεκάδι, να φροντίσει για μιά γερόντισσα κατάκοιτη και γιά ένα μικρό παιδί. Καί μήπως ήταν εύκολα τήν πράματα; Όλα ήταν νεκρωμένα στην πόλη. Ήρθαν συνηγέτες, άρχισαν διανομές, συσσίτια, κι' η Μάρθα έτρεχε, εφρόντιζε γιά όλα, παρακαλούσε σαν μεγάλη. Εύτυχός πού στο σπίτι της θείας Μέλπως κάτι βρισκόταν. Δέν ήταν πλούσια, μά νοικοκυρά, είχε τις προμήθειές της, κι' έτσι έπεράσαν τον πρώτο καιρό. Άργότερα, έγιναν χειρότερα τὰ πράγματα γιά τήν όδρανόμενη οικογένεια. Τά έσοδα της θείας Μέλπως μόλις έπαρκοσαν γιά τον εαυτό της. Πώς να τραφούν κι' άλλες δυο ψυχές; Οί άλλες οικογένειες, όσες δέν είχαν φανισθή, άρχισαν να όρροποδοούν. Τότε η Μάρθα έσκέφθηκε να έργασθ, ήταν πρώτη στο σχολείο στα εργόχειρα. Παρακάλεσε, και μερικώς φιλικές οικογένειες της έπρομήθευαν σιτά.

Γκολοκαίρι ήταν. Άπέναντι, στο λουτράκι, οί έξνοι άγρόνατοι έχωρα και κεντήματα. Η Μάρθα ρίχτηκε στή δουλειά. Όταν δέν έφθανε ή ήμερα, ξενυχτούσε. Τά ματία της κοκκινίζουν, και τήν άλλη μέρα έφαινονταν κλαμένα. Έκλαιγε άλγθθεια και πολλές φορές στα νυχτεριά της. Δίπλα της άκουσε την κανονική άναπνοή της Ρένας. Η μικρή κοιμόταν ήσυχα.

Τό προσάκι της ήταν ρόδινο, όφρανο. Είχε συνάθει πια σχεδόν καταλαβαίνε και τήν ή μόνη πού δέν κι' η θεία Μέλπω τὰ έστερείτο όλα γιά χάρη της μικρής, κι' η Μάρθα πτερηθί ή Ρένα. Στά νυχτερία, να όρνη. Όταν έμύονταν τήν εμμένα, παρακαλούσε τό εργόχειρό της, γόνια της, έκλαιγε όρες, Άλλά κι' αυτή με τήν άγανάτη, όβουμένη φωνή της, της έλεγε:

— Πάλι κλαίς; Δέν κάνω.

— Άλλες φορές πάλι, ή άνάσα της Ρένας δίπλα της, ή γαλήνια παιδική άνάσα, της έδινε άθαρρος. Ένοιωθε έξαφνα μιάν άπέραντη δύναμη μέσα της. Έπρεπε να πολεμήσει, γιά να ζήσει ή Ρένα εύθυμή. Καταλάβαινε πώς δέν μπορούσε να τήν άγαπήσει πιδ πλύ. Κοιμιά μάνα δέν θ' άγαπούσε διαφορετικά τό παιδί της. Τόν Σεπτέμβριο, όταν άνοιξαν τὰ σχολεία στη δοκιμασμένη πολιτεία, η Μάρθα έστειλε πρώτη-πρώτη τη Ρένα Μά αυτή δέν πήγε. Οί συμμάθητές της έπέρασαν να τήν πάρουν, Άλλά αυτή τούς αποκρίθηκε!

— Μά ποιος θά κάνει τό νοικοκυριο;

Καί τούς έδειξε την κατάκοιτη γερόντισσα. Έκλαψε λίγες ήμέρες, γιάτί ήταν πάντα τ' όνειρό της να σπουδάσει. Έπειτα όμως πήρε τήν άπόφαση. Βοηθούσε τη Ρένα στα μαθήματα της, και σ'αυτό σαν άληθινή μάνα. Οί ήμέρες περνούσαν άργές, κουραστικές, τό χειμώνα. Τά Χριστούγεννα είχαν μιά χαρά. Σηκώθηκε γιά λίγο από τό κρεβάτι ή θεία Μέλπω. Τόσο, όσο να καθήσει στην πολυθρόνα. Μά χρειάστηκε άλλα δυο χρόνια γιά να μπόρεση να περπατήσει άληθινά, σέρνοντας πάντα τὰ πόδια της.

Στό καινούργιο σπίτι

Τότε τό Κράτος έδωσε δάνεια κι' όλοι έχτισαν τὰ σπίτια τους καινούργια.

Χτίστηκε τό σπίτι τών όφρανών, και μετακομίστηκαν εκεί. Η ζωή έκαλυτέρεψε βέβαια. Άλλά γιά τη Μάρθα δέν ήταν και μεγάλη ή διαφορά. Έδοόλευε τώρα γιά να βγάλει τό χρέος.

Ήταν δεκαοχτώ χρόνων, ή Ρένα ένδεκα. Οί φίλες της της έλεγαν πώς θά γεννούσε γρήγορα μ' αυτή τη ζωή. Αυτή γελούσε άγνά και έδούλευε. Στο μυαλό της δέν είχε άλλη σκέψη παρά τό μέλλον της Ρένας. Αυτή, ναι, ήταν προσωρινή γιά μιά δύσκολη ζωή. Η Ρένα όμως έπρεπε να ζήσει χαρούμενη. Έκαμάρισε τήν όμορφή της μικρής και έξενοωσε να κυταχτεί ή ίδια στον καθρέπτη. Είναι άλγθθεια πώς όλος ο κόσμος ήταν ξετρελλαμένος με τη Ρένα. Σπάνια μπορούσε να ίδι κανείς κοπέλλα πιδ χυριστομένη. Μαλλιά χρυσά, σγουρά, πού έσχηματίζαν ένα έναδό κάδρο σ' ένα προσωπίκό ρόδινο, τσαγινικό, άφρανο. Μάτια γαλάζια, μπριμπιλώτα, χείλη κερασά. Δέρμο όλόλευκο, και κορμίστασι λυγρή.

Η Μάρθα; «Είναι κι' αυτή όμορφη», έλεγαν με κάποια συγκάταβασι οί φίλες της. Άλλος τύπος. Άσπρη κι' αυτή με μαλλιά μακρά όπως και με μάτια βαθεία καστανά. Λεπτή, με κατατομή βυζαντινής Παναγίας. Δέν έκανε φιγούρα με τό πρώτο. Όσοι τήν έρώσεχαν μπορούσαν ν' άνακαλύψουν κάποια έχειριστή γοητεία, στο χλωμό της πρόσωπο πού φαίνονταν γερασμένο πριν της ώρας του.

Έπέρασαν κι' άλλα δυο χρόνια. Έπάτησε τὰ έίκοσι ή Μάρθα.

Τότε ήρθε τό μεγάλο περιστατικό της ζωής της.

Πρώτη άγάπη

— Θά πάμε στο λουτράκι, εφώνανε μιά μέρα ή θεία Μέλπω άποφασιστικά.

Τά δυο κορίτσια τήν έκύτταξαν σαν να μήν καταλάβαιναν. Ήταν κάτι πολύ τολμηρό γιά τήν ήσυχη, μονότονη ζωή τους να σκεφθύνε έστω και μιά έκδρομή στην άπέναντι λουτρόπολι. Η θεία Μέλπω όμως φαίνονταν ξαναγεωμένη! Έκλειν τήν ήμερα. Περπατούσε πιδ ελεύθερα.

— Θά πάμε γιά μπάνιο; ρώτησε ή Μάρθα με φωνή πνιγμένη από

χαρά.

— Ναι, θά πάμε να μείνωμε ένα μήνα. Έμάριζα λεπτά.

Τά δυο κορίτσια άρχισαν να χορεύουν από χαρά. Τά πράγματα έτοιμασθηκαν άψε-σβύσε. Τό ταξίδι δύν έφάνηκε σπουδαίο. Κι' έπειτα, τό έξοδοχείο, ένα από τὰ μέτρια, τό μάλλον φθηνά, τούς φάνηκε παλατάκι.

Κάθε πρωί ή Μάρθα συνάδωσε τη θεία στα λουτρά. Καθόταν στην αίσθηση άναμνησις και έπεριμενε νάρθη ή σειρά της γερόντισσας! να κάνει μπάνιο και να τελειώσει. Βαστούσε δυο-τρείς όρες ή διαδιάκασια. Η Μάρθα δέν έχανε τόν καιρό της, κεντούσε. Άλλά της έπιασαν κουβέντα διάφορες κυρίες και τήν έκύττασαν με συμπάθεια.

Έκει ένγνώριστηκε με τόν Ντίνο Δάρβα.

Πώς της πρωτομίλησε; Δέν μπορούσε να θυμηθί. Άργότερα ένδομίζε ή Μάρθα πώς τόν ένγνώριζε χρόνια. Έτσι άπλα, έτσι έγκάρδια μιλήσαν από τήν άρχή.

— Περιμένετε τη θεία σας; τη ρώτησε μιά μέρα.

— Ναι, αποκρίθηκε αυτή και σταμάτησε κοκκινίζοντας.

Γιατί έκοκκινισε; Γιατί ποτέ της δέν είχε ίδι τόσο όμορφο νέο. Ήταν ψηλάς, καστανός, εύθυνης. Τό πρόσωπό του είχε μιά παιδική τική λάμψη. Θά ήταν είκοσι πέντε χρόνων.

Έκάζησε κοντά της και της έλεπε πώς περιμένει κι' αυτός τη μητέρα του. Ήταν άθηνάιος. Είχε έλαβε με τη μητέρα του. Ήταν μοναχογυιός, όφρανος από πατέρα. Η μητέρα του υπέφερε από τήν καρδιά της και φοβόταν να πάη μόνη της στο λουτρό. Γι' αυτό άναγκαζόταν να τήν συνοδεύει κάθε χρόνο ένα μίνα στη λουτρόπολι.

Εύτυχός πού είμαι ζωγράφος, της έλεπε. Κι' έτσι μού δίνεται εύκαιρία να ζωγραφίζω κιάλας.

Μίλα, έτσι δυο-τρείς ήμέρες, φιλικά. Ένα άπόγεμα, βρέθηκαν να καθώονταν σέ πλάιν τραπέζια στο καφενείο. Η θεία Μέλπω έπιασε κουβέντα με τήν κυρία Δάρβα. Κι' ο Ντίνος έπρότεινε στή Μάρθα και στή Ρένα να πάνε περίπατο στο βουνό.

Ήταν μιά από τις πιδ εύτυχήμενες ήμέρες της ζωής της. Όταν άρχισε να περπατά κοντά του, αισθάνθηκε με μιάς τέτοια χαρά, πού έλάμζε. Τό βήμα της ήταν μεγάλο, έλαστικό. Τό κεφάλι της έφθανε στον ώμο του. Κι' όσες δέν ήταν κοντή κι' αυτή. Όταν πήραν τις κορβέλες πού βουνοδό σταμάτησε και της έλεπε:

— Κυτάδετε τη χρυσάφεια δύσι. Χθές, όταν τήν έκύτταζα, σας θυμόμουν.

— Γιατί; ρώτησε ή Μάρθα μ' ένα χαμόγελο.

— Δέν μπορώ να σας έξηγήσω άκριβώς. Άλλά όταν κυτάζω τη δύσι, νοιώθω μιάν άπέραντη γαλήνη μέσα μου. Τό ίδιο νοιώθω όταν κυτάζω κι' εσάς.

Δέν αποκρίθηκε ή κοπέλλα. Η Ρένα χοροπήδουσε πιδ μακρυνά. Ο Ντίνος άκούμπησε άπαλά τό χέρι του στο μπράτσο της.

— Σταθίτε!, της έλεπε. Σταθίτε στο φός. Έτσι. Είστασε άλγθθεια σαστή βυζαντινή Παναγία.

Ήταν ή πρώτη φορά πού της τώλεσαν αυτό.

Δέν μιλήσαν πάλι κάμποση ώρα. Άξαφνα ο Ντίνος έπρότεινε.

— Τί λέτε; Άφίνομε τό όρόμο, να πάρουμε τὰ μονοπάτια;

Όταν άρχισαν να σκαρφαλώνουν, σαν κατόικια τήν άπότομη πλαγιά ή Μάρθα ένοιωσε μέσα της μιάν άποκάλυψη. Άνεκάλυπτε πώς ήταν νέα. Νέα, παιδί! Πώς βρισκόταν στην ήλικία πού ή ζωή γελάει.

Πώς είχε δικαίωμα να τρέξει, να περπατά, να σκαρφαλώει βουνά, να περπατά. Μά άπ' όλα πιδ πολύ πώς είχε δικαίωμα ν' άγαπήσει. Όταν

τό σκέφθηκε αυτό, ένοιωσε τέτοια εύτυχία, πού τὰ μάτια της έβουρ. κωσαν. Έπειτα, άρχισε να γελάει τρελλά, με τό τίποτα. Κι' αυτός γελούσε. Η Ρένα, τραγουδούσε σαν άηδονάκι.

Ο ήλιος είχε χαθή, είχε βουλήξει στή χρυσάφεια θάλασσα. Γάλλοι πετούσαν με χρυσάφια φτερά.

Όλα ήταν ρόδινα και χρυσά. Η ζωή ή άληθινή είχε σβύσει και στή θέσι της είχε γεννηθί ένας πιασμενός κόσμος. Τίποτε δέν έμεινε με τὰ συνηθισμένα πράγματα στή γη. Άπόψε ήταν όλα άνάλαφρα, εύλα.

Αντίκρυ, τὰ όφτα άναβαν ένα-ένα στην Κόρινθο. Χαιρετισμός από γνώριμο κόσμο.

Γιά μιά στιγμή ή Μάρθα άνατριχίασε. Μήν ήταν οί ψυχές τών άναπνιγμένων νεκρών πού της έστελναν μήνυμα με τὰ φωτάκια αυτά πού έτρέμοιούλαζαν; Η πένθιμη αυτή ένδομίσια όμως έπέρασε γρήγορα.

Όχι! Κι' οί ψυχές τού πατέρα και της μάνας θά, έχαιρονταν με τη χαρά της, άν τήν έβλεπαν. Δέν είχε να φοβήθί, ούτε να λυπηθί.

Στό κατέβασμα, ο Ντίνος της έδωσε τό χέρι του λίγες φορές γιά να τήν βοηθήσει.

Στό άγγιγμα τού γερού χεριού του, άνατριχίασε. Κι' αυτές οιγο-τραγουδούσε τώρα.

Όταν έφθασαν κάτω, στο καφενείο πάλι, ή θεία Μέλπω τήν έκύταζε καλά στή μάτια. Η μητέρα πού Ντίνο της έλεπε με χαμόγελο:

— Σε ώφελεία ό περίπατος, μικρή μου. Τά μάγουλά σου είναι σαν τριαντάφυλλα.

Τή νύχτα αυτή δέν κοιμήθηκε ή Μάρθα. Της έρχόταν να πεταχτεί από τό κρεβάτι, να φωνάξει, να γελάσει. Στο τέλος δέν έβάταξε. Σηκώθηκε. Πήγε στο μπαλκόνι, και έκάζησε.

Τό φεγγάρι ήταν όλόγεμο. Ο κόσμος τού όνειρού δέν είχε σβύσει. Πού κρυβόταν ή όμορφή της πλάσης τόσα χρόνια; Πού κρυβόταν; Καί πώς της άνοιχτηκε με μιάς;

Σ' άγαπά!

Ήταν τολμηρό αυτό πού έκανε. Κι' όμως μιά άκατανίκητη δύναμη τήν έσπρώχνε να δεχθί τήν πρόταση του να πάει μόνοι οί δυο τους να κάνουν άπάνιο στήν άκρογιαλιά.

Άφρησε τη Ρένα στα λουτρά να περιμένει και τη θεία Μέλπω και τήν κυρία Δάρβα, και άκολούθησε τόν Ντίνο.

Έπί τέλους! Έκανε αυτός όταν προχώρησαν. Άς καταλάβουμε κι' έμεις μιά μέρα πώς ύπάρχει θάλασσα. Κολυμπάτε.

Ναι, αποκρίθηκε αυτή.

Στήν άκρογιαλιά, της έδειξε κάτι θημιώνες.

— Έκει να πάτε να έτοιμασθήτε, της έλεπε. Σας περιμένω, να βουτήξωμε μαζί.

Έτοιμάσθηκε με καρδιοχτύπι. Καί στην Κόρινθο, Άλλοτε, έκανε λουτρό. Μά ή ιδέα πώς αυτός, ο Ντίνος, είναι τόσο κοντός, τήν έκανε να ντρεπείται τόσο.

Όταν σ'είπε στάθηκε μπροστά του με τό μαγικό, της ένοιωσε πώς γινόταν κοκκινί, ως τ' αυτιά. Αυτός της έφριξε μιά γρήγορη ματιά, και εφώνανε εύθυμα:

— Εμπρός!

Τό κύμα τούς άγκάλιασε γαλάνα. Έκολυμπήσαν πολλή ώρα. Ο Ντίνος φάνιταν άκούραστος.

Τό έζέρετε πώς είστασε περίφημη κολυμβήτρια της έλεπε.

— Κολυμπά από μικρή. Πάντα μ' άρσε ή θάλασσα.

Όταν, επί τέλους, βγήκαν από τό νερό, έκαλώθηκαν στην άμμο, κάτω από ένα φουντωτό πεύκο.

— Πάστε μου, της έλεπε ο Ντίνος Δάρβα. Πάστε μου τήν ή ζωή σας.

Άλλά, έγκάρδια, τού διηγήθηκε τὰ εύτυχίονα της παιδικά χρόνια, κι' έπειτα τη δυστυχία. Τήν άκουσε, κυτάζοντας τήν στο στόμα.

Όταν άνταμώνονταν οί ματιές τους, ή Μάρθα έσάστει, έχανε τὰ λόγια της.

Τό πρώτο «Σ' άγαπά» της τό έλεπε άργότερα. Έκάθονταν στην άκρογιαλιά.

Η Μάρθα φορούσε ένα λευκό φουστανάκι, άπλό, άπείριτο. Τά μπράτσα της, ήλιοκαμένα, έφαινονταν χρυσά κάτω από τόν ήλιο. Τά μαλλιά της όλόμαυρα, είχαν γαλάζιες άνταυγίες. Τά προσάκι της λεπτό, όφειδες, ήταν παράξενα λείο, βελουδένιο. Ένα σοφόρο χαμόγελο έπαιζε στή χείλη της, καθώς τού μιλούσε.

Καί τὰ μάτια της, καστανά, βελουδένια, πότε έκύττασαν μακρυνά τούς γλάρους πού πετούσαν έπάνω από τό κύμα, πότε έκαρφόνονταν γιά μιά στιγμή δειλά στή ματιά τού Ντίνου. Αυτός τήν άκούε σαν άφηρημένος.

Άξαφνα σηκώθηκε. Μηχανικά σηκώθηκε κι' ή νέα. Τότε, με μιά βίαιη κίνησι, τήν πήρε στην άγκαλιά του, και έκόλλησε τὰ χείλη του στή δική της. Τό φίλο του ήταν παράφορο, όρμητικό. Αυτή τάχασε. Έμεινε άληθινή τις πρώτες στιγμές, παραλυμένη.

Έπειτα έκανε ν' αντίσταθί, να τόν σπρώξει. Μά ή δύναμις της έλόγιζε κάτω από τη δική του.

Σ' άγαπά!

Η φωνή του ήταν βραχνή, γεμάτη λαχτάρα.

Τότε πια δέν έσκέφθηκε ν' αντίσταθί ή Μάρθα. Άφρησε τό νεανικό της κορμί σάν άψυχο στην άγκαλιά του. Τά χείλη της όμως έξητρησαν πάλι τὰ δικά του.

Μ' άγαπάς, κι' εσύ; ρώτησε ο Ντίνος, πιδανώντας της τό κεφάλι στή δυο του χέρια και κυτάζοντας τήν στή μάτια.

Τόν έκτύπησε βαθεία. Θάθελε να τυπώσει στην ψυχή της τή φυσιογνωμία του, τήν όμορφη κι' εύγενική. Δέν τού αποκρίθηκε. Μά αυτός κατάλαβε στή μάτια της τήν άποκρίσι της και της ψιθύρισε:

— Άγαπή μου!

Έμειναν πολλή ώρα έτσι, άγκαλιασμένοι. Έπειτα ελύθησαν οί γλάσσες τους και ξέσπασε ή χαρά τους.

— Από τόν καιρό πού αισθάνομαι τόν εαυτό μου, έλεπε ο Ντίνος, μιά τέτοια γυναικά δνειρεύομαι, σάν κι' εσένα. Σοβαρή, γενναία, μά κατατομή Παναγίας. Δέν με συγκινούν οί μονότονοι τύποι, τὰ μαλλιά τὰ έζέρινα και τὰ μάτια πού όλο είναι έτοιμα να κοροϊδύουν. Θέλω στή γυναικά πού άγαπά να βρω και τήν αιώνια υπήτερα. Κι' εσύ μού φαίνεται πώς θά είσαι, άλγθθεια, μητέρα, έρωμένη και σύζυγος μαζί. Η άγάπη ποθείς γιά ή άδελφή σου, ή αδελφή σου γιά αυτήν, με κάνει να σέ όνειρεύομαι ιδανική μητέρα.

Έκοκκινίσε ή Μάρθα κι' ένοιωσε τήν καρδιά της να σκίρτα μέσα της. Τόσο χρόνια είχε θυσιασθή άλγθθεια αυτή. Μά από κανέναν δέν είχε άκούσει λόγια ένθαρρυντικά.

Όλοι τού θεωρούσαν φυσικό πώς είχε άφιέρωσε τη ζωή της στή Ρένα. Καί νά, πού ο άνδρας της στή τήν είχε άγαπάσει καταλάβαινε τή θυσία της στην έκτιμώσε.

Μου φαίνεται πώς έμεινε στήν άκρογιαλιά, της έδειξε κάτι θημιώνες.

— Έκει να πάτε να έτοιμασθήτε, της έλεπε. Σας περιμένω, να βουτήξωμε μαζί.

Έτοιμάσθηκε με καρδιοχτύπι. Καί στην Κόρινθο, Άλλοτε, έκανε λουτρό. Μά ή ιδέα πώς αυτός, ο Ντίνος, είναι τόσο κοντός, τήν έκανε να ντρεπείται τόσο.

Όταν σ'είπε στάθηκε μπροστά του με τό μαγικό, της ένοιωσε πώς γινόταν κοκκινί, ως τ' αυτιά. Αυτός της έφριξε μιά γρήγορη ματιά, και εφώνανε εύθυμα:

— Εμπρός!

Τό κύμα τούς άγκάλιασε γαλάνα. Έκολυμπήσαν πολλή ώρα. Ο Ντίνος φάνιταν άκούραστος.

Τό έζέρετε πώς είστασε περίφημη κολυμβήτρια της έλεπε.

— Κολυμπά από μικρή. Πάντα μ' άρσε ή θάλασσα.

Όταν, επί τέλους, βγήκαν από τό νερό, έκαλώθηκαν στην άμμο, κάτω από ένα φουντωτό πεύκο.

— Πάστε μου, της έλεπε ο Ντίνος Δάρβα. Πάστε μου τήν ή ζωή σας.

Άλλά, έγκάρδια, τού διηγήθηκε τὰ εύτυχίονα της παιδικά χρόνια, κι' έπειτα τη δυστυχία. Τήν άκουσε, κυτάζοντας τήν στο στόμα.

Όταν άνταμώνονταν οί ματιές τους, ή Μάρθα έσάστει, έχανε τὰ λόγια της.

Τό πρώτο «Σ' άγαπά» της τό έλεπε άργότερα. Έκάθονταν στην άκρογιαλιά.

Η Μάρθα φορούσε ένα λευκό φουστανάκι, άπλό, άπείριτο. Τά μπράτσα της, ήλιοκαμένα, έφαινονταν χρυσά κάτω από τόν ήλιο. Τά μαλλιά της όλόμαυρα, είχαν γαλάζιες άνταυγίες. Τά προσάκι της λεπτό, όφειδες, ήταν παράξενα λείο, βελουδένιο. Ένα σοφόρο χαμόγελο έπαιζε στή χείλη της, καθώς τού μιλούσε.

Καί τὰ μάτια της, καστανά, βελουδένια, πότε έκύττασαν μακρυνά τούς γλάρους πού πετούσαν έπάνω από τό κύμα, πότε έκαρφόνονταν γιά μιά στιγμή δειλά στή ματιά τού Ντίνου. Αυτός τήν άκούε σαν άφηρημένος.

Άξαφνα σηκώθηκε. Μηχανικά σηκώθηκε κι' ή νέα. Τότε, με μιά βίαιη κίνησι, τήν πήρε στην άγκαλιά του, και έκόλλησε τὰ χείλη του στή δική της. Τό φίλο του ήταν παράφορο, όρμητικό. Αυτή τάχασε. Έμεινε άληθινή τις πρώτες στιγμές, παραλυμένη.

Έπειτα έκανε ν' αντίσταθί, να τόν σπρώξει. Μά ή δύναμις της έλόγιζε κάτω από τη δική του.

Σ' άγαπά!

Η φωνή του ήταν βραχνή, γεμάτη λαχτάρα.

Τότε πια δέν έσκέφθηκε ν' αντίσταθί ή Μάρθα. Άφρησε τό νεανικό της κορμί σάν άψυχο στην άγκαλιά του. Τά χείλη της όμως έξητρησαν πάλι τὰ δικά του.

Μ' άγαπάς, κι' εσύ; ρώτησε ο Ντίνος, πιδανώντας της τό κεφάλι στή δυο του χέρια και κυτάζοντας τήν στή μάτια.

Τόν έκτύπησε βαθεία. Θάθελε να τυπώσει στην ψυχή της τή φυσιογνωμία του, τήν όμορφη κι' εύγενική. Δέν τού αποκρίθηκε. Μά αυτός κατάλαβε στή μάτια της τήν άποκρίσι της και της ψιθύρισε:

— Άγαπή μου!

Έμειναν πολλή ώρα έτσι, άγκαλιασμένοι. Έπειτα ελύθησαν οί γλάσσες τους και ξέσπασε ή χαρά τους.

— Από τόν καιρό πού αισθάνομαι τόν εαυτό μου, έλεπε ο Ντίνος, μιά τέτοια γυναικά δνειρεύομαι, σάν κι' εσένα. Σοβαρή, γενναία, μά κατατομή Παναγίας. Δέν με συγκινούν οί μονότονοι τύποι, τὰ μαλλιά τὰ έζέρινα και τὰ μάτια πού όλο είναι έτοιμα να κοροϊδύουν. Θέλω στή γυναικά πού άγαπά να βρω και τήν αιώνια υπήτερα. Κι' εσύ μού φαίνεται πώς θά είσαι, άλγθθεια, μητέρα, έρωμένη και σύζυγος μαζί. Η άγάπη ποθείς γιά ή άδελφή σου, ή αδελφή σου γιά αυτήν, με κάνει να σέ όνειρεύομαι ιδανική μητέρα.

Έκοκκινίσε ή Μάρθα κι' ένοιωσε τήν καρδιά της να σκίρτα μέσα της. Τόσο χρόνια είχε θυσιασθή άλγθθεια αυτή. Μά από κανέναν δέν είχε άκούσει λόγια ένθαρρυντικά.

Όλοι τού θεωρούσαν φυσικό πώς είχε άφιέρωσε τη ζωή της στή Ρένα. Καί νά, πού ο άνδρας της στή τήν είχε άγαπάσει καταλάβαινε τή θυσία της στην έκτιμώσε.

Μου φαίνεται πώς έμεινε στήν άκρογιαλιά, της έδειξε κάτι θημιώνες.

— Έκει να πάτε να έτοιμασθήτε, της έλεπε. Σας περιμένω, να βουτήξωμε μαζί.

Έτοιμάσθηκε με καρδιοχτύπι. Καί στην Κόρινθο, Άλλοτε, έκανε λουτρό. Μά ή ιδέα πώς αυτός, ο Ντίνος, είναι τόσο κοντός, τήν έκανε να ντρεπείται τόσο.

Όταν σ'είπε στάθηκε μπροστά του με τό μαγικό, της ένοιωσε πώς γινόταν κοκκινί, ως τ' αυτιά. Αυτός της έφριξε μιά γρήγορη ματιά, και εφώνανε εύθυμα:

— Εμπρός!

Τό κύμα τούς άγκάλιασε γαλάνα. Έκολυμπήσαν πολλή ώρα. Ο Ντίνος φάνιταν άκούραστος.

Τό έζέρετε πώς είστασε περίφημη κολυμβήτρια της έλεπε.

— Κολυμπά από μικρή. Πάντα μ' άρσε ή θάλασσα.

Όταν, επί τέλους, βγήκαν από τό νερό, έκαλώθηκαν στην άμμο, κάτω από ένα φουντωτό πεύκο.

ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τίποτε δεν απέδεικνε τόσο καθαρά τον άμοιβο έρωτα του Φαβιάνο και της Λίνας, όσο το ότι... έμάλωναν συνεχώς! Η άγανάπη του μπορούσε να συνοψισθεί ως εξής: Πέντε λεπτά φίλια, δυο ημερών καυγάδες, έπειτα πάλι η γαλήνη με τα φίλια και τις διαχυσίες, κατόπιν ή θύελλα εκ νέου και ούτω καθεξής...

Η φιλονικία τους, που συνδέεται με αυτήν εδώ την ιστορία, διαρκούσε από τεσσάρων ημερών — ρεκόρ εξαιρετικό! Δεν συναντιόνταν πιά, δεν έβλεπταν καθόλου, κι' ο καθένας τους έπεριμενε να κάνει ο άλλος το πρώτο βήμα προς τη συμφιλίωση.

Γυρίζοντας από το γραφείο του, ο Φαβιάνο έσυνήθιζε να περνά από το δρόμο και από το πεζοδρόμιο, όπου βρισκόταν το σπίτι της εκλεκτής του. Άλλα, από τέσσερις μέρες τώρα, απέφυγε μ' επιμέλεια την πλευρά εκείνη του δρόμου. Και γύριζε από τον κόσμο δεν θα έχοταν να ρίξει ένα βλέμμα στην αντίκρουση πόρτα, όπου τον έπεριμενε συνήθως, την ώρα αυτή, η Λίνα. «Ας κάνει εκείνη το πρώτο βήμα! Έλεγε με το νου του. «Ας με πλησιάσει, όταν θα με δει να περνά, ας μου απλώσει το χέρι της και ας μου πει τα λόγια της συμφιλίωσης... τα εξής επί παραδείγματι: «Στάσου, Φαβιάνο! Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου, αγάπη μου! Συγχώρησέ με! Το λάθος είναι δικό μου, Φαβιάνο!»

«Ας μου μιλήσει μ' αυτόν τον τόνο, και ίσως τότε την συγχωρήσω!»

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, έλεγε εν μέρει ψέματα στον εαυτό του. Διότι, στην πραγματικότητα, δεν έποθεσε τίποτα άλλο παρά να συγχωρήσει τη Λίνα...

Ένα βράδυ, η νέα τον έπεριμένε με αγωνία, πίσω από την μισοάνοιχτη πόρτα, με το βλέμμα της κορφαμένο στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο.

Μιά πυκνή και βαρεία κουρτίνα διμήλιχη έσκέπαζε όλη την πόλη. Τα φανάρια είχαν θολώσει από τούς ατμούς που ήταν κολλημένοι στα τζάμια τους. Η ύγρασία εισαγορούσε μέσα από τα ρούχα και έφθανε ως τα κόκκαλα. Τα όχημα έγλυτο-στρούσαν άθρομα, σαν να έπνιγε η διμήλιχη τον κρότο τους.

Η νέα, ακίνητη πίσω από την πόρτα, έκυτταζε τον δρόμο. Τα διεστραμμένα μάτια της έπνοσσαν σχεδόν από την έπιμνη προσήλωση. Και όμως έμεναν κορφαμένα στο ίδιο σημείο.

Τίποτε άλλο δεν μπορούσε να τραβήξει την προσοχή της Λίνας. Και αν άκομι ή τοίχοι έγκρεμιζονταν πίσω της, δεν θα έγυριζε καθόλου το κεφάλι της, από φόβο μήπως δεν δει τον νέο στο πέραςό του.

Ήταν αποφασισμένη να υποχωρήσει, να κάνει το πρώτο βήμα προς την συμφιλίωση. Και έπεριμενε μ' ανυπομονησία να δει τον Φαβιάνο να περνά, γιά να τρέξει κοντά του, να του απλώσει το χέρι της και να του πει τα λόγια της ειρήνης: «Στάσου, Φαβιάνο! Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου, αγάπη μου! Συγχώρησέ με! Το λάθος είναι δικό μου, Φαβιάνο!»

Κάνοντας όμως αυτές τις σκέψεις, έλεγε ψέματα στον εαυτό της. Διότι ήξερε ότι δεν είχε κάνει λάθος. Ήξερε όμως ότι πρέπει ή στους άνδρες, ιδίως όταν έχουν ά-

Επερίμενε λοιπόν με αγωνία, να ναι κορφαμένο στο άπεναντον Φαβιάνο να προχωρήσει ειδικά λωμένα γιά να μην υποκύψει στον τι της.

Όταν ο νέος έφθασε στον φωνε έσφαψε μπρος από πόδια του ένα πορτοφόλι... «Ένα πορτοφόλι, ανήθως χαρτονομίσματα... αν έκατο, σε άρισμένες ιστορικές στιγ-

Με την όμοη που είχε, το έπρσ-πέρασε. Ένα συναίσθημα φόβου τον εμπόδισε στην άρχη να το πάρη. Έπειτα όμως, έκανε δυο βήματα προς τα πίσω, έσκυψε, το έ-σώκωσε και έξακολουθήσε τον δρόμο του.

Όλα είχαν θολώσει τώρα έμπρός στα μάτια του! Η καρδιά του χτυπούσε όρημνικά. Το μεθύσι του χρήματος ανέβαινε προς το μυαλό του, τον έθαμβωνε... Βρισκόταν σε τέτοια ψυχική κατάσταση, ώστε, αν έπρόκειτο να σηκώσει τώρα το πορτοφόλι έμπρός στα μάτια έκατό άστρυφωλάκων, δεν θα έδίσταζε καθόλου.

...Ανάμεσα στα παραπτώματα της διμήλιχς ή Λίνα διέκρινε ακαθόριστα τον νέο.

Όταν τον είδε να κοντοστέκεται δίπλα στο φανάρι, διέσχισε γρήγορα τον δρόμο γιά να τον πλησιάσει. Έκείνος όμως άπεμακρόνη έπιτα-χύνοντας το βήμαό του, γιά να φύγη όσο το δυνατόν γρηγορότερα από το μέρος εκείνο.

Το χέρι του έφθιγγε ασπασμωδικά το πορτοφόλι, που βρισκόταν στο βάθος της τσέπης του. Σε κάθε βήμα του, που φαινόταν ότι το έ-νοιωσε, να ρουσκοί διαρκώς περισσότερο, να πλέλλεται σαν κόνι ζωντανό, και χλιαρό. Πολλές στιγμές, ένδιμιζε ότι έχάιδε το χέρι του ή άναπνοή του.

Επάνω στην έξωψη του, που φαινόταν ότι από το πέσινο εκείνο άντικείμενο έβγαινε μιά μουσική γλυκεία και σιγανή, μ' έναν ρυθμό παράξενα έξωτικό.

«Τάκ, τάκ, τάκ!» Έκαναν τα τα-κούνια της Λίνας στις πλάκες του πεζοδρομίου.

«Τάκ, τάκ, τάκ!» άπαντούσε ή καρδιά του Φαβιάνο.

Και στ' αυτήα του άντηχούσε μιά φωνή, που του έλεγε άπειλη-τικά:

«Κάποιος σε παρακολουθεί! Εί-σαι χαμένος!»

Κυριευμένος από τρόμο, έσκέ-φθηκε γιά μιά στιγμή να πετάξει μακριά το πορτοφόλι, το «σώμα του εγκλήματος». Του έλειπε όμως το θάρρος να το κάνει.

Δεν έτολμούσε να κυττάξει προς τα πίσω... Οχ ήθελε να προσποιη-θί ότι έπροχωρούσε ήσυχος, με βή-ματα κανονικά και μετριμένα, ώστε να μην κινή καθόλου τις όπνιες. Τα πόδια του όμως, που έτρεμαν, χωρίς να θέλη:

«Άρχισε να τρέχει σχεδόν. Η Λίνα, που ήθελε με δλη τη δύναμη της ψυχής της να συμφιλι-ωθί μαζί του, που ήταν διψασμένη γιά τα φίλια του, γιά τόν έρωτά του, έτρεξε κι' αυτή από πίσω του γιά να τον προφθάσει.

Ο Φαβιάνο το άντιέληφθε και έ-τρεξε γρηγορότερα. Η Λίνα τόν έμimήθη, χωρίς να μπορεί να έξη-γήση τον λόγο γιά τον όποιον την άπέφυγε έτσι...

Ο νέος έννοιωσε να τον κυριεύη μιά τρέλλα. Το αίμα του έκαιε... «Αν μπορούσε να σταματήσει, να έ-ξηγήσει πώς είχαν τα πράγματα, να έπιστρέψι το πορτοφόλι που είχε βρή... Το πράγμα όμως ήταν άδύνατον! Το τρέλλο του τρέ-ξιμο τόν έναχοποιούσε. Το πορτο-φόλι βρισκόταν στην τσέπη του... Δεν όπληχε καμιά δικαιολογία! «Αν τόν έπιαναν, τόν έπερίμενε ή καταδίκη, ή φυλάκη.

Στη γωνία του δρόμου, ή Λίνα κατώρθωσε να τόν πλησιάσει. «Α-πλώσε δειλά το χέρι της και το ά-κούμπησε στον ώμο του, έτοιμη να του πει: «Στάσου, Φαβιάνο! Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου, αγάπη μου!»

Η έπαφή όμως εκείνη έφάνηκε στον Φαβιάνο τρομαχία βαρεία... σαν να τόν είχε άρπάξει μιά τανά-λια δυνατή και άμειλιχη... Έπρό-μισε ότι άκουσε μιά φωνή, να πω-σέρ: «Έν όνόματι του νομού!»

Μ' ένα άπότομο τινάγμα, έλευ-θερώθηκε από το φοβερό χέρι, και έφυγε τρέχοντας σαν τρελλάος.

Η Λίνα έμεινε άκίνητη, σαν ά-πολιθωμένη, επί άρκετην ώρα. Έ-πειτα, όλιμμένη και συντετριμμένη, έγυρισε με άργό βήμα προς το σπίτι της... Ο Φαβιάνο δεν ήθελε την συμφιλίωσή τους. Τόν είχε χά-σει άριστικά!

Στο μεταξύ, ο νέος έξακολου-θούσε το τρέλλο τρέξιμο. Έπεισε έ-πάνω σ' έναν διαβάτη. Έχασε το

Ο σύμβουλος της καρδιάς ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ...

29ον.—Όταν ο σύζυγος συλλο-γίζεται άλλην!

Κύριε,

Έχω έναν άνδρα, που τόν λα-τρεύω, που είνε πέντε χρόνια μεγα-λύτερός μου. Είμαστε δέκα χρόνια πανθόμενοι, που ύπηρεξαν δέκα χρό-νια άνέφελης ευτυχίας. Πέρυσι, εί-χαμε συναντήσει στην πλάς μιά νεα-ρή γυναίκα πολύ έλκυστική, αλλά και πολύ χαριτωμένη. Ο άνδρας μου έ-πρεσάσθηκε πολύ από τα θέληγτά της. Από τότε δεν είνε πιά ο ίδιος μαζί μου: με έπικρίνει διαρκώς, έλ-λοτε γιati δεν είμαι κομψή και άλ-λοτε γιati δεν φροντίζω άρετά να νικώω τα πρώτα ίχνη της ήλικίας.

ΙΖΟΛΑΗ

Κυρία,

Δεν είνε απολύτως βέβαιον ότι ο άνδρας σας συλλογίζεται αυτή τη νεαρή γυναίκα, όταν σας κάνει παρατηρήσεις ή παράπονα. Ίσως ή άνη-συχία που έδοκίμασσε στις άτυχες αυτές διακοπές στην πλάς μεταμορ-φώθηκε σ' ένα είδος ζηλότυπης ιδεοληψίας κι' αποδίδετε στον άνδρα σας γοστανήλως, που δεν έχει, συγκρίσεις που δεν κάνει. Έθέλω να πιστέψω όμως στην εύαισθησία σας, στη διαίσθησή σας και θα σας άπαντήσω σαν πράγματι να είχατε λόγους να φοβάσθε κάτι.

Δεν πρέπει ν' άγνοήτε ότι το αίσθημα που ένώνει δυο συζύγους έξε-λίσσεται με τα χρόνια. Δεν είνε άσφαλώς δυνατόν στην ανθρώπινη φύσι να διατηρηθί δέκα χρόνια συνεχώς σε μιά κατάστασι έρωτικής μέθης. Σιγά-σιγά, αίσθημα λιγώτερο σφοδρά άντικαθίστανται αυτή την κατά-στασι, λιγώτερο όρημνικά βέβαια, αλλά πιο γερά, πλούσια από πείρα, από κάποια σοβρότητα κι' από ήθική Ισορροπία. Δεν πρέπει λοιπόν να έπιθυμείτε τον άνδρα σας «πως ήταν άλλοτε», αλλά όπως θάπρεπε νάνε σήμερα.

Εκάματε επίσης ένα σφάλμα κοινό σε πολλές γυναίκες, που έπανα-παύθηκαν στην ευτυχία σας και φαντασθήκατε ότι δεν έπρεπε να κάνετε με παραμέληση την τουαλέττα σας, σαν να μην ύπηρεζε τάχα άλλη γυ-ναίκα εκτός από σας. Οι περισσότερες γυναίκες περιποιούνται την όμορ-φία τους στα πρώτα χρόνια του έρωτος και άρχίζουν να έγκαταλείπουν τη θελκτική αυτή φροντίδα την ημέρα ακριβώς που θάπρεπε να την σκε-φθούν. Τόσο ή γυναίκα, όσο και ο άνδρας πρέπει ν' άνανεώνονται διαρ-κώς στον έρωτα.

Είπαε σήμερα σε μιά κατάστασι πολύ δύσκολη, το δε γιαιτρικό είνε τόσο δύσκολο, όσο και κακό. Προυποθέτι άπειρη ύπομνη, σταθερή έπα-γρυπνιση. Δεν σας συμβουλεύω ριζική άλλαγή μέσα σε μιά μέρα, γιati δεν πρέπει να ξεχαλάτε ότι έχετε να κάνετε τώρα μ' έναν άνδρα που τόν έξωργίζατε, χωρίς να το άλθθανθίτε, με δυσαρεστές συγκρίσεις και που δεν θα έξεγλασθί με μιά έφαινη μεταμόρφωσι.

Πρέπει λοιπόν, πολύ άργά, θάλεγα μάλλον άθρομβα, να άνανεώνετε, μέσα με την ήμερα, κάτι στην τουαλέττα σας, στους τρόπους σας κάτι που να περνά άπαράτηρητο σχεδόν εκείνη την στιγμή και όχι μιμούμενη μιάν άλλη γυναίκα, αλλά άξιοποιώντας τόν-εαυτό σας. Οά έπιτύχετε έτσι, ένα όρασι προά, να κάνετε τόν άνδρα σας ν' άντιληφθί μιάν άλλαγή στο σύνολο χωρίς να καθορίση από τί άποτελείται. Έκείνη την ήμερα φυσικά δεν πρέπει να θριαμβολογήσετε, να καυχώθιτε γιά τη προσπάθειά σας, αλλά να έξακολουθήσετε το έργο που άρχισατε, ζώντας όχι γιά την ευτυχία που έχάσατε, αλλά γιά την ευτυχία που έξαναφτάνετε.

Κι' αν το κακό είνε μεγαλύτερο από το φάρμακο, να φροντίσετε ν' άν-τικαταστήσετε τόν έρωτα με μιά φιλική στοργή. Είνε ένα θάυμαστο πράγμα σ' έναν γάμο που διαρκεί δέκα χρόνια, ένα πράγμα τόσο σπάνιο, αν όχι και πιο σπάνιο από τόν ίδιο τόν έρωτα, ένα αίσθημα βαθύ, διαρ-κότερο από τις μεγαλύτερες φλόγες. Όπως μου έλεγε μιά γυναίκα με μεγάλη καρδιά και μεγάλο πνεύμα:

— Μιά μικρή φωτιά κάτω από τη στάχτη είνε κι' αυτή γλυκεία, όταν κάνει κρύο...

ΣΑΙΝ . ΠΡΕ

καπέλλο του, δεν έσταμάτησε όμως γιά να το βρή...

Δεν ήξερε που βρισκόταν. Έτρε-χε πάντοτε προς τα έμπρός, μέσα στην πυκνή διμήλιχ, με τόν λαϊμό φλογισμένο, με το στήθος λαχανια-σμένο... Έτρεχε, έτρεχε, κατα-βάλλοντας μιά υπέρτατη προσπά-θεια, όπως ένας άπελπισμένος που θέλει να σωθί με κάθε θυσία!

Κάθε τόσο σκεπτόταν να σταμα-τήση. Άκούοντα όμως μιά φωνή ή έναν θόρυβο, συνέκρινε πάλι τις δυνάμεις του και έξακολουθού-σε να τρέχ...

Έπί τέλους, έφθασε σε μιά δεν-δρσταιχία του πύργου. Γύρω του

απλώνόταν άπόλυτη σιωπή. Έστα-μάτησε και έπρεσε σ' έναν πάγκο, σαν άψυχο σώμα, με το κεφάλι του γεμισμένο προς το στήθος του. Και έμεινε έτσι επί πολύ, συγκλονιζό-μενος κάθε τόσο από μιά τρεμού-λα...

Έξαφνα, θυμήθηκε το πορτοφό-λι! Με την ήρεμια του ανθρώπου που αίσθάνεται άσφαλισμένο τόν εαυτό του, έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και το έτράβηξε έξω. Το έκτύταξε. Το άνοιξε...

Ήταν τριμμένο, λίγο αχισμένο, και... άδειανό!

ΑΙΜΙΔΙΟ ΡΟΜΑΝΙ

Έμπρός στον καθρέφτη

Βρέ, γιά πότε γέρασα! Νεός ήμουνα χτές... Χρόνια, πώς σας πέρασα, σε στιγμές φριχτές... Βρέ, γιά πότε γέρασα!

Έζησα, κουράστηκα στο στενό στρατό... Στην άγάπη βιάστηκα και στο κάθε τί... Έζησα, κουράστηκα!

Τώρα, που δεν βιάζομαι χρόνια να περνά, πιά πολύ κουράζομαι, πιά πολύ πονά, τώρα, που δεν βιάζομαι...

Βρέ, γιά πότε γέρασα! Κι' είδα απ' την καμπί τη ζωή που πέρασα σαν άναλαφρο... Βρέ, γιά πότε γέρασα!

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Γκρίζος, φθινοπωρινός οδρανός, μέσ' στη μέση της άνοιξης. Κουπό, πυγινιά. Έκείνη άνοιξε καθάρα όλα τα έξωτε-ρικά της άντας—χασμουρήτα, νετάμια-τα, νευρικές κινήσεις τών χειρών, που δλο και κάμ προσπαθούνε ν' άρρίσθου-νε—κέντημα, μαντάρισμα, διάβασμα—χωρίς να καταφέρουνε τίποτα. Εκεί-νος, καπνίζοντας σε μιά γωνιά σιωπη-λός, δεν την προσέχει, ή, καλύτερα, κά-νει πως δεν την προσέχει).

ΕΚΕΙΝΗ (βύτερα από έξηνατρία τεντόματα κι' έκατόν είκοσιτρία χα-σμουρητά): Ούφ! (Έκείνος δεν την άκούει ή κάνει πως δεν την άκούει). Δεν άκούσεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπες, νομίζω, «ούφ!» ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν; Τι συμπέρα-σμα βγαλεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ότι ζεσταίνεσαι, ίσως...

ΕΚΕΙΝΗ (φουρκισμένη): Είσαι α-σχύλος—ασχλός και κρύος... Πιά κρύος κι' απ' αυτόν τόν περίεργο άνοιξιακό χειώνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (ζεσπιά): Μά, τόσες ώ-ρες στριφογυρίζω μέσ' στο θυμά-τι, σαν το θηρίο μέσ' στο κλουβί του, χασμουριέμαι, νευρίζω—κι' έσύ δε δίνης δεκάρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιχραία): Και δεκά-ρα νάδινω, πάλι λίγο θάταν,—άφο-ύ το δεκάρα δεν έχει κομμάτι άξία πιά... Θάπρεπε να δώσω χιλιάρι-κο κι' άπάνω, γιά να δείξω ένδια-φέρον...

ΕΚΕΙΝΗ (άφροισμένη): Κοροϊ-δεύεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, σχεδόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε σέβηθηκες! Τι έχω, τί μπορεί να με βασανίζει, ποιά σα-ράκι με τρώει, πιά έννοια με πα-ιδεύει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμολογώ, όχι...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί τ' όμολογείς, χω-ρίς να ντρέπεται;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά ντρέπωμαι; Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτάς γιati!... Μά ποιάς, λοιπόν, είν' ο προσορισμός έ-νός πολιτισμένου άνδρα, που βλέ-πει τη γυναίκα του χωρίς κέφι, νευρικά, μεγαλοχλιδικά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά βάλω κομικά τη φάτσα του, και να κάνη δυο τοίμ-πες γιά να της προκάλεση το γέ-λιο... «Ε;...»

ΕΚΕΙΝΗ (γελιά νευρικά): Μόνο γιά παλιάτσος δε σου πάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύτυχώς... Γιά φαν-τάσου, να μου ήγναίνε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είν' ανάγκη όμως, κύριέ μου, να βάψης τη μούρη σου και να κάνης τοίμπε, γιά να με διασκεδάσης. Μπορείς ναρκής κον-τά μου, να με πιάσης από τη μέση, να με ρωτήσεις μ' ένδιαφέρον τι έ-να με θέλεις, να δελήσης χω, κι' άφοό το μόνον, να γιαιτρήσης, να μου δώσεις λίγη χαρά, λίγο γέ-λιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιάει και κάθεται κοντά της, την πιάνει απ' τη μέση, και τη κοιτάει μ' ένδιαφέρον): Τι έχεις; Πώς μπορείς να σ' αυτό γιαιτρώ; Νά σου δώσω λίγη χαρά, λίγο γέλιο;...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απρώχνει): Είσ' ά-νυπόφορος! Φύγε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;... Δεν έπρε-πε να κάνω έτσι;...

ΕΚΕΙΝΗ (έξω φρενών): Κι' αν έ-πιμένεις να μάθης, έχω άντα, πλη-ξη άφάντοστη... Πλήττω κοντά σου. Η ζωή μου είνε γκρίζα, γιati όλα γύρω μου είνε γκρίζα, πιά γκρίζα απ' αυτόν τόν περίεργο άνοιξιακό οδρανό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίδιότητες, της ά-νοίξας... Μήπως κι' έσύ δεν έ-χεις άνοιξει;...

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει): Έχω, κι' αυτό είνε το χειρότερο... Και τόν νοιά-θω, μά νοιάθω, και τήν πληξί που μου προκαλεί ή ζωή μου, που μου προκαλείς έσύ, να με γαντζώνη στο νύχια της, χωρίς να θέλη να μ' ά-φλη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όστε έτσι; Λοιπόν;...

Πλήττει;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήττω, κι' έσύ δεν κάνεις τίποτα γιά να με διασκεδά-σης, κι' ή πληξίς, σαν πολύ κακός σύμβουλος, με απρώχνει σε κάθε άκρότητα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην άπιστία, ίσως;...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Ίσως. Άσφα-λώς!... Ό τρίτος θα μπι στη ζωή μας, χωρίς να το καταλάβω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά άλισθήση σαν σκιά, και μόλις στρογγυλοκαθήση ανάμεσά μας, τότε μόνο θα πάρη σάρκα και όστά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Κοροϊδεύς, έσύ... Κο-ροϊδεύς!... Ίσως και νάχη μπι... ΕΚΕΙΝΟΣ (της χιιδέει προστατευ-τικά τα μαλλιά): Κι' ύστερα; Θά

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Τα λαχειά

Ποιάς δεν τά γνωρίζει; Ποιάς δεν τά άγόρασε; Ποιάς δεν έσπύ-ριξε έπάνω σ' αυτά όλα τα μελ-λοντικά του σχέδια και τις έλπίδες του; Ποιάς δεν έπλασε τού κόσμου τά δνείρα, και τέλος ποιάς δεν έ-γινε πλούσιος, έστω και με τήν φαντασία μονάχα;

Πλούσιοι, φτωχοί, χαρικοί και πρήκτες, κάθε άνθρωπος γενικά, άνεξαρτήτως επαγγέλματος και καταγωγής, έχει τούση έμπιστοσύνη στην τύχη του, ώστε να μην παραλείπη ποτέ να έρατοτροπή μαζί της.

Όλοι λοιπόν, άγοράζουν λαχειά και πλάθονται δνείρα περιμένουν την εύνοια της τύχης. Μετρούν τις μέρες: δέκα... πέντε... τρεις... δύο... μία...

Τέλος, γίνεται ή κλήρωση και τούς κυριεύει ή άπελπισία. Είνε όμως περαστική. Μόλις περάσουν μερικές μέρες, τρέχουν να άγοράσουν και-νούργιο λαχειό και περιμένουν την ήμερα της νέας κληρώσεως με νέα δνείρα και νέες έλπίδες.

Στο ζήτημα αυτό ο κόσμος ήταν πάντοτε ο ίδιος. Σ' όλες τις εποχές ο κόσμος άγόραζε λαχειά, και οι λοταρίες έγνώρισαν πάντοτε τήν μεγα-λύτερη έπιτυχία.

Από τήν εποχή τών αρχαίων Αιγυπτίων χρονολογούνται τα λαχειά και οι λοταρίες. Στις τσιγραφίες που διεσώθησαν, βλέπει κανείς διά-φορες χαριτωμένες σχετικές σκηνές. Κατά τις έορτές τών «Κρονών» έβλεπε κανείς ένα πλήθος βιαστικό, χαρούμενο και ένθουσιασμένο να άκολουθί το φορείο ενός συμβούλου ή ενός μεγαλοπροέτους πολεμιστού.

Άνδρες και γυναίκες τόν έχάιδεσαν τα χέρια, τόν φιλούσαν γιά να τόν καταφέρουν να τούς δώσει μερικά μικρά πλακάκια. Μερικό από τα πλα-κάκια αυτά άνέφεραν έπ' αυτόν διάφορα όδρα. Ο κάτοχος τών έτερεχ έπλετο τόν έρωτα στον σπύτι του συμβούλου ή του πολεμιστού γιά να πάρη το έπαθλό του. Ο ένας έπαιρνε ένα κλουβί με ένα σπάνιο πτηνό, ο άλλος είδοποιέτο ότι στο λιμάνι τόν έπερίμενε ένα πλοίο γιά να τόν πάη ένα ταξιδάκι άναψυχής, μιά τρίτη έπαιρνε ένα μαγοιταρένιο κολλίει, κλπ.

Η συνήθεια τών λαχείων καθιερώθη με τις έπιτρομές τών βαρβάρων και δεν άνοφέρωνται καθόλου κατά τόν Μεσαίωνα. Εμφανίζονται και πάλι στην Άναγέννηση, πρώτα στην Ίταλία και άργότερα στη Γαλλία.

Στις άρχες του 16ου αιώνα ύπηρεζε ήδη ένα έπισημο κρατικό λαχειό στην Βενετία και στην Άγγλία. Στη Γαλλία όμως, μέχρι της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου ή κυβερνήσις έμεινε εύχρηστημένη να παίρνη ένα ποσοστόν από τα κέρδη τών διοργανωτών, που ήταν άπλοι ιδιώται, Ίτα-λοι έως επί το πλείστον.

Μολις τόν 1710, σε μιάν έποχή που το κράτος είχε άπόλυτη άνάγκη χρημάτων, ο Λουδοβίκος άπεφάσισε να κρατικοποιήση το λαχειό, το όποιο τόσες άλλες κυβερνήσεις είχαν καταδικάσει ως «άνήθικο μέσον συσω-ρεύσεως χρημάτων».

Μετά τις άράνταρες σπατάλες της βασιλείας, την πτώχευσι του τρο-πέζιτου Λούυ, την κατάρρευσι της τραπεζής του Μισοισίππ, τα λαχειά ήλθαν να συμπληρώσουν την καταστροφή, έξαναμίζοντας τις τελευταίες οικονομίες του λαού. Η κατάσταση αυτή διήρκεσε πνήντα όλόκληρα χρόνια. Ύστερα, ο λαός άρχισε σιγά-σιγά να συνέχεεται. Βεβαίως, έξα-κολούθησε να προσφέρει στο λαχειό μέρος τών οικονομιών του, αλλά όχι με τήν πρώτη άφάνταστη φρενιτιδα.

Σημειώτεον ότι το λαχειό ήταν τόσο άσχημα διοργανωμένο, ώστε το έξεμεταλλεύοντο μερικοί έπιτή-ριοι και δέν άφηνε μεγάλα κέρδη στο κρά-τος. ΈΕ άλλου, πλείστον νομοθέται και πολιτικοί τέ οι εκήρυξαν άμείλη-κτον πόλεμο ώστε ή κυβερνήσις του Λουδοβίκου φιλιππού να καταργήση τα λαχειά την 1ην Ίανουαρίου 1836.

Από τότε όμως το λαχειό άρχισε να διαδίδεται σ' όλον τόν πολιτι-σμένο κόσμο. Πολλές γερμανικές πόλεις είχαν πρό του παγκοσμίου πολέ-μου τά έπισημα λαχειά τους, ή κυκλοφορία τών όποιων δεν περιοριζόταν μόνο μέσα στη Γερμανία.

Μαγάλη επίσης κυκλοφορία απέκτησε το Ίσπανικό λαχειό, που είνε έρδομαδιόσι, και έτσι κάθε Ίσπανός μπορούσε να βαυκαλίζεται με την έλπίδα πως αν δεν τούπρεσε ο πρώτος λαχνός σήμερα, θα τού πέση ίσως την έρχομένη έβδομάδα.

Σήμερα όμως το μεγαλύτερο λαχειό του κόσμου είνε άναμφισβήτητως το Ίρλανδικό. Αυτό βγαίνει μιά φορά τόν χρόνο και συνδέεται με τις με-γάλες ήποδρομίες του Ίτέρμιπ. Όταν πλησιάζη ή κλήρωσις, προσελκύει το παγκόσμιο ένδιαφέρον. Από τα βάθη της Άφρικής και της Κίνας, ή Άγγλικής Τράπεζας και τά άπειράριθμα χρηματιστικά γραφεία παίρνουν έντολές να άγοράσουν γιά τούς πελάτες τους διαφόρους λαχνούς. Πολλές φορές, τα γυράμματα έξαντλούνται, και τότε άρχίζει ή όμαρτίμησης.

Η έκκωβευσις του λαχείου γίνεται με μεγάλη πομπή στο Δουβλίνο ένάποιν τών άρχών και παρουσά δεκάδων χιλιάδων θεατών, που κατα-φθάνουν εκεί από τά πέρατα του κόσμου γιά να ίδούν έν έκέρδισαν. Πρέ-πει να προστεθί ότι τά κέρδη είνε πολλά και σημαντικά, ίσού δε μιά άπό-δείξις. Ο πρώτος αριθμός κερδίζει 85.000 λίρες! Άρκετά δέ άκόλουθαι άνά 15.000.

Οι κληρωτίδες με τούς άριθμούς άνέρχονται σε είκοσι έξη, τήν ήμερα δε της κληρώσεως μεταφέρεται στην Δημαρχία από τις νεαρές νοσοκόμες τού δημoticού νοσοκομείου του Δουβλίνου, που έχουν το προνόμιο αυτό από τις ιδρύσεως του λαχείου. Αυτές δε προβαίνουν και στο τράβημα τών άριθμών.

Αυτή είνε με λίγα λόγια ή ιστορία τών λαχείων που γιά πολλά κράτη άποτελεί έναν σημαντικότατο πόρο, διατιθέμενο συνήθως, όπως συμβαίνει και στην Έλλάδα, γιά φιλάνθρωπικούς σκοπούς.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Αναπόφευκτες μικρο-ενοχλήσεις

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τι είναι αυτά, αγαπητή μου; Πώς τα κατάφερες κι' άφησες τον εαυτό σου να τον κυριεύσει τόσο απελπισία; "Ωστε λοιπόν έζηγαν χαμένα δσα, με τόσο πόντο και καλή πρόθεση, σου έλεγα επί τρία χρόνια; Πόσο λυπάμαι με τον εαυτό μου που δεν εστάθηκα Ικανός να σε κάμω να τα χωνεύεις και να τ' απομώσιωσες! Γιατί, άλθεϊνα, αν είχα κατορθώσει να σου μεταδώσω το έν τρίτον της δικής μου ψυχραιμίας, άσφαλώς δεν θα βρισκόσουν σήμερα σ' αυτή τη θλίψη, μα και λίγο—μή σου κακοφανή—γελοία κατάσταση. "Ας είνε όμως. Οχι συζητήσαμε τα πράγματα, σαν να σου μιλούσα για πρώτη φορά επάνω σ' ένα τέτοιο ζήτημα, αφού ούσιαστικάς τώρα θα πρέπει να θέσες σ' έφαρμολγή τη θεωρία μου. "Ισως σήμερα, ή αλλιώς ειναί, ή θεωρία μου άποτέλεσμα για σένα μία φιλολογική—δεν την πομει έτσι—σελίδα, χωρίς θετικό αποτέλεσμα, αφού υπορούσε μόν να την άποστηθήσθης, δεν υπορούσε όμως και να τη έφρα μόσης, μία και δεν σου είχε παρουσιάσει ή σχετική ευκαιρία; "Ήσουν σάν τη μαθητριάδα που έχει προσέξει το δασκάλο της, έχει πιάσει απ' έξω το μαθήμά της, μά όταν της ζητήσουν ν' άποδείξει αυτά που λέει, τα μπερδεύει και τα κάνει γελάσσια. Γιατί μέσα στο μυαλό της, δεν έχει σχηματίσει και δεν έχει ζωντανέψει την εικόνα των δώων έμαθε

"Ετσι, χρυσό μου κορίτσι, παρουσιάζεις σημερα, το λίγο γελοίο εκείνο θεαμα, της αστασιμένης γυναικάς, της άπελπισμένης, που τολαντεύεται αν πρέπει να χωρίσει ν' αυτοκτονήσει—γιατί!—γιατί έμαθε πώς ο άνδρας της την άπατά! "Ισως να σου φαίνεται κυνική, Μά, αν μπορούσες να δής τον εαυτό σου με το μάτι ενός τρίτου, ειμαι βέβαιη, πώς θα συμπανώσες μαζί μου ότι το θεάμα είναι λίγο γελοίο. Γελοίο, όχι τόσο γιατί στην περίπτωση αυτή ή γυνάικα—το δικό σου τύπο—παίρνει σπασμοδικές άποράσεις—και φυσικά και παράλογες—για να τί άνακαλέσει ή να τίς έκτελέσει αναλόγως της στιγμής, μά γιατί ή άφορητή που την φέρνει στην έξαλλη αυτή κατάσταση, ειναί άναξία προσοχής,

"Ναι, φίλη μου, άναξία προσοχής. >Σε άπατά, λές, ο άνδρας σου με την κυρία του κατά διαμερίσματα, μία γυναίκα παντρεμένη, ν' είναι συμπαθέστατον και καλύτερον άνδρα, που θα ήταν ωστόσο διατεθειμένη να έγκαταλείψει τα πάντα για να πάη με τον δικό σου. Και λοιπόν; "Αν μόν πάν, έπήγε Πράγμα πολύ άπιθανον, γιατί πολύ άμφιβαλλω αν ο άνδρας σου θα έφθανε μέχρις έγκαταλείψας ή δική σου. Πολύ—πολύ σπάνια—ένας άνδρας φεύγει από την γυναίκα του για να πάη με μίαν άλλη, Συμφώνη άρκειται στη δημιουργημένη κατάσταση και κυττάει τα βολέως, χωρίς φασαρίες. "Αν έξασκοιούσθης, χωρίς άπατά μαζί της, αφήνοντας τα πράγματα έτσι όπως έχουν—που είναι και το πιθανότερον—αυτό θα βαστάζει ένα χρονικό άκόμη διάστημα και κατόπιν θα τελειώσει. Γιατί θα τελειώσει, να είναι βέβαιη. Και τότε θα επανέλθω θερμότερος κοντά σου, όπως επανήλθε έπανεισέμενος κι' ο δικός μου και όπως περιπαύσεις, σε παρόμοιες μιά καινούργια σελήνη του έλπίσης και ίσως ίσως άργότερα κι' έλπίσης...

"Μά μή σου φαίνεται λίγο ανόητος ή σήμερινη σου ζωή, Μά μία ρισόστορος γυναικίς, θέλεις οί πες, να σου πω και κάτι; "Ισως νην που ζουν μερικές γυναίκες που ράκο, ο οποίος είναι άκόμη νοικοκυτς κάμω να νοιάσωνται και τίς πώ σελήνης του μέλιτος.

Δεν σ'α λέω για να ρίξω δ'αυτά, όπως σε παρηγομίσω. Μά γιατί τα ίσως θα νοθέλω να τα πιστεύεις κι' έσύ. "Από την πρώτη μέρα που παντρεύτηκα, έβραλα σάν άρχη για τη συζυγική

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΕΡΑΤΩΝ

"Ο "Αμερικανός άνθρωπολόγος δόκτωρ Τζών Τζέριμσον καθήσθη, κατόπιν πολλών μελετών, μία στατιστική, σύμφωνα με την οποία γεννώνται καθημερινώς τρία τέρατα στις "Ηνωμένες Πολιτείες. "Εάν υπορούσαν τα γεννώμενα τέρατα να διατηρηθούν στη ζωή, γράφει ο "Αμερικανός επιστήμων, θα είχαμε σε μία δεκαετία περί τα 11.000 τέρατα. Κι' αν ήταν δυνατόν να συγκεντρωθούν όλα στο αυτό μέρος, θα έδημιουργείτο μία κοινωνία τεράτων, όπου θα έβλεπε κανείς άνθρώπους με ούρα, με τρία μάτια, με τέσσερα αυτιά, με κέρατα, με μωρητή ζώνη, όντα που συχνά δεν ένθymiζον διόλου άνθρώπων.

ΕΝΑΣ ΒΟΥΒΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΤΑ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μία έπιτυχεστάτη χειρουργική έπέμβασις στη Λισαβόνα, απέδωσε τη φωνή σ' έναν άσποντον, που την είχε χάσει άποσπάτως πού δεκαετίες. Το 1932, ο Μιγκουέλ Σάοντος ντι "Αλμπταίλλο, δεκαπέντε έτών, ένω έολογώταν σ' ένα έργοστάσιο, περειαλάκη στους τροχούς μιάς μηχανής και παρ' όλγω να πνιγνάν από το περιλαίμιον που φορούσε, αν δεν προλάμβαναν οι συνάδελφοί του. "Η τραχεία άρτηρία είχε υποστεί βλάβη και κατά μέγα μέρος, άντεκατεστάθη δι' έλαστικό σωλήνος, ο άτυχος όμως είχε χάσει τη φωνή του. Οι γιατροί άπεράνθισαν ότι θα έμενε πια για πάντα βουβός. Πρό τινος όμως ένας νεαρός επιστήμων θέλησε να μελετήσει ειδικώς την περίπτωση του και κατόρθωσε να επισκευήσει τα καταστραμμένα φωνητικά όργανα του Σάοντος, έπιτυχάνοντας ένα χειρουργικό θαύμα: ο βουβός άνέκτησε τη φωνή του πλήρως.

ΜΑΘΕΤΕ... «ΠΙΘΗΚΙΣΤΙΚΑ»

Μία "Αγγλίσ Ιεραπόστολος, που έζησε επί πολλά χρόνια μέσα στις ζούγκλες της "Ασίας και της "Αφρικής, υποστηρίζει στο βιβλίο που έέδωκε πρδ του πολέμου, ότι οί πιθήκοι έχουν δική τους διδασκαλία και συναννοούνται περιφωια μεταξύ τους. "Βάλετε τη γλώσσα σας άνάμεσα στα δόντια σας,—γράφει ή Ιεραπόστολος— σφιγγετε με τα δυο σας δάχτυλα

πάνω σ' λεπτά ευλαρόνια, να περνά μέσα από μικροσκοπικές τρύπες και θα μείνουν κατάπληκτοι έμπρός στην έλαστικότητα του σώματός του. "Ο άστερας όμως σ'άς έπιφυλάσσει και άλλες έκπληξεις. "Εάν ότερε μέσα στη γυάλα ένα κωτερό άντικίνητο και όητε τον άστερα να κινή ένάδυο πόδια του—ας όνομάσωμε έτσι τις άκτινες του—άκωτηραζόμενος έκούσιος ή άκουσιως, μιν αίσθανόητε τύψεις συνεδήσεως. Μετά παρέρλευσιν όλγων λεπτών της ώρας, θα όητε άλλο πόδι να φυτρώνη στη θέση του κοιμένου. Και με άκόμη μεγαλύτερη κατάπληξη, θα όητε το άλλο πόδι, το κοιμένο, να μεγαλώνη σιγά-σιγά και μετά πρέρλευσιν όλγων ήμερών να μεταβάλλεται και αυτό σε πλήρη ζωντανόν άστερα!...

ΚΟΡΑΣ ΕΚΤΕΛΩΝ ΧΡΕΗ... ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

"Ενας Βουλγαρος χωρικός είχε έρωτευθή παράφορα την κόρη ενός πτωχού γεωργού του χωριού. Οι γονείς του όμως, που ήσαν πλούσιοι, άντετίθεντο στον γάμο και του άπηγόρευσαν μάλιστα καθ' έπαρμή με τη στωική νέα. Δεν έλαβαν όμως υπ' όψει ότι ο έρωας άκονίζει το πνευμα: "Ο νεαρός Δημήτριος βήκε ένα περιεργό στρατήγημα για να έπινοωνή με την ώραία του, που έξακολουθούσε να παλιν η τακτικά τα γόμματα του άγαπημένου της παρ' την άγρυπνη παρακολούθησι των γονέων του. "Οι ταν ύστερα από άρκετον χρόνο οί γονήτιορες για ν' άποφύγουν τα χειρότερα, έέδωθησαν τον γάμο του παιδιού τους, κατόρθωσαν να μάθουν, μόνο μετά την τέλει του γάμου ποίος ήσαν ο μυστηριώδης ταχυδρόμος των δύο έρωτευμένων. "Ο νέος είχε έξημεροδύει έναν κόρακα, τον όποιον, αν όποι έξηνήγινε καταλλήλως, του άνέθεσε χρέη... περιστεράς! "Ο κόρακας παρέρλαμβανε με το ράμφος του τα ραβδάκια κάθε πρωί και το μετέφερε σ' "Εκλήνη, ή όποια... "διά του ίδιου ταχυδρομείου" άπέστελλε την άπάντησή.

ΑΣΤΕΡΙΑΣ, Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

"Ο άστερίας, ένας άπό τους περιεργότερους θαλάσσιους όργανισμούς, που έχει σχήμα άστρου με πέντε άκτινες, έκτελει θανάματα, που δεν θα μπορούσε να όνειρευθή ούτε ο έμπειρότερος φακίρης. Πιάστε έναν άστερία στην άκροθαλάσσι—το πράγμα είναι ευκολότατο στις άκτες του Σαρωνικού—και βίλετε τον μέσα σε μία μεγάλη γυάλα γεμάτη από θαλάσσιο νερό, στην όποια ρίχνετε και διάφορα άντικείμενα. Θα όητε τότε τον άστερία να σκαρφαλώει έδω κι' εκεί, κι' υνομένως σάν τροχός και πατώντας πότε στη μία άκτινή του και πότε στην άλλη! Θα τον όητε να περπατά κατά τον παράδοξο αυτόν τρόπο έ-

Ν ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σε μίαν αθήνα έκδόσεως της Βουδαπέστης έκτιθέται κατ' αύτάς τον κοινόν μιά άπό τις πιο παράδοξες βιβλιοθήκες του κόσμου, άνήκουσα στον Όθγγρο συλλέκτη "Αλέξανδρο Φάιλξερ. Πρόκειται περί μιάς συλλογής τεσσάρων περίπου χιλιάδων τόμων, άπό τους όποιους κανένας δεν έχει σχήμα μεγαλύτερο ενός συνήθους γραμματοσήμου. Μεταξύ των μικροσκοπικών αυτών βιβλίων ύπάρχει μία πλήρης έκδοσις της "Αγίας Γραφής, μεταφρασμένη στην Ούγγρική της "Θείας Κοσμοδίας, του Δάντη και έργα του Μπαλζάκ, του Δουμά, του Ζαϊντχφ, του Γκαίτη, του Τολστόϊ καθώς και μυθιστορήματα των γνωστότερων συγχρόνων συγγραφέων.

"...Εξόπνησα και βρέθηκα στο δωμάτιό μου έακλαμμένη στο κρεβάτι μου. "Ολο το σώμα μου έπονοινε δυνατό και το συνεισπαμένο πρόσωπό μου ήταν κομμένο από δάκρυα. "Αναψα το φάος, και έπήδησα όρθια. "Εκύτταξε τη φωτογραφία σου και σε είδα να μόν χαμογελάς γλυκά, μά ένα ύφος γεμάτο από ύποσχάσεις.

"Βρήκα τότε την δύναμη να τρέω ός το διπλόνο δωμάτιο και να σου τηλεφωνώ...

"Σε έζήτησα... Μά συγχωρείς, αγάπη μου! "Υπέφερα τόσο πολύ!...

"Γ' αυτό σου τα έέχω τώρα με κάθε λεπτομέρεια: Για να δικαιολογήθω πού σε τρώαα χωρίς να το θέλω... Δεν μπορούσα όμως να βρω ήσυχια διαφορετικά.

"Ήταν τως ένα άσχημο άστείο της τόσο άρρωστης καρδιάς μου; "Η μήπως ή δυστυχισμένη αυτή και κορασμαμένη καρδιά έμάντευσε τη σκληρή αλήθεια;...

"Έχω την έντύπωση ότι ή καγκελόπορτα εκείνη ύπαρχει... ότι μά κλειστή μεταξυ μας... Φοβούμαι μήπως μάς χωρίση κάτι τι... Και αισθανόμουν ότι θα πεθάνω, αν συμβη ένα τέτοιο πράγμα!

"Όταν άκουσα στο τηλέφωνο τη φωνή σου, άπό τόσο μακριά, ήσυχασα κάπως. Δεν εναγύρισα όμως στο κρεβάτι μου. Δεν μπορούσα πιά να κοιμηθώ.

"Ανοιξε το παράθυρό και έμεινα εκεί δύο ώρες, στήριγμένη στο πόδι... "Εκύτταξα τον έρημο δρόμο, τα κλειστά παράθυρα των άλλων σπιτιών και τον άστροπασμένο ουράνιο. Δυο δόλκιμες ώρες... Δεν ήσαν ωστόσο πολλές, αφού σε είχα εκεί, άπέναντί μου!

"...Με έπαιναν ότι σε έβλεπα από το παράθυρό του δωματίου σου, να διαβάζεις καθισμένη στην πολυθρόνα σου, όπως τον πρώτο καιρό του έρωτός μας... Ουμμάς;... "Επειτα έσοκάθηκες και έπλησίασες στο παράθυρό. Και δέκρινα, όπως άλλοτε, στη δυνατό ήλμυ που ταίγαρου σου, ένα βλέμμα και ένα χαμόγελό σου.

"Είδα τα μάθρα σου κολλία, τα μάτια σου, τα διορρα άγαπημένα χέρια σου... Σε είδα, όπως τότε, να βηματίζεις επάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο, να στέκεσαι έμπρός στο τραπέζι, να παίρνεις πάλι το βι-

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΠΝΕΥΜΑ

"Η έκπληξις.

Μεταξύ φιλενάδων:

—Θα ήθελα να κάμω μία έκπληξη στον άρραβωνιαστικό μου για την όνομαστική του γιορτή!...

—Δεν τού λες την αλήθειή σου ήλικία;...

Τι έκύτταζε...

"Ενας "Εβραίος κι' ένας καθολικός καθόνται πού καφενείο και έχουν άνωίξει φιλική συζήτηση μεταξύ τους. Σε κάποια στιγμή, ο καθολικός άντελαμβάνει ότι το βλέμμα του συνταφύρου του βρίσκεται από όσα έπιμονα καρφωμένο πρδς κάποιο σημείο κοντά στην πόρτα.

—Τι είναι αυτό πού σ' ένδιαφέρει τόσο και κινείσαι τόσο έπιμονα; ρωτάει τον τέτοιο "Εβραίο.

—Α, άπληττης έκείνος, έχω το νού μου στο παναγώρι μου, πού κρημενται στην κρημαστή, γιατί φοβούμαι μήπως πού το κλέψουν, όπως είδα πού δέκα λεπτά να κλέβουν το δικό σου

Το όνειρο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

"Ο Τζοβάννι άφησε το ταίγαρό του να καί δόλκιμο και να άβύσση άκούμπισμένο στη στακτοθήκη, χωρίς να άπλώσει καθόλου το χέρι του για να το πάρη. "Ήταν βυθισμένος στο διάβασμα του γραμματός της Νόρας.

"...Η καρδιά μου χτυπούσε τρελλά—το έγγραφε ή νέα. Το ίλιγγιώδες τρέξιμο του αυτοκινήτου με είχε κάνει να χάσω την άντληψη της πραγματικότητας. "Ο δεικτής της ταχύτητος έπορχόμορος διαρκώς: 110... 120... 130... Το μωτέρ και ή καρδιά μου κατέβαλαν μαζί μίαν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να σε φθάσουν, χωρίς να το κατορθώσουν!

"Εβλεπα μακριά μία καγκελόπορτα άνοιχτή. Και κάποια μυστηριώδης φωνή μου έλεγε ότι, αν έπερνούσα, το κατόφλι προτού να σε προσβάλω, ή πόρτα θα έκλεινε πίσω σου και θα σε έχανα για πάντα! "Εστρελαμμένη τότε από τόνό, ή προσπάθειά μου άπέλασιν ν' αδεύσει στην ταχύτητα του αυτοκινήτου μου, φωνάζοντας το όνομά μου...

"Δεν θα μπορούσα να σου πώ πόση ώρα έκράτησε το τρελό από τρέξιμο πρδς τον έρωτα ή πρδς τον θάνατο. Ξέρω μόνο ότι, επί τέλους, σε είδα με τρήμε να πλησιάζεις στη μοιραία καγκελόπορτα, να φθάνεις έμπρός της, να την προσπερίεις...

"Και έγώ, με μία τελευταία κρουγή, έπασα επάνω της, την στιγμή που έκλεινε!

"Μου είχε μείνει άκόμη στο μυαλό ή έντύπωση της τρομερής συγκρούσεως που άυτοκίνητο με τα χονδρά σιδερένια κάγκελα... Το βολάν με έκτύπησε όρμητικά στο στήθος. "Εδοκίμασα έντονα το συναίσθημα του θανάτου!...

"...Εξόπνησα και βρέθηκα στο δωμάτιό μου έακλαμμένη στο κρεβάτι μου. "Ολο το σώμα μου έπονοινε δυνατό και το συνεισπαμένο πρόσωπό μου ήταν κομμένο από δάκρυα. "Αναψα το φάος, και έπήδησα όρθια. "Εκύτταξε τη φωτογραφία σου και σε είδα να μόν χαμογελάς γλυκά, μά ένα ύφος γεμάτο από ύποσχάσεις.

"Βρήκα τότε την δύναμη να τρέω ός το διπλόνο δωμάτιο και να σου τηλεφωνώ...

"Σε έζήτησα... Μά συγχωρείς, αγάπη μου! "Υπέφερα τόσο πολύ!...

"Γ' αυτό σου τα έέχω τώρα με κάθε λεπτομέρεια: Για να δικαιολογήθω πού σε τρώαα χωρίς να το θέλω... Δεν μπορούσα όμως να βρω ήσυχια διαφορετικά.

"Ήταν τως ένα άσχημο άστείο της τόσο άρρωστης καρδιάς μου; "Η μήπως ή δυστυχισμένη αυτή και κορασμαμένη καρδιά έμάντευσε τη σκληρή αλήθεια;...

"Έχω την έντύπωση ότι ή καγκελόπορτα εκείνη ύπαρχει... ότι μά κλειστή μεταξυ μας... Φοβούμαι μήπως μάς χωρίση κάτι τι... Και αισθανόμουν ότι θα πεθάνω, αν συμβη ένα τέτοιο πράγμα!

"Όταν άκουσα στο τηλέφωνο τη φωνή σου, άπό τόσο μακριά, ήσυχασα κάπως. Δεν εναγύρισα όμως στο κρεβάτι μου. Δεν μπορούσα πιά να κοιμηθώ.

"Ανοιξε το παράθυρό και έμεινα εκεί δύο ώρες, στήριγμένη στο πόδι... "Εκύτταξα τον έρημο δρόμο, τα κλειστά παράθυρα των άλλων σπιτιών και τον άστροπασμένο ουράνιο. Δυο δόλκιμες ώρες... Δεν ήσαν ωστόσο πολλές, αφού σε είχα εκεί, άπέναντί μου!

"...Με έπαιναν ότι σε έβλεπα από το παράθυρό του δωματίου σου, να διαβάζεις καθισμένη στην πολυθρόνα σου, όπως τον πρώτο καιρό του έρωτός μας... Ουμμάς;... "Επειτα έσοκάθηκες και έπλησίασες στο παράθυρό. Και δέκρινα, όπως άλλοτε, στη δυνατό ήλμυ που ταίγαρου σου, ένα βλέμμα και ένα χαμόγελό σου.

"Είδα τα μάθρα σου κολλία, τα μάτια σου, τα διορρα άγαπημένα χέρια σου... Σε είδα, όπως τότε, να βηματίζεις επάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο, να στέκεσαι έμπρός στο τραπέζι, να παίρνεις πάλι το βι-

βλίο σου, να ξανακάθεις στην πολυθρόνα και να προσπαθής να με λήθης, σ'όσορός και άκίνητος... "Για πόση ώρα; Για δυο λεπτά μόνο... "Επειτα, άφες να πέση το βιβλίο και έγειρες πρδς τα πίσω το κεφάλι σου, επάνω στην πλάτη της πολυθρόνας. Κάτω από τα χαμηλωμένα σου βλέφαρα, το βλέμμα σου περιπλανήθηκε πρδς το παράθυρό μου, καρφώθηκε στα μάτια μου...

"Το χέρι σου έπέρασε άργα και έπανειλημένα επάνω από τα μαλλιά σου. Και έγώ παρακολουθούσα τις κινήσεις σου, με την φλογερή και γλυκεία έπιθυμία να σου χαιδέω έτσι τα μαλλιά...

"Οί δεικτές του ρολογιού έπορχόμορος πάντοτε. "Ο ουράνιος άρχισε να άσπριζή. Μαζί με την νύχτα πού έφρευε, έχάθηκαν και οί όνειροπολήσεις μου. Και, στις πρώτες λάμψεις της αύγης, είδα το παράθυρό σου κλειστό, έγκαταλειμμένο...

"Εκάθησα κοντά στο τραπέζι μου και άρχισα αυτό το γράμμα σου, με την φωτογραφία σου δίπλα μου... "Ενώ γράφα, σε κυττάζω συγχρόνως. Το φωτεινό όμως χαμόγελό σου δεν καταπαρνεί την άγωνία της καρδιάς μου! Τα μάτια μου έχουν γεμίσει από δάκρυα.

"Πες μου ότι δεν είναι αληθινό, ότι δεν μπορεί να είναι αληθινό το όνειρό μου!... Σε βλέπω να χαμογελάς και ν' άπαντάς: "Ανόητη! "Η φαντασία σου μόνο έδομηόργνησε έκείνη την καγκελόπορτα. "Ήταν ένα σημαντικό όνειρο. Σε άγαπώ, και θα σε άγαπά πάντοτε!"

"Θα πεθάνω, Τζοβάννι, αν σε χάσω κάποτε!...

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα εναγύρισο γρήγορα, πού γρήγορα... "Επειτα, πού μιλεις για τον έκατομμυριοχό θεό σου και για κάποια έξαδέλφη σου, την κόρη του, άνυποθήκη και άντιπαθητική!

"Μου λες ότι δεν έχεις άποφασίσει άκόμη πού θα συνεχίσεις έφέτος τις πανεπιστημιακές σπουδές σου, ότι έδω ή Ιατρική σχολή βρίσκεται σε κατάρπηση, ότι ο πατέρας σου είναι ένθουσιασμένος με το πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου έσπούδασε ο πατέρας της έξαδέλφης σου, και όπου σπουδάσει τώρα και έ-κείνη...

"Οχι, Τζοβάννι! "Η αίτια δεν είναι όποτε ο πατέρας σου, όποτε ο θεός σου, όποτε ή κατάρπηση της σχολής... άλλα ή έξαδέλφη πού δεν θέλει να φύγει!... "Η πλούσια έξαδέλφη, ή άνυποθήκη και άντιπαθητική, πού έχει γαντζωθεί από το μπράτσο σου και σε συγκρατεί, μά ένα βλέμμα γεμάτο άποσχάσεις... και με τα έκατομμύρια της!

"Εκατάλαβα, Τζοβάννι! "Εκατάλαβα και σου εναγύρισα την έλευθερία σου. Κρατά μόνο τη φωτογραφία σου, για να μόν γλυκύνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου...

"Νοιάζω τον εαυτό μου έγκαταλειμμένο, τα όνειρά μου έπλασα για το μέλλον όνθουν...

"Δεν αισθανόμουν διόλου καλά τον εαυτό μου...

"Ο κλονισμός είναι πολύ δυνατός για τη δυστυχισμένη καρδιά μου... "Η καγκελόπορτα έκλεισε μεταξυ μας. "Η Νόρα σου θα συντριβή επάνω της!"

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα εναγύρισο γρήγορα, πού γρήγορα... "Επειτα, πού μιλεις για τον έκατομμυριοχό θεό σου και για κάποια έξαδέλφη σου, την κόρη του, άνυποθήκη και άντιπαθητική!

"Μου λες ότι δεν έχεις άποφασίσει άκόμη πού θα συνεχίσεις έφέτος τις πανεπιστημιακές σπουδές σου, ότι έδω ή Ιατρική σχολή βρίσκεται σε κατάρπηση, ότι ο πατέρας σου είναι ένθουσιασμένος με το πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου έσπούδασε ο πατέρας της έξαδέλφης σου, και όπου σπουδάσει τώρα και έ-κείνη...

"Οχι, Τζοβάννι! "Η αίτια δεν είναι όποτε ο πατέρας σου, όποτε ο θεός σου, όποτε ή κατάρπηση της σχολής... άλλα ή έξαδέλφη πού δεν θέλει να φύγει!... "Η πλούσια έξαδέλφη, ή άνυποθήκη και άντιπαθητική, πού έχει γαντζωθεί από το μπράτσο σου και σε συγκρατεί, μά ένα βλέμμα γεμάτο άποσχάσεις... και με τα έκατομμύρια της!

"Εκατάλαβα, Τζοβάννι! "Εκατάλαβα και σου εναγύρισα την έλευθερία σου. Κρατά μόνο τη φωτογραφία σου, για να μόν γλυκύνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου...

"Νοιάζω τον εαυτό μου έγκαταλειμμένο, τα όνειρά μου έπλασα για το μέλλον όνθουν...

"Δεν αισθανόμουν διόλου καλά τον εαυτό μου...

"Ο κλονισμός είναι πολύ δυνατός για τη δυστυχισμένη καρδιά μου... "Η καγκελόπορτα έκλεισε μεταξυ μας. "Η Νόρα σου θα συντριβή επάνω της!"

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα εναγύρισο γρήγορα, πού γρήγορα... "Επειτα, πού μιλεις για τον έκατομμυριοχό θεό σου και για κάποια έξαδέλφη σου, την κόρη του, άνυποθήκη και άντιπαθητική!

"Μου λες ότι δεν έχεις άποφασίσει άκόμη πού θα συνεχίσεις έφέτος τις πανεπιστημιακές σπουδές σου, ότι έδω ή Ιατρική σχολή βρίσκεται σε κατάρπηση, ότι ο πατέρας σου είναι ένθουσιασμένος με το πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου έσπούδασε ο πατέρας της έξαδέλφης σου, και όπου σπουδάσει τώρα και έ-κείνη...

"Οχι, Τζοβάννι! "Η αίτια δεν είναι όποτε ο πατέρας σου, όποτε ο θεός σου, όποτε ή κατάρπηση της σχολής... άλλα ή έξαδέλφη πού δεν θέλει να φύγει!... "Η πλούσια έξαδέλφη, ή άνυποθήκη και άντιπαθητική, πού έχει γαντζωθεί από το μπράτσο σου και σε συγκρατεί, μά ένα βλέμμα γεμάτο άποσχάσεις... και με τα έκατομμύρια της!

"Εκατάλαβα, Τζοβάννι! "Εκατάλαβα και σου εναγύρισα την έλευθερία σου. Κρατά μόνο τη φωτογραφία σου, για να μόν γλυκύνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου...

"Νοιάζω τον εαυτό μου έγκαταλειμμένο, τα όνειρά μου έπλασα για το μέλλον όνθουν...

"Δεν αισθανόμουν διόλου καλά τον εαυτό μου...

"Ο κλονισμός είναι πολύ δυνατός για τη δυστυχισμένη καρδιά μου... "Η καγκελόπορτα έκλεισε μεταξυ μας. "Η Νόρα σου θα συντριβή επάνω της!"

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα εναγύρισο γρήγορα, πού γρήγορα... "Επειτα, πού μιλεις για τον έκατομμυριοχό θεό σου και για κάποια έξαδέλφη σου, την κόρη του, άνυποθήκη και άντιπαθητική!

"Μου λες ότι δεν έχεις άποφασίσει άκόμη πού θα συνεχίσεις έφέτος τις πανεπιστημιακές σπουδές σου, ότι έδω ή Ιατρική σχολή βρίσκεται σε κατάρπηση, ότι ο πατέρας σου είναι ένθουσιασμένος με το πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου έσπούδασε ο πατέρας της έξαδέλφης σου, και όπου σπουδάσει τώρα και έ-κείνη...

"Οχι, Τζοβάννι! "Η αίτια δεν είναι όποτε ο πατέρας σου, όποτε ο θεός σου, όποτε ή κατάρπηση της σχολής... άλλα ή έξαδέλφη πού δεν θέλει να φύγει!... "Η πλούσια έξαδέλφη, ή άνυποθήκη και άντιπαθητική, πού έχει γαντζωθεί από το μπράτσο σου και σε συγκρατεί, μά ένα βλέμμα γεμάτο άποσχάσεις... και με τα έκατομμύρια της!

"Εκατάλαβα, Τζοβάννι! "Εκατάλαβα και σου εναγύρισα την έλευθερία σου. Κρατά μόνο τη φωτογραφία σου, για να μόν γλυκύνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου...

"Νοιάζω τον εαυτό μου έγκαταλειμμένο, τα όνειρά μου έπλασα για το μέλλον όνθουν...

"Δεν αισθανόμουν διόλου καλά τον εαυτό μου...

"Ο κλονισμός είναι πολύ δυνατός για τη δυστυχισμένη καρδιά μου... "Η καγκελόπορτα έκλεισε μεταξυ μας. "Η Νόρα σου θα συντριβή επάνω της!"

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα εναγύρισο γρήγορα, πού γρήγορα... "Επειτα, πού μιλεις για τον έκατομμυριοχό θεό σου και για κάποια έξαδέλφη σου, την κόρη του, άνυποθήκη και άντιπαθητική!

"Μου λες ότι δεν έχεις άποφασίσει άκόμη πού θα συνεχίσεις έφέτος τις πανεπιστημιακές σπουδές σου, ότι έδω ή Ιατρική σχολή βρίσκεται σε κατάρπηση, ότι ο πατέρας σου είναι ένθουσιασμένος με το πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου έσπούδασε ο πατέρας της έξαδέλφης σου, και όπου σπουδάσει τώρα και έ-κείνη...

"Οχι, Τζοβάννι! "Η αίτια δεν είναι όποτε ο πατέρας σου, όποτε ο θεός σου, όποτε ή κατάρπηση της σχολής... άλλα ή έξαδέλφη πού δεν θέλει να φύγει!... "Η πλούσια έξαδέλφη, ή άνυποθήκη και άντιπαθητική, πού έχει γαντζωθεί από το μπράτσο σου και σε συγκρατεί, μά ένα βλέμμα γεμάτο άποσχάσεις... και με τα έκατομμύρια της!

"Εκατάλαβα, Τζοβάννι! "Εκατάλαβα και σου εναγύρισα την έλευθερία σου. Κρατά μόνο τη φωτογραφία σου, για να μόν γλυκύνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου...

"Νοιάζω τον εαυτό μου έγκαταλειμμένο, τα όνειρά μου έπλασα για το μέλλον όνθουν...

"Δεν αισθανόμουν διόλου καλά τον εαυτό μου...

"Ο κλονισμός είναι πολύ δυνατός για τη δυστυχισμένη καρδιά μου... "Η καγκελόπορτα έκλεισε μεταξυ μας. "Η Νόρα σου θα συντριβή επάνω της!"

"...Με παρακαλείς να μη βασανίζω

ζω άνώφελα την άρρωστη καρδιά μου. Μου γράφεις: να είμαι ήσυχη, να έχω έμπιστάσούν... με βεβαιώνεις ότι θα ε

Ἀερία: Πολλοί είναι ἐκεῖνοι πού υποφέρουν ἀπὸ «ἀερία». Ἡ πά-
θησις αὕτη ὀφείλεται στὸ ὅτι συγκεντρώνονται ἀπὸ διάφορα ἀέρια.

ὙΠΟ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Στοργική μητέρα

ὁ τῆς Χυτοῦς

Ἡ μόδα

...πρωτεύει η μόλυνση
...λωθέν οξυγόνο, να απο-
...οι διάφορες δυσάρε-
...την κλειστούρα, το κά-
...ΦΙΑΣ - οι άνοδοι

τάτανα κωσεν υεογονο, να απο-
όβια και οι διάφορες δυσάρε-
είρεμα, την κλειστούρα, το κά-

Θ ΦΙΛΟΣ : — Θ' ἀνοίξῃς κατὰ
Θ ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ : —
ἡμεῖς πορεύομεθα ἔτι

α ὑπασιμάτων;

10 ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Περιμένω με μεγάλη απογοήτωση ένα τηλεγράφημά σου. Μην γήσης. Έχω ένα μήνα να σε ιδώ! Χίλια φιλά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

μακρύνεται ή ύγρασία, ή σκόνη, τὰ μικρόβια καὶ οἱ διάφορες δυσάρεστες οσμές πού προέρχονται ἀπὸ τὸ μαγεῖρεμα, τὴν κλεισοῦρα, τὸ κάπνισμα κλπ.

Θ ΦΙΛΟΣ: — Θ' ἀνοίξης κατάστημα ὑψασμάτων;
Θ ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ: — Όχι ἄδερφέ. Θά ράψῃ ἡ γυναῖκα μου
ἕνα φορεματάκι.

Περιμένω με μεγάλη ανυπομονησία ένα τηλεγράφημά σου. Μην γήσης. Έχω ένα μήνα να σε δω! Χίλια φιλά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

'Εκείνα που φέρνουν ΔΥΣΤΥΧΙΑ ή ΕΥΤΥΧΙΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Τὰ λαχεία καί... ἡ καμπούρα. — Τὸ θλίβερό τέλος τοῦ Μπουμπῆ. — Τὸ σχοινὶ πού ἐπλούτιζε τοὺς κληρονόμους του. — Διάφοροι κακοὶ καὶ κακοὶ οἰωνοί. — Ὅταν φτερνίζεται... ἡ γάτα!

Κάθε φορά πού ἡ κλήρωση τοῦ λαχείου κάνει μερικτοὺς ἀνθρώπους εὐτυχιμένους, ἀμέτρητοι ἄλλοι, πού ἐξεπείσαν ἡδὴ πᾶς θὰ χρησιμοποίησουν τὴν πλὴν πού θ' ἀποκοῦσαν, μένουν ἀγορητευμένοι καὶ ἀποβίδουν τὴν κατοχύρια τους σὲ διάφορα μυστηριώδη αἰτία, στήν «γρουσουζιά», κλπ.

Τὸ πεπρωμένο, τὸ μοιροῦτο... Λέξεις πού χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ σκεπάζουν τὴν πλὴν ἀποκρίσεως. Πρέπει νὰ ἀπολογηθῶμε ἀλλῶστε δὲν ποιοὺς λίγο-πολύ, εἰμῶς δὲν προτιμοῦμε, λ. χ., τοὺς καμπουρήδες λαχειοπλάκας, γιὰ νὰ τριψώμε τὸ λαχέτο ἐπάνω στήν καμπούρα τους, βέβαιον ὅτι θὰ μᾶς φέρῃ γούρι;

Ὁ καμπουρὴς πού κρεμάσθηκε

Ἡ πρόληψις αὐτὴ εἶνε παλαιὰ καὶ διαδεδομένη σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Στὸ Παρίσι, ἐξούσε πρὸ ἐτών κάποιος Μπουμπῆς, περιφρῶς γιὰ τὴν γούρικη καμπούρα του.

Ἐπὶ 20 χρόνια, στεκόταν κάθε βράδυ στὴν πόρτα τῶν αἰθουσῶν, ὅπου ἐπαίχονταν τυχερὰ παιγνίδια, γιὰ νὰ ἐγγιζοῦν οἱ παίκτες τὴν δόμορρη καὶ ἐξωγυμναστή πλάτη του, πρὶν νὰ καθίσουν γύρω ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι. Φυσικὰ δέ, ἐπαίρονεν ἀπ' ὅλους γενναῖα φιλοδορμῆματα.

Ἡ καμπούρα του ὅμως δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ φέρῃ τόχη καὶ στὸν ἴδιον... Ἐνα πρῶτον τὸν βρῆκαν κρεμασμένο σὲ μιὰν ἀθλία σοφίτα τῆς Μονμάρτρος, ὅπου κατοικοῦσε. Ἐχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ φτώχεια διότι ἔχανε στὰ... χαρτιά, ὅσα ἐκέρδιζε ἀπὸ τὸ περίεργον ἐπάγγελμα του.

Τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἄφησε μὲ τὴν διαθήκη του στοὺς κληρονόμους του, ἦταν τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖο

εἶχε κρεμασθῇ... Ὡς γνωστὸν ὅμως, τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου θεωρεῖται ὅτι φέρνει ἐξαιρετικὸ γούρι. Φαντασθῆτε λοιπὸν ποιά δύναμις μπόρει νὰ ἔχη δταν ὁ κρεμασμένος ἦταν στὴ ζωὴ του «πορτο-μπαγόν»... Πράγματι, τὸ σχοινὶ τοῦ Μπουμπῆ ἐπαίχθηκε κατὰ μικρὰ κομμάτια σὲ ἐξωφρενικὲς τιμές, καὶ ἔφερε γούρι... στοὺς κληρονόμους τοῦ καμπουρῆ, κάνοντας τοὺς πλουσίους!

Ὅσο κι' ἂν εἶνε ἕνας ἀνθρώπος θετικὸς καὶ σκεπτικιστὴς, προσπαθεῖ πάντοτε — ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ — νὰ ἀποφεύγῃ μερικὰ πράγματα πού πιστεύεται ὅτι φέρνουν δυστυχία. Κανεὶς οἰκοδεσπότης, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν θέλει νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι του 13 συνδαιτηγμένοι. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ γρουσουζιῶκος. Ἡ ἴδια πρόληψις, ὅχι ὅμως τόσο διαδεδομένη, ὑπάρχει καὶ γιὰ τὸν ἀριθμὸ 7.

Τὸ αἶθερο ὡς ἐξερκισμός

Ἡ Τρίτη καὶ ἡ Παρασκευὴ εἶνε γιὰ τὸν περισσότερο κόσμο ἡμέρες ἀποφράδες. Ὅλοι σχεδὸν ἀποφεύγουν νὰ κάνουν τότε κάτι σπουδαῖο: νὰ φύγωμε γιὰ ἕνα ταξίδι, νὰ βάλωμε σ' ἐνέργεια μιὰ σοβάρη ὑπόθεσι, νὰ πανδρευθῶμε, κλπ. Κάθε ἐξιδιώματα, τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἐλαττώνονται σημαντικὰ οἱ εἰσπράξεις ὅλων τῶν σιδηροδρόμων τοῦ κόσμου. Καὶ οἱ στατιστικὲς ἀναφέρουν ἐλαχίστους γυμνοὺς πού ἔγιναν Τρίτη ἢ Παρασκευὴ.

Ὅταν κάποιος βεβαιώνει ὅτι δὲν πιστεύει στὶς πρόληψεις καὶ στὴ γρουσουζιά, ψάξτε τὶς τσέπες του. Θὰ βρῆτε πιθανότατα ἕνα φυλάκιο, ἕνα ἀντικείμενο πού νὰ φέρνῃ γούρι.

Κυττάξετέ τον, ἔάν του συμβῇ νὰ χύσῃ κατὰ λάθος ἐπάνω του τὸ τραπέζι, τὸ λάδι ἢ τὸ ἀλάτι. Θὰ τὸν δὲν νὰ ἐγγιζῇ ἀμέσως ἕνα αἶθερόν του ἀντικείμενο, γιὰ νὰ ἐξερκίσῃ τὸν αὐτὸ ὁπλόν.

Πράγματι, τὸ αἶθερο θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελεσματικότερα μέσα κατὰ τῆς γρουσουζιάς. Δὲν εἶνε ὅμως κατὰλόγη γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Δὲν χρησιμοποιοῦν, ἐπὶ παραδείγματι, δν σὰς πῶς ἕνα ψαλίδι καὶ κοφωθῶν οἱ μύτες του σὲ τὸ πάτωμα. Πρέπει τότε νὰ φοβῶσθε ὅτι θὰ σὰς συμβῇ κάτι ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο.

Φορεῖτε ἀνάποδο τὶς κάλτσες σας;

Οἱ κακοὶ καὶ οἱ κακοὶ οἰωνοὶ εἶνε πολυάριθμοι. Κάθε τόπος ἔχει τὶς πρόληψεις του. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς πού εἶνε διαδεδομένες σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμο.

Ἐάν, βγαίνοντας τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ἀντικρύσετε ἕνα ὄμιλον μὲ στικτὸ τρίχωμα, σταματημένο

ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας; Μπορεῖτε νὰ περιμένετε ὅτι ἡ ἡμέρα σας θὰ πᾶν καλὰ. Ἄν δῆτε ἕναν ζωντανὸ βράτσο, θὰ πάρτε γρήγορα χρήματα.

Ὅταν ντύσεσθε, φορεῖτε τὴν κάλτσα στὸ δεξιὸ σας πόδι πρὶν ἀπὸ τὸ ἀριστερό; Θὰ ἔχετε τύχη ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ σημεῖο εἶνε ἀκόμη καλύτερο, δταν βάλετε ἀνάποδα τὶς κάλτσες σας τὴ μιὰ ἢ καὶ τὶς δύο: Θὰ ἐπιτύχετε τότε κάποια σπουδαία ὑπόθεσι, πού θὰ ματαιωθῇ ἂν γυρίσετε ἴσια τὶς κάλτσες σας.

Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε ἂν, μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, συναντήσετε διαδοχικὰ ἕναν καμπουρῆ, ἕναν κουτσὸ καὶ ἕναν μονόφθαλμο. Ἰσως νὰ μὴν κερδίσετε τότε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ τοῦ λαχείου, πάντως, ὅμως, θὰ σωθῆτε ἀπὸ κάποια συμφορὰ πού σὰς ἀπειλοῦσε.

Ἐτοὶ τοὐλάχιστον βεβαιώνουν οἱ προληπτικοὶ...

Ἄν ἀρρωστήσετε τὴν Παρασκευὴ

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ σημεῖα πού φέρνουν γούρι, ἔς δοῦμε καὶ μερικὰ ἀπὸ ἐκείνα πού θεωροῦνται γρουσουζιῶκα.

Θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν ἡσυχία καὶ τὴν εὐτυχία σας; Μὴν ἀφήνετε ποτὲ ἀναμμένα τρία ἀφῆτα συγχρόνως στὸ ἴδιο δωμάτιο. Μὴν ἀναβείτε τρία τσιγάρα ἀπὸ τὸ ἴδιο σπῆρτο. Μὴν ἀφήνετε νὰ σὰς ῥῶσιν ἕνα κουμπὶ ἢ νὰ σὰς μαντάρουν ἕνα οἰσμία, χωρὶς νὰ βγάλετε τὸ ρούχο ἀπὸ πάνω σας.

Ἡ ὑπερσία σας ἐξέχασε νὰ γυαλίσῃ τὸ παρκὲ τῆς τραπεζαρίας σας; Πολὺ ἀσχημὸ σημεῖο! Θὰ ἔχετε στενωχώριες καὶ μπελάνες.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ φοβῶσθε, ἂν πάρτε ἕνα φάρμακο τὴν Παρασκευὴ: Ἐπὶ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ, ἂν ἀρρωστήσῃτε τὴν ἡμέρα αὐτὴ; θὰ παρατηρήσετε. Μὰ... ζητήστε τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τοὺς εἰδικούς γιὰ... τὶς πρόληψεις!

Προσοχὴ ὅμως! Μὴν περνάτε ποτὲ κάτω ἀπὸ μιὰ ζύλινη σκάλα, πού εἶνε στριγμένη σ' ἕνα δένδρo, ἢ σ' ἕναν τοῖχο. Τὸ πρᾶγμα φέρνει γρουσουζία. Ἄν δὲν σὰς συμβῇ ἄλλη χειρότερη κατοχύρια, μπορεῖ πάντως νὰ πῶς ἐπάνω σας ἡ σκάλα!

Μὴ σταυρώσετε τὰ μαχαίροτήριον σὰς μέσα στὸ πιάτο σας ἢ στὸ τραπέζι. Ὅταν τέσσερα πρόσωπα ἀνταλλάσσουν μιὰ χειραψία, ἢ κροτάφοντα νὰ μὴ σταυρώσουν τὰ χέρια τους, ἀνφοβοῦνται τὴ γρουσουζία. Στὸ ζήτημα ὅμως αὐτὸ οἱ γνώμες διχάζονται. Ἄλλοι πιστεύουν ἀπεναντίας ὅτι τὸ σταύρωμα τῶν χειρῶν φέρνει γούρι, δηλαδὴ γάμο

ἐνὸς ἀπὸ τὰ τέσσερα πρόσωπα.

Γιὰ τὰ παιδιὰ σας

Ἡ γάτα σας φερνῆσθε τρεῖς φορές; Περιμένετε κάποια ἀσθένεια στὴν οἰκονομία σας. Σὰς εὐπνοῖες τὴ νύχτα ἔνα ὄφθαλμο σκυλιοῦ ἢ ἕνα ἀσυνήθιστος ἦχος καμπάνας; Κάποια δυστυχία σὰς ἀπειλεῖ σύντομα. Τὸ ἴδιο καὶ ἂν, δταν σηκωθῆτε τὸ πρωῒ, βρῆτε τρεῖς καρέκλες παρατεταγμένες στὴ σειρά.

Μιὰ γάτα περνᾷ ἐμπρὸς σας, δταν βαδίζετε στὸ δρόμο; Ἀσχημὸς οἰωνός, ἰδίως ἂν ἡ γάτα ἦταν μαύρη.

Ὅταν πρόκειται ν' ἀποκτήσετε ἕνα παιδί, ἀποφεύγετε νὰ αγοράσετε τὴν κούνια του πρὶν γεννηθῇ. Προσέχετε κατόπιν νὰ μὴ μετακινήσῃ κάποιος ξένος ἀπὸ ἀπρὸς ἐξῆς τὴν κούνια, ἐνὸς τὸ παιδί σας κοιμάται. Μὴν ἐπιτρέψετε νὰ τὸ χτενίσῃ κανεὶς πρὶν φυτρώσουν τὰ πρῶτα του δόντια.

Ὅταν ἐτοιμάζεσθε νὰ βῆτε κρατῶντας μιὰν ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἡλίου, μὴν τὴν ἀνοίξετε ποτὲ μέσα στὸ σπίτι σας. Κινδυνεύετε νὰ ἔχετε σοβάρους συνέπειες.

Οἱ πρόληψεις ὅμως δὲν ἔχουν τελειώσῃ... Καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐποχῆς μας τὶς πιστεύουν ἐξαιρετικὰ. Στὸ ζήτημα αὐτὸ νομίζε κανεὶς ὅτι βρισκόμαστε πολλοὺς αἰῶνες πίσω.

Νά, γιὰ τὴν κάνουν τόσο χρυσὲς δουλειεὶς ὁ ἀστρολόγοι, οἱ χειρομάνται, οἱ χαρτομάγοι καὶ οἱ κάθε εἰδους σύγχρονοι μάγοι.

Ἀκόμη, κι' ὅσοι προσπαθοῦν νὰ δείξουν ὅτι περιφρονοῦν αὐτὲς τὶς ἀνοήσιες, ἐπιδιώκουν ὠστόσο νὰ ἐξασκήσων τὸν πεπρωμένο, ριχνοντας «παισιέντζες» μὲ τὴν πρόφασι ὅτι περνοῦν ἀπλῶς τὸν καιρὸ τοῦς καὶ κανονίζουν κατόπιν τῶν πράξεων τῶν ἀναλόγων τοῦ χρησμοῦ πού θὰ τοὺς δώσῃ ἡ τράπουλα... Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ ἐκλάδα καὶ ἡ μνήμησις

Ἐνας ἐργάτης ἀπὸ τὴν Μπάτερ-σπὴν, πόλιν τῆς Ἰρλανδίας, μεταχειρίσθηκε ἕνα «καυτοπλάκιο» κόλλης κι' εἶχε τὴν ἀρετὴ ἰδέα πὺς ἡ γυναῖκα του θὰ τὸν ἐπίστευε. Ἀπέστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα, τὸ ὁποῖον ὑπετίθετο ὅτι προσηγόρευον ἀπὸ κάποιον γιαντρί: «Ὁ καυμένος δ' οὐδὺνος σας πέταβε. Ὅπως ἐπῆλθεν σὸ φρόσι, στὸ Ρέινες Πάρκ, ἀισθάνθηκε μιὰ ἐκλάδα. Ἀμέσως ἔλασε τὴν ἰσορροπία του, ἔπεσε ἀπὸ τὸ κέρρο καὶ τραυματίσθηκε βαρεῖα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Λαμβάνον τὸ θάρρος καὶ σὰς γράφω διότι πρόκειται ἡδὴ περὶ νεκροῦ. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε στὰ χεῖλη του τ' ὄνομα σας. Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ Ληξιαρχεῖο καὶ νὰ πιστοποιήσετε τὸν θάνατόν του». Ἡ γυναῖκα του ὅμως, πού εἶχε πολλοὺς λόγους ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ τραγικοῦ γράμματός, ἀντὶ τοῦ Ἀλφρεδίου, πῆγε σὲ πλῆσιον ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ ὁ-βέβαλε μνήμην ἐπὶ ἐγκυκλοπαιδείας τῆς συζυγικῆς στέγης!

«Φεύγω, ἀλλὰ δὲν τὴν ξεχνᾶω» Ἀκατανόητος παραμένει ὁ σκοπὸς μιᾶς... ἀντισημειωτικῆς ἀπάτης, ἐνὸς ἱσταντοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσε σὲ μιὰν ἐφημερίδα τῆς Βαρκελώνης μιὰ συγκινητικὴ καταχώρησι ἐν εἰδει «εὐχαριστηρίου» πρὸς τὴν «πολυαγαπημένην του γυναῖκα» τὴν ὁποῖαν ἐγκατέλειπε τόσο ἀκάρδια. Ἀπὸ δὲ ἐξεβόλεσε μὲ τὰ πῖο τρυφερά λόγια ὅλα τὰς τὰς προτερήμα-τα, κατέληξε μ' αὐτὴ τὴ φράσι: «Φεύγω, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν ξεχνᾶω!»

Ἡ γυναῖκα του, μόλις ἐδιάβασε τὸ κολεαρτικὸ αὐτὸ ἀποχαριτεῖται, στήριξε ἀμέσως σὲ δικαστήριον, ὅπου κι' ἐπέτυχε νὰ τῆς δοθῇ τὸ διαζύγιο μὲ ἀνάλογη ἀποζημίωσι.

Ἀποφισμοί

*Ὁ ἄνθρωπος ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

*Χωμένους μποροῦμε νὰ θεωροῦμε μοναχὰ τὶς ἡμέρες ἐκείνες κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν γελάσαμε.

*Ὅποιος ἀγαπᾷ στὴν ἐποχὴ μας τὴ φύσιν, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ κατηγορηθῇ ὡς ρομαντικὸς.

*Ὅποιος λείπει πάντα ἐξυμνῶντας, ἔχει ἀσφαλῶς κακὸν χαρακτῆρα.

*Θέλεις νὰ σ' ἐκτίμῃ ὁ κόσμος; Μὴ λές ποτὲ καλὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

*Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα ξεχνιέται.

ἡ νέα πού τὴν ὠδήγησαν στὸν τάφο οἱ στίχοι τοῦ ΜΥΣΕ

Μιὰ γνωριμία στὸ θέατρο

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὸ θέατρο τῆς «Γαλλικῆς Κομωδίας» παιζόταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Μολιέρου, ὁ «Μισάνθρωπος». Καὶ ὅμως, τὸ θέατρο ἦταν σχεδὸν ἄ-δειο...

Τὶ κρίμα γιὰ ἕνα τόσο περίφημο ἔργο!... ψιθύρισε ἕνας νεαρός θεατῆς σὺν τὴν μονολογούσῃ.

Στὴν πραγματικότητα, ἀπευθυνόταν σὲ μιὰ νέα γυναῖκα πού καθόταν μπροστὰ ἀπ' αὐτόν. Ἄλλα αὐτὴ ἔφηνε πὺς δὲν τὸν ἀκούσε.

Εἰμαστε ὅλοι-ὅλοι ἐκκοινη-νέας, οἱ θεαταῖ... ἐπανέλαβε ὁ κομψὸς νέος. Τὶ ἀπογοητεύεις γιὰ τὸν Μολιέρο...

Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶχε σκύψει περισσότερο πρὸς τὸ ὠραῖο κεφάλι τῆς νέας, καθὼς ψιθύρισε τὰ λόγια αὐτά. Ἄλλα ἡ χαριτωμένη θεατῆς καὶ πάλι δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία...

Στὸ μεταξὺ, ἡ παράστασις προχωροῦσε... Καὶ θὰ ἐπληττε τρομερὰ ὁ νεαρός δανδῆς, ἂν δὲν εἶχε μπροστὰ του νὰ παρακολουθῇ τὴς χαριτωμένες κινήσεις τοῦ ὠραίου γυναικεῖο κεφαλαίου, πού ἀνά-δευσε μὲ ἀρμονία...

Γιὰ μιὰ στιγμή, δὲν συγκρατήθηκε. Κάποιος στίχος τοῦ Ἀντρέ Σε-νιὲ τοῦ ἤρθε στὴ μνήμη, πού ἐταίριαζε τόσο μὲ τὴν περίστασι... Καὶ σκύβοντας πάλι, ὁ νεαρός στ' αὐτὴ τῆς ὤραιας ἀγνώστου, τὸν ἀπήγγειλε ψιθυριστὰ:

— Κάτω ἀπὸ τὸ λατρευτὸ σου κεφάλι, ἕνας λαμπρὸς ἄστρος, ντελικά-τος λυγίζει... Καὶ νοιώθω μιὰν ἀκατανίκητην ἐπιθυμία νὰ ρουφήξω τὴν λευκοτῆτά σου μ' ἕνα φίλ ἀπηγορευμένο...

Ἀπότομα, ἡ νέα ἐστράφηκε. Ἡ ἀνάσα τοῦ ξένου τῆς εἶχε χαϊδεῖν τὸ πρόσωπό καὶ τὰ παράξενα λόγια του τὴν ἀναστήσαναν. Ἐχε ὕψος ἐξαιρετισμένο καὶ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ἐκστομίσει λόγια πικρά:

— Κύριε!... Μόλις ὅμως ἀντίκρουσε τὴν συμπαθητικὴ μορφή τοῦ νέου, ἄλλαξε ὅψι. Ἀβελὰ τῆς, ἀφωπύσθηκε καὶ χαμογέλασε...

Ὁ ποιητὴς γοητεύει...

Ἦταν ἕνας πασιγνωστὸς γόνος ὁ θεατῆς τῆς παραστάσεως ἐκείνης. Ὄνομαζόταν Ἀλφρέ ντε Μυσέ καὶ οἱ στίχοι του, οἱ ἐρωτικοί, οἱ θερ-μοί, οἱ τρυφεροί, κυκλοφοροῦσαν σὲ χελεὶς ὅλης τῆς εὐαίσθητης νεολαίας τῆς Γαλλίας.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος, τρυφερός κι' ἐρω-τόληπος, ἱκανὸς ν' ἀφοσιωθῇ μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ σὲ μιὰ γυναῖκα, μὰ καὶ σκληρός καὶ ἀστατός, δταν ζητοῦσε τὴ μέθην τῆς ἐμπνεύσεως σὲ μιὰν περιπέτεια, ἐξασκούσε μιὰν ἀκατανίκητη γοητεία στὶς γυναῖκες.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότε-ρους δανδῆδες τοῦ Παρισιοῦ.

— Δεσποινίς! ἔπεε σὲ λίγο μὲ τὸλμην τὴν ἀγνώστην του, δταν βρέ-θηκαν σὲ διαιεμίση μιᾶς πράξεως σὲ φουανγιὲ τοῦ θεάτρου Πόσο χα-μένη θὰ ἦταν ἡ ἀπομνήν βραδυά, ἂν δὲν σὰς ἐγνώριζα...

Μὰ μὴ ἐίσθε τόσο ἀγνώστους ἀκόμη! ψιθύρισε ἡ νέα συνηθισμένη ἀπὸ τὴν κομψὴ ἐμφάνισή καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ νέου, καθὼς τὸν κατέ-τρωγε μὲ τὰ μάτια.

Ἡ μυστικὴ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, μὲν κοσμοῦσε πρᾶσινο μὲ μεταλλικά κομπάρια, ἕνα γιλέκο ἀπὸ στα-χτὶ μετάξι, ὅπου ταλαντεύονταν μιὰ

ἀλυσσίδα, ἕνα ποικαμίσσο ἀπὸ φῖνα μπατίστα πού ἐκούμπωνε μὲ δυὸ κομπάρια φιλοδέσνια, μὲ φλοτάντ μαύρη μεταξωτὴ γραβάτα, μελα-χρινόνας, μὲ γλαρὰ μάτια καὶ μαλ-λιά πυκνὰ ἀνεμίζοντα, ὁ Μυσέ ὡς στραποβολοῦσε στὰ μάτια τῆς ὡ-ραίας σὺν ἀρχαῖος θεός.

— Μπορὶ νὰ σὰς συστήθῃ; Ἀλ-φρέ ντε Μυσέ...

Ἡλεκτρισμένη ἡ νέα στὸ ἀκου-μα τοῦ ὀνόματος του, ἔνοιε μὲ θαυμασμὸν διὰπλάτα τὰ μάτια:

— Ὁ ποιητὴς... Ὁ ἀγαπημένος μου ποιητῆς! ψιθύρισε.

— Καὶ ἡ ἀγνωστὴ μου μουσά; Πῶς ὀνομάζεται...

— Ὁ, μὲ κολακεύετε... Οὐγκέτ Ντεζοζιέ, κόρη ἀσμήνου δικηγόρου ἀπὸ τὸ Ντιζόν καὶ φανατικὴ ἀνα-γνώστριά σας...

Ἀποσώθηκεν σὲ μιὰ γωνία τοῦ φουανγιέ, συνεισπαιρμένη ἀπὸ τὴν σα-γηνεὶ τῆς ἀπρόσδοκῃ γνωριμίας τῶν, ἐνὸς τὸ κουδούνι ἐσήμανε τὴν ἐναρξὴ τῆς τρίτης πράξεως. Ὁ Μυ-σέ, τολημρός, ἐκάθησε δίπλα τῆς. Ὑστερὰ, ἀπότομα, καθὼς ἐπρόσεξε κάτι στὸ χέρι τῆς, συνωφροδίσθηκε:

— Πανδρμένη; ρώτησε μὲ ἀγῶ-νιά.

— Ὁχι, ἀρραβωνιασμένη ἀπλῶς. Πόσο θὰ χαρῇ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου δταν μάθῃ ὅτι σὰς ἐγνώρισκα! Εἶνε τόσο καλὸς, ἔξερτε... Μοῦ ἀπαγγέλλει κι' αὐτὸς τὰ ποιήματά σας... Ἰδίως ἐκεῖνο...

— Ποιό;

Ἡ Οὐγκέτ γοητευμένη ψιθύρισε ρυθμικά:

Ἐπεσε στὰ γόνατά της καὶ τῆς ψιθύρισε λόγια ἀγαπῆς μεθυστικά...

— Ἀγαπᾷ! Νά ἡ λέξις πού ἡ φύ-σις ὀλοκλήρῃ μουρμουρίζει στὸν ἀέρα πού τὴν συναπείρει, στὸ ποῦλι πού τὴν ἀκολουθεῖ... Ἀγα-γαπᾷ! Καὶ ἔρω νὰ κρυβῇ τὸν καυμὸ μου. Ἀγαπᾷ, καὶ μόνος ἐ-γὼ τὸ ξέρω. Καὶ μὴ εἶναι τόσο ἀγαπημένο τὸ μυστικὸ μου, ὅσο καὶ ὁ πόνος μου. Ἀληθεῖ! Γιὰ ποῖαν ἐργασίαν ἔγραψε αὐτὸ τὸ ὑ-πέροχο ἐλεγείο;... Ἀνατριχίλας ὄ-ταν μοῦ τὸ ψιθύριζαν...

— Γιὰ ποῖαν; Γιὰ ποῖαν... Μὰ, γιὰ τὴν παρθένα ἐκείνη πού ὄνει-ρεῖτο καὶ σ' ὅλα μὴ τὰ τραγοῦδία, πού ἔπλασα μὲ τὴν φαντασίαν μου, πού τραγοῦδισσα σ' ὅλους τοὺς στί-χους μου καὶ πού—τί εὐτυχία!— βρισκεῖται αὐτὴ τὴ στιγμή τόσο κοντὰ μου!...

Ἀνατριχίλας ἡ μικρὴ Οὐγκέτ στὰ λόγια αὐτά. Ἐπλανεύθηκε. Ἐχάσε τὴν συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ἀσυνείδησι πού ἐπληροῦσε τὴν χροστή βέραν πού φοροῦσε.

— Ὁνειροπαρμένη, ἀνέγειρε σὲ πλεῖον τοῦ Καί, ἀφάνιστα κολα-κευμένη, τὸ ψιθύρισε.

— Πέες μου κι' ἄλλα... Μιλήστε μου... Πέες μου μερικὸς στίχους σου ἀκόμη!...

Βῆκαν ἀπὸ τὸ θέατρο ἀγκαλια-σμένοι, καὶ κατὰ σκόταδι νύχ-τας ἐπλανεύοντο, ἀποκαταρτικῆς ὡ-χρῆς ὁ πλάνος ποιητῆς τὴν ἀνα-στάσεως μὲ τὴν συγκίνησι τῶν στί-χων του καὶ τὴ φλόγα τῶν φιλιῶν του...

Ἡ ἐρωτικὴ εὐτυχία τυφλώνει...

Αρραβωνιάσματα...

Τώρα την άνοιξη, —αποφαινόνται οι σύγχρονες ζωολογικές παρατηρήσεις, οι οποίες έχουν αποδείξει ότι στις σχέσεις των δύο φύλων, στά διάφορα ζώα, άπαντων δλως οι μορφές του γάμου—, παρατηρείται σ' όρισμα ζώα, και από παντός στα πτηνά, ένα περίεργο φαινόμενο, που θα μπορούσε χωρίς υπερβολή να χαρακτηριστεί ως «μάθημα του χορού». Σ' όρισμένες περιόδους συγκεντρώνονται τα νεαρά ζώα άμφωτέρων των φύλων και έκτελούν μόνα, ή από κοινού τους περιεργότερους χορούς. Κάποτε μάλιστα, ένα ιδιαίτερος έπιτηδείο ζώο φαίνεται σαν να έκτελει καθήκοντα... χοροδιδασκάλου!

Δεν παρατηρούνται όμως, μόνο ώρες χορού στην κοινωνία των ζώων, αλλά και αρραβωνιάσματα και νυμφολάγια! Όρισμένα πουλιά της Αυστραλίας και της Ν. Γουινέας λ.χ. ζουν συχνά έπι μήνες το ένα κοντά στο άλλο και παρατηρούνται Τό άρσενικό χορεύει και τραγουδεί έξω από την μέ εξαιρετική τέχνη κτισμένη φωνή του ή σ' ένα χώρο που του χρησιμοποιεί για τα παιχνίδια του, και που κάθε πρωί τον καθαρίζει και τον στρώνει με νερά φύλλα δένδρων. Φροντίζει δέ ώστε ή άσμενία κάτω πλευρά των φύλων να είναι πάντοτε γυρισμένη προς τα επάνω. Και αυτό έξακολουθεί έπι δλόκληρους μήνες έως ότου τέλος πάντων ό μυστηρή κινήσει την προσοχή και την έννοια της έκλεκτής του...

Η έξασφάλιση της έννοιας της έκλεκτής της... καρδιάς, ή έξασφάλιση της συγκαταθέσεως του περιήρημου «ναί» της σκληρόκαρδης, στο βασίλειο των ζώων γίνεται κατά διαφόρους τρόπους. Σ' όρισμένες κατηγορίες ζώων, το άρσενικό επιζητεί να έξασφαλίσει την έννοια του θηλυκού μ' ένα λαμπρό φερέμα... γαμπρού—δπως συμβαίνει σ' όρισμένα πουλιά με λαμπρό φερέμα—ένω άλλα προσπαθούν να έξασφαλίσουν την συμπάθεια της... αιώνας σκληρόκαρδης με μουσικά ή με φωτεινά όργανα, ή με κυλοφτιαγμένες φωνηές και κατοικίες. Άλλα πάλι είναι έπιθετικά και άνυπόμονα και σύρονται διά της βίας την έκλεκτή των στη φωνή τους. Έχει λοιπόν και ή κοινωνία των ζώων τις... έρωτικές απαγωγές της!

Μεγάλη πουκία εμφανίζουν και οι μορφές του γάμου στο ζωικό βασίλειο. Την μονογαμία, που άπαντα στις πολιτισμένες κοινωνίες των ανθρώπων, την βίωμα κι' αυτή σε πολλά άτα το τελειότερα ζώα. Ο γάμος όμως υπό την μορφή αυτή, δεν διαρκεί σε πολλών ειδών ζώα περισσότερο από μία όρισμένη περίοδο. Ύστερα από την περίοδο αυτή, και συγκεκριμένα, μόλις ξεπεταχθούν τα παιδιά τους, και δεν τους έχουν πιά ανάγκη, οι γονείς χωρίζονται.

Άκομη και το ζήτημα της στέγης που τόσο ρόλο παίζει στο γάμο, έμφανίζεται και στην κοινωνία των ζώων υπό την μεγαλυτέρη ποικιλία: Τα ζώα των νιούμφων έγκαθίστανται άλλα σε μέγαλα και μεγαλοπρεπείς έπαυλεις, και άλλα σε φωλιές που άντιστοιχούν προς το χειρότερο παρατήρηματα και καλύψεις!

Και για να τελειώσω με προσθέσω ότι τα περισσότερα ζευγάρια στην κοινωνία των ζώων έχουν κοινό κοιτώνα. Ύπαρχουν όμως και ζώα που έχουν ξεχωριστές... κρεβαττοκαμαρές, που συνδέονται μεταξύ τους με διάδρομους και κλιμακώμενους με πολλήν τέχνη.

ΣΟΝΑΘ

Σταυρώτες της ΣΚΗΝΗΣ

Νανά ΣΚΙΑΔΑ

Βαβυλωνία καριέρας

Μικρούλα, αδύνατη, με μιάν ιδιόρρυθμη φωνή, ή Νανά Σκιαδά ό-ταν πρωτοεμφανίσθηκε στο άθηναικό κοινό, απέτέλεσε ένα παράξενο φαινόμενο ηθοποιού. Τόση σοβαρόφάνεια και αυστηρότης έκπρασσεως και κινήσεων, σ' ένα τοσοδύ μικρό κορίτσι, ήταν κάτι που εξέπληξε τους θεατές. Και τους ένθουσασε συγχρόως...

Ήταν ή εποχή που ή μικρή Σκιαδά είχε πρωτοεμφανισθή από πλάι της Κοτοπούλη, στο δραματικό έργο «Έγκλημα και Τιμωρία», στο θέατρο Κοτοπούλη της «Ομόνοιας, τον σημερινό «Κρόνος».

Και ή εμφάνισή της εκείνη όηπρεξε και καθιέρωσε...
«Όσο, δεν ήταν αυτή, ή πρώτη φορά που εμφανιζόταν στο θέατρο ή Νανά... Στην Νέα «Υόρκη, πριν... χρόνια, νηπιο σχεδόν, είχε ντεμπούταρει, μαζί με ή μητέρα της, στο δούκο έργο «Επίσκοπος και Σίλας, στο «Πάουντ... Γκάντεν».

Έκει την ανέκαλυψε μία μέρα, ή Κοτοπούλη, όταν είχε πάει για περιοδεία στην «Αμερική. Και αφού την έδοκίμασε στο «Πανηγύρι» του Χόρν, έπειτα έδωσαν έναν δυσκοιανό ρόλο, της ύποσχεθηκε ότι όταν έρχοταν στην «Ελλάδα, θα την άδεικνυε...

Επέρασαν από τότε χρόνια... Μετά την πρώτη εμφάνισή της στην «Αθήνα, στο «Έγκλημα και Τιμωρία, με την Κοτοπούλη, ή Σκιαδά μετεβάρησε, από την πρόβα στην έπιπρό κ' έλαφρό θέατρο, ενώ, έλλαξέ, ώ-στός καταστάλαξε πάλι σήμερα στο πλάι της μεγάλης δασκάλας... της ή Κοτοπούλη.

Δεν είχε άδικο ή μεγάλη ήθοποιός μας όταν της ύποσχεόταν πρόδεικνυε...
«Η Σκιαδά—όστερα από μία βαβυλωνία θεατρική καριέρα—έμ-

πως και στο χορό, ύπηρεε μία ένθουσιώδης καλλιτέχνης. Θερμή, τρελή, άσυγκράτητη, μεταδίδει το μπρίο και την εθυσία στους θεατές, με την ίδια εύκολα που συνκινεί στο δράμα μέχρι δακρύων...
«Ύπηρεε και ή... δρστίς της... λημονήτης έκείνης «Καρδιάς, του δαιμονικού χορού που είχε έστρελάσει για πολόν καιρό το θεατρόφιλο κοινό της πρωτεύουσας.

Τό πάνταλόνι που... πέφτει!
Της ζητούμε κάποιο χαρακτηριστικό άνεκδοτάκι της από την θεατρική ζωή της, την πολυκύμαντη και πολυσχιδή...
—Καμιά χαριτωμένη «γκαφίτσα» σας από σκηνής;

Έλλά μόνη, γιατί κάτι σχετικό θυμίζετε. Και μάς διηγείται:
—Κάποτε στην Θεσσαλονίκη, στά «Μοντέρνα Κορίτσια» του Σακελλαρίδη, είχα μέρος σ' ένα σπανιόλινο ντυτό. «Ελλείπει ειδικό παντολόνι, δανεόσθηκα ένα από κάποιον συνάδελφό μου. Μοδ έρχοταν άρκετά φαρδύ. Άλλά τό έστερέωσα με καρφίτσες.

Τό πρώτο βράδυ που βγήκα δ-μας, μοδ συνέβη κάτι φοβερό. Μόλις βγήκα στη σκηνή και άρχισα να τραγουδώ, διεπίστωσα με τρόμο ότι ό κόσμος γελοδσε μαζί μου... κι' όσα προχωρούσε το τραγούδι μου, τόσο τό γέλιο έγενικεύετο και ηδένε...
«Όποτε, για μία στιγμή, έπρόσβα—θέε μου!— ότι τό σπινιόλινο πανταλόνι μου, μοδ γλυστερούσε αργά—αργά από τη μέση...
«Ήταν καιρός! Γιατί λίγο άκόμη να καθυστερούσα, θα μοδ είχε πέσει στά πόδια και θ' άποκαλυπτό-μουν γυμνή μπρός στο κοινό!...
Και κατέβηξε ή συμπάθης καλλιτέχνης μου!

«Έννοείται, την άλλη μέρα τό έδεσα με... σχοινί προτού βγώ στη σκηνή!

25σάββας έρωτική έξομολόγησις
Χαριτωμένη, γλυκειά, γοητευτική, ή δημοφιλής καλλιτέχνης μας, δεν είναι δυνατόν παρά να έχη και σχετικές ασηματικές... ένοχλήσεις.

Παίρνετε συχνά ραβασάκια από έξάλλους θαυαστάς;
—Ποτέ δεν μοδ λείπουν...
—Κανένα χαρακτηριστικό;

«Α! Ναι... Κάποτε, που έπαιζα στη Θεσσαλονίκη, μοδφερε δ ταχυόδρομος έναν όγκώδη φάκελλο έπι αστάτες... Ύπηρεψα και τον πήρα με χαρά... Κάτι πολύτιμο έσκέφθηκα. «Τίς και λεφτά...» Τόν άντικεινέ και έκέρωσα! Είκοσιπέντε πονηρογραμμές σε λίδες τρυφεράς έρωτικής έξομολογήσεως. Ήταν ένα γράμμα τόσο παράδεινο!...
«Αρχίζει με τις καρβαλιτικές φράσεις: «Τι έκαμεις την ψυχή σου! Λίγο γέλιο, Νανά... Λίγο γέλιο...» Οχι γκριμάτσες «Αιλέτο...» κ.τ.λ. Και συνέχισε στον ίδιον παραδόξο τόνο. «Υπογράφη καίμια...» Αιτητής έπιστολόγραφου καίμια...
«Ήταν ό ποιό ρομαντικός και άνδιεπληής θαυμαστής μου.

Δεν χαρίζε κάστανε
Στό νοικοκυριό της: Είνε άραγε νοικοκυρούλα ή θορυβώδης και ζωηρή καλλιτέχνης μας; Της ύποβάλλω την σχετική έρώτηση:
—Άρκει να σάς διαβεβαιώσω ότι μαγειρεύω θαυμάσια, τόσο που νομίζετε ότι τρώτε... προπολεμικός, μάς λέει. Λατρεύω το σπiti και ή θαλπωρή του και καταφεύγω σ' αυτό άμέσως μετά ή δουλειά μου.

—Έχετε έρασιτεχνικές άσχολίες, έκτός του θεάτρου; Με τί καταγίνεστε τις ώρες της άσχολής σας;
—Μεγάλη μου αδυναμία είναι ό κινηματογράφος. Διασκεδάζω και διδάσκαμαι από αυτόν. Έπίσης διαβάζω πολύ και μ' άρσει νά... κριτικά τους συγγραφείς.

—Και για τόν γάμο τί γνώμη έχετε;
—Είμαι φανατική θιασώτης του.

—Άκόμη και όταν ό σύζυγος είναι ζηλιάρης;
—Ε, τότε ή καλλιτέχνης όφείλει να διαλέξη ένα από τα δύο... Θεάτρο ή σύζυγον... Γιατί άν θελήσει να κρατήσει και τα δύο, θ' άποτύχη και τα δύο...

Την ρωτούμε άν έχη έχθρους στο θέατρο.
—Κανέναν! Διαμαρτύρεται. Δεν ζηλεύω κανέναν και κανέναν δεν περάζω. Άλλά άλλοιμονον άν κανείς με πειράξη! Δεν τό χαρίζω κάστανά...

Ότε σ' έμάς άραγε θα χαρίση, εάν δσ κανένα σημείο της συνετελεύσεως μας άποκαλύπτωμε...
«Η Σκιαδά και στο τραγούδι, δ-

Τό χαστούκι

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τό πραγματικό όνομα της ήταν Γερτρούδη, αλλά «χαϊδευτικά» την έλεγαν Γέρτη. Τώρα είναι παντρεμένη κι' έχει, φυσικά, άλλο όνομα. Άλλά την έποχήν έκείνη κανείς δεν έσκέφθηκε να την φωνάξη άλλοιως. Και ήτανε τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη και κομψή, ώστε τό χαϊδευτικό έκείνο «Γέρτη» έρχόταν μονάχο του στο χείλι σας.

Ψηλή, λειτή, με μαλλιά χρυσαφένια, σωματάκι άγέρωχο, και μάτια τόσο λαμπρά, που οι πυκνές βλεφαρίδες της δεν μπορούσαν να κρύψουν ή λάμψη τους, αυτή ήταν ή Γερτρούδη.

«Μ' αυτά τα μάτια, ή γιγνή δούκισσα!», έλεγε συχνά ή μητέρα της, όταν ήτανε μικρή. Και ίσως θα μπορούσε να γίνη, γιατί οι γονείς της είχαν άρκετά φαρδύ. Άλλά τό έστερέωσα με καρφίτσες.

«Τό πρώτο βράδυ που βγήκα δ-μας, μοδ συνέβη κάτι φοβερό. Μόλις βγήκα στη σκηνή και άρχισα να τραγουδώ, διεπίστωσα με τρόμο ότι ό κόσμος γελοδσε μαζί μου... κι' όσα προχωρούσε το τραγούδι μου, τόσο τό γέλιο έγενικεύετο και ηδένε...
«Όποτε, για μία στιγμή, έπρόσβα—θέε μου!— ότι τό σπινιόλινο πανταλόνι μου, μοδ γλυστερούσε αργά—αργά από τη μέση...
«Ήταν καιρός! Γιατί λίγο άκόμη να καθυστερούσα, θα μοδ είχε πέσει στά πόδια και θ' άποκαλυπτό-μουν γυμνή μπρός στο κοινό!...
Και κατέβηξε ή συμπάθης καλλιτέχνης μου!

«Έννοείται, την άλλη μέρα τό έδεσα με... σχοινί προτού βγώ στη σκηνή!

25σάββας έρωτική έξομολόγησις
Χαριτωμένη, γλυκειά, γοητευτική, ή δημοφιλής καλλιτέχνης μας, δεν είναι δυνατόν παρά να έχη και σχετικές ασηματικές... ένοχλήσεις.

Παίρνετε συχνά ραβασάκια από έξάλλους θαυαστάς;
—Ποτέ δεν μοδ λείπουν...
—Κανένα χαρακτηριστικό;

«Α! Ναι... Κάποτε, που έπαιζα στη Θεσσαλονίκη, μοδφερε δ ταχυόδρομος έναν όγκώδη φάκελλο έπι αστάτες... Ύπηρεψα και τον πήρα με χαρά... Κάτι πολύτιμο έσκέφθηκα. «Τίς και λεφτά...» Τόν άντικεινέ και έκέρωσα! Είκοσιπέντε πονηρογραμμές σε λίδες τρυφεράς έρωτικής έξομολογήσεως. Ήταν ένα γράμμα τόσο παράδεινο!...
«Αρχίζει με τις καρβαλιτικές φράσεις: «Τι έκαμεις την ψυχή σου! Λίγο γέλιο, Νανά... Λίγο γέλιο...» Οχι γκριμάτσες «Αιλέτο...» κ.τ.λ. Και συνέχισε στον ίδιον παραδόξο τόνο. «Υπογράφη καίμια...» Αιτητής έπιστολόγραφου καίμια...
«Ήταν ό ποιό ρομαντικός και άνδιεπληής θαυμαστής μου.

Δεν χαρίζε κάστανε
Στό νοικοκυριό της: Είνε άραγε νοικοκυρούλα ή θορυβώδης και ζωηρή καλλιτέχνης μας; Της ύποβάλλω την σχετική έρώτηση:
—Άρκει να σάς διαβεβαιώσω ότι μαγειρεύω θαυμάσια, τόσο που νομίζετε ότι τρώτε... προπολεμικός, μάς λέει. Λατρεύω το σπiti και ή θαλπωρή του και καταφεύγω σ' αυτό άμέσως μετά ή δουλειά μου.

—Έχετε έρασιτεχνικές άσχολίες, έκτός του θεάτρου; Με τί καταγίνεστε τις ώρες της άσχολής σας;
—Μεγάλη μου αδυναμία είναι ό κινηματογράφος. Διασκεδάζω και διδάσκαμαι από αυτόν. Έπίσης διαβάζω πολύ και μ' άρσει νά... κριτικά τους συγγραφείς.

—Και για τόν γάμο τί γνώμη έχετε;
—Είμαι φανατική θιασώτης του.

—Άκόμη και όταν ό σύζυγος είναι ζηλιάρης;
—Ε, τότε ή καλλιτέχνης όφείλει να διαλέξη ένα από τα δύο... Θεάτρο ή σύζυγον... Γιατί άν θελήσει να κρατήσει και τα δύο, θ' άποτύχη και τα δύο...

Την ρωτούμε άν έχη έχθρους στο θέατρο.
—Κανέναν! Διαμαρτύρεται. Δεν ζηλεύω κανέναν και κανέναν δεν περάζω. Άλλά άλλοιμονον άν κανείς με πειράξη! Δεν τό χαρίζω κάστανά...

Ότε σ' έμάς άραγε θα χαρίση, εάν δσ κανένα σημείο της συνετελεύσεως μας άποκαλύπτωμε...
«Η Σκιαδά και στο τραγούδι, δ-

Τά λόγια

—Χριστός Άνάστη, Ζαμφώ μου.

—Ο διάλογος γινότανε μπροστά στην πόρτα της Ζαμφώ. Η κόνα Νικολέττα κρατούσε ένα κατασρόλι με τροφή.

—Από τό τσεσίτιο έρχεσαι, κόνα Νικολέττα;

—Ναι, μάτια μου. Έρχομαι από κεί. Ήπια και ήπια παπάρα με νταράλευρο.

—Αυτό δίνουνε σήμερα;

—Αυτό, Ζαμφώ μου. Καλό είναι, τί να κάνης;

—Πού να βρής, τά λόγια κάθε μέρα, κόρη μου;

—Αν και μούπανε πώς τό άλλο τσεσίτιο, τό κάτω, δίνει φασούλια σήμερα.

Η Ζαμφώ άνοίξε τά μάτια.

—Φασούλια;

Και τό μυαλό της άμέσως έδούλεψε σχετικά με ή διανομή του συσσιτίου.

—Πάω, Ζαμφώ μου, γιατί είμαι πινημένη από δουλειές στο σπίτι. Λαμπρόσκολα, βλέςεις.

Η κόνα Νικολέττα έφυγε κι' ή Ζαμφώ πήγε να ντυθή για να τρέξη για τό συσσίτιο.

Η Τερψιθέα κατέβηκε μ' ένα δοχείο.

—Πού πας; Την ρώτησε ή Ζαμφώ.

—Πάω για τό συσσίτιο.

Μιά σατανική σκέψις έπέπεσε από τό μυαλό της Ζαμφώ:

«Επειδή ή Τερψιθέα παίρνει συσσίτιο από τό κάτω τμήμα και συνεπώς θα πάρη φασούλια, κι' ή Ζαμφώ στο επάνω θα πάρη μπουμποτάλευρο, να κάτορθω να πάρη τά φασόλια αυτή.

Με την πιά γλυκειά φωνή, έπτε στην κουνιάδα της:

—Τερψιθέα, για τό τσεσίτιο πας;

—Ναι.

—Τόσο δρόμο, καυμένη, θα κουρασής.

—Τί να κάνω;

—Άκου να σοδ πώ, έγώ θα πάω στη κουμπάρας μου τη Άνέττα, που είναι τό σπίτι της κοράς στο τσεσίτιο σου. Πάω να πάρω κάτι άχνάρια για πουκαμισάκια των παιδιών. Θες να σοδ τό φέρω;

Η Τερψιθέα την έκύτταξε με δυσπιστία. Με τέτοιες λεπτοτητές δεν την είχε συνηθισή ή νύφη της.

—Γιατί να σέ βάλω σε κόπο; είπε.

—Καλέ, τί κόπο! Δεν παίρνεις σοδ τό δικό μου, που είναι έδω κοντά... Έγώ θα πάω που θα πάω εκεί κάτω. Νά! Πάρε την κάρτα μου και πάσε μου τη δική σου.

Τό έπιχείρημα ήταν πολύ πειστικό.

Η Τερψιθέα δεν άμφέβαλλε καθόλου πώς της μιλούσε ελίκριννα και της έδωσε την κάρτα, παίρνοντας τη δική της.

«Ετσι, ή Ζαμφώ θα έτρωγε τά φασόλια και θα έβρινε ή παπάρα από μπουμποτάλευρο στην Τερψιθέα.

Η Ζαμφώ έτρεξε στο κάτω τμήμα, πήρε τά φασόλια και έπείρασε βιαστικά και τά έδωσε να τό φάνε τά δύο παιδιά της.

Σέ λίγο, έφάνηκε κι' ή Τερψιθέα κρατώντας

τό κατασρόλι με τη νερόσουπα.

—Νερόσουπα!, έπτε κάνοντας μορφασμό άπιδας.

—Εί Παντού τά ίδια είναι, έπτε ή Ζαμφώ με συγκάταβας.

Τό μάτι όμως της Τερψιθέας δεν γελάστηκε. Είδε τά παιδιά που τρώγανε τά φασόλια.

—Τά λόγια που έτρεψες; ρώτησε.

—Α, τά λόγια; Μοδ τάδωκε για τά παιδιά ό παπας.

Κι' άλλαξε εϋθως την κουβέντα, όταν περαστική μία γειτόνισσα στάθηκε με τό δοχείο της και φώναξε:

—Τερψιθέα! Γιατί δεν ήφάνηκες από τό τσεσίτιο; Μας ήδωκαν κάτι φασούλια, που είναι μία χαρά!

Η Τερψιθέα άνοίξε τά μάτια της από έκπληξη.

—Λόγια; έπτε.

—Ναι, καλέ, λόγια μας ήδωκαν.

Η Ζαμφώ μπηκε μέσα στην κουζίνα της κι' έκανε πώς δεν άκουσε.

Μόλις έφυγε ή γειτόνισσα, ή Τερψιθέα πήρε τό κατασρόλι με την έλευρόσουπα και πήγε μέσα στην κουζίνα.

—Δεν ήντράηκες, μορφή ψεύτρα, έφώναξε στη Ζαμφώ, με ποδ πάρης τά λόγια και να μοδ φορτώσης τη νερόσουπα! Ντροπή σου, φαγάνα!

Η Ζαμφώ κατακοκκίνισε. Έβαλε τά χέρια στη μέση και ξεφάνισε.

—Νά χαθής, φοράδα! Δεν ντρέπεσαι μπάρε, να τό κάνης λόγο πώς τ' άνήμα σου θα φάνε τά φασόλια, που ήπρεσε να μείνης νησιτικά για να τώς τά δόκης, μοναχοράγιά!

—Μπα, που να φάνε τον περίδρομο! άπνηγες ή Τερψιθέα και άγρησε τό κατασρόλι στο τραπέζι.

—Ας φάνε και τη σούπα, να χορτάσουνε, έγώ δεν τη θέλω!, έπρόσθεσε. Και νάνα, Θέ μου, τό ύστερον τως.

Δεν πρόφτασε να κάνη δύο βήματα κι' ή Ζαμφώ άρπαξε τό κατασρόλι με τη σούπα και της την πέρεψε από τό κεφάλι.

—Νά! Πικροκαταρούσα!, έφώναξε, που θα καταραστής τά παιδιά μου!

Τό τί έπηκολούθησε δεν λέγεται. Οι φωνές της Τερψιθέας έμάζεψαν την γειτονιά μέσα στο σπίτι. Νευρά, κλάματα και ύστερησμοί.

—Καλέ Χριστιανές μου, έλεγε ή Ζαμφώ, αυτά οδλα μοδ τά κάνει για μία κουταλιά λότια, που τά φάγανε τ' άνήμα τη! Δεν ντρέπεται ή γρηά να με συχίση λαμπριάτικα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΤΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΔΥΝΑΤΑ

Άφου έδοκίμασε όλα σχεδόν τά παπούτσια του καταστήματος, ή κυρία έπτε στον πωλητή:

—Μά δεν μπορείτε να καταλάβετε έπι τέλους τί θέλω;

—Καταλαβαίνω πολύ καλά, κυρία, άπαντα αυτός θέλετε να βρήτε παπούτσια που έσωστεϊκώς να είναι τό πόδι σας έλεύθερο και έξωτερικώς να φαίνεται μικρό. Άλλοιμονον, δεν έχομε τέτοια!

ΥΙ-ΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Γίνεται λόγος για την εξυπνάδα μερικών ζώων:

—Έγώ είδα κάποτε έναν έλέφαντα, έπτε κάποιος που όταν έβλεπε τό πιάνο του θηριότροφείου, έβαζε τά κλάματα άμέσως.

—Έβαζε τά κλάματα; Και γιατί αυτό;

—Από υίκη στοργή.

—Άηλαδή; Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

—Έκλαιγε, άπλοούστατα, γιατί τά πλήκτρα του πιάνου ήσαν κατωμένα από τά δόντια της μητέρας του!

710 ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγών μ'

όσπερ παχαλινόν άρνιον,

που νόμουν τώρα στ'ν έπαρχία,

μά σ' έμνηνα ές τό ταμίνον!

Κρίμα, π' δεν είσαι στάς Άθήνας,

να κάν' με Πάσσα—ζευγαράκιον—

κι' έντός ήχορροκερούς κουζίνας,

ψητό να σ' δώσω... γαϊδουράκιον.

Μάθε δτ' ελγα κάποιον φίλον,

που έξ'αχθείς σ' ήχορροκερή,

πώλησε μοπούτι από σκύλον,

σ' έμένα, (λάθρα δηλαδή!)

Μά σοι τόν έπισσα στα πράσα,

να τον παρέδωκα όπου δει,

κη τοδ έκότηκ' ή άνάσα

στο πρόστιμο κη στο ραβδί!

Ο άτιμος! Είχε μογέρ'κο,

κι' έφτισσ' κη σκύλο με πατάτες,

μα φώνιο' όμως από βέρκο,

γιατί τόν νοιώσαν' οι πελάτες!

Σκέψου, Παγών μ', να πηγαίναμε,

άνταμα εις τό μαγαζί τ',

τι σφοδρά που θα παθαίναμε

άπ' τό μοντέρνο αυτό χρίνι τ'.

Σκέψου! Νά πάλι με δειπνίζα,

ού Γιάννης γι' άρνάκιον ψητό,

κη να τους βγάλουν μία μερίδα

σκύλου του ροζίνου έκείνης!

Σκέψου, που δίχως «άχες ναδω»

βάτρωγες, φέδς περιέρο στη σούβλα,

για μαγεύριτσας, αλάτ' κινέας,

κη για πιπέρ', θρυμμένα τουβάκι

Θάλετες—Γιάννη! Κι' άλλο κέραν,

κη πολν προσβάσεις ν' άνασάν 'ς,

μερίδα θάτρωγες μοντέρνα

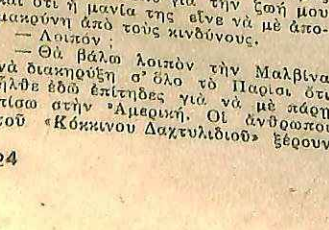
στο πιάτο, κη μπουνιτόκ «άωσ—μπλάνς!

Θά σ' φίλευα κη παραπέρα

μαντρόκωλο «σάλτα μαδέρια,

άστερ—λυκόσκυλο «μπιτότεκι,

κη μία κο

[illegible]

MAPA

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

Αι κοσμική επιδρομὴς κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 10 Ἀπριλίου μέχρι 16 Ἀπριλίου ἔχουν ὡς ἀκολουθεῖς. Ὑποκατάσταται:

- 1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτὰς: 3.30 — 6 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (10) καὶ 9.15 — 11.30 π.μ. τῆς Τρίτης (14).
- 2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζήτηματα: 11.45 π.μ. — 3.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (11) καὶ 8.45 — 10.30 π.μ. τῆς Τετάρτης (15).
- 3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχών: 9.11 π.μ. τῆς Κυριακῆς (12) καὶ αἱ ἀπογευματινὰ τῆς Δευτέρας (13).
- 4) Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια: 5.45 — 9.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (12) καὶ 2 — 5 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15).
- 5) Διὰ τὰς αἰσθητικὰς συναντήσεις αὐτὰς: Αἱ μεσημερινὰ τῆς Τρίτης (14) καὶ 5 — 8.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (16).
- 6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβώνας: 6.15 — 10 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (10) καὶ 2 — 4.55 μ.μ. τῆς Πέμπτης (16).
- 7) Διὰ τὸ μέλλον αὐτὸ: 12.30 — 3 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (11) καὶ αἱ πρωϊνὰ τῆς Τρίτης (14).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀναγινώσκοντες νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν νὰ συνοδεύονται ἀπὸ δραχμὰς 20 διὰ κάθε ἀπάντησιν, θὰ διευθύνονται δὲ πρὸς τὸν περιόδικον «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν δόκτορα Κάμα — ὁδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ.—Θὰ ἔχετε μιά ἐξοχριστὴ τύχη, ποὺ θὰ τὴν δημιουργήσετε μὲ τὴν προθυμία, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἐργασία σας. Θὰ πανδρευθῆτε πρόσωπο ποὺ σὰς εἶνε σήμερ ἀγνωστον ἀλλὰ θὰ σὰς δώσῃ, δι.τι ἐπιθυμείτε. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Τρίτη, χρῶμα τὸ κόκκινον, λίθος τὸ ρουμπίνι.

ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ.—Τὴν τύχη σας τὴν ἐμπνέει πάντοτε ἡ ἀρετή, ποὺ δὲχνετε γιὰ κάθε σας ὑπόθεσιν ἐν γενεῇ. Μὴν παραμελῆτε ἐπίσης τὴν ἐμφάνισιν σας, αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας σας. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ πολὺ ἀργότερον ἀλλὰ μὲ προζήν, θὰ εἶνε δὲ ἐπιτυχὴς εἰς όλα. Θὰ κάνετε κάποτε ταξίδι ποὺ θὰ σὰς ἀποκομίσῃ κέρδη. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Δευτέρα καὶ ἔτος τὸ 1945.

ΕΡΡΙΚΟΣ Δ' ΑΝΖΟΥ.—Τυχερὸ παιδί, μὰ λυγὰν ἀτακτο. Θὰ ἦταν πρόνομι γιὰ σας νὰ ἐπιδοθῆτε σὲ κάποια βιομηχανικὴ ἐργασία, ποὺ θὰ σας ἀποφέρει πολλὰ φελέματα. Ἡ ζωὴ σας θὰ περάσῃ ἡσυχῇ καὶ εἰρηνικῇ καὶ θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια. Μὴν σὰς παρασύρουν ὅλοι σας σὲ χάρτιν ἢ πιστὰ γιὰτὶ θὰ εἶνε γιὰ κακὸ σας.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ Δ. Δ.—Ποτὲ κανένας στὴν δική σας ἡλικία δὲν πρέπει νὰ λογαριάζῃ τὸν αὐτοῦ του ὡς θυμὰ καὶ ν' ἀπελπίζεται. Ἡ τύχη σας θὰ εἶνε καλὴ, ἀλλὰ φροντίστε νὰ τὴν ὑποδεχθῆτε μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα κι' ὅχι μὲ κραυγὰς ἀπελπίσεως. Φροντίστε ἀκόμη νὰ ἀποκτήσετε τὴν συμπαθειαν ὧν μὲσα σ' αὐτὸ σπτι σας γινάται αὐτὸ θὰ ἐνισχυθῇ τὸν χαρακτήρα σας καὶ θὰ σὰς δώσῃ θάρρος γιὰ τὸ μέλλον. Ἀγορεύετε λαχά. Κάποτε θὰ πετύχῃ ἕνας ἀριθμὸς. Θὰ ζήσετε ὀνύης πολλὰ χρόνια. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ τὸ Σάββατον.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΠΟΥΛΙ.—Ἀπρόσδοκον λιγὰν καὶ ἀμελῆς. Μικρὰ ἐλαττωματικά ποὺν μπορεῖ νὰ ἐπιπράξουν αὐτοὺς. Σὰς ἀγαποῦν τὸν τὸ μέλλον σας. Σὰς ἀγαποῦν τὸν τὸ μέλλον σας πολὺ γιὰτὶ ἔχετε χρυσὴ καρδιά καὶ θὰ ἔχετε χρυσὴν τύχην ἀπὸ μᾶλλον. Μὴν τὸ ἀμελῆσετε. Ἡ ζωὴ ἀλλὰ τὸ τέλος θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστο μὲσα σὲ οἰκονομικὴν ἀνάγῃ καὶ σὲ στοργικὰς φροντίδας. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Τετάρτη καὶ χρῶμα τὸ πράσινον.

ΓΙΟΥΚΙ ΣΑΝ Ι. Η. Π.—Ὁ ἐρχόμενος χρόνος θὰ σας ἀπογοητεύσῃ στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ δοκιμάσετε κά-

ποιες μικρὰς στενοχώριες, ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ πολὺ εὐχάριστα γιὰ σας. Μ' ἀφοσιώθητε σὲ μελέτες καὶ ἐργασίαν κεντημάτων ποὺ θὰ σας εἶνε χρήσιμον γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ πανδρευθῆτε ἀργὰ μὲ ἀνθρώπων σοφῶν καὶ καλὸν ποὺ θὰ σὰς φέρῃ εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον. Παιδιά δὲν θ' ἀποκτήσετε, θὰ υιοθετήσῃτε ὅμως ἕνα ποὺ θὰ γίνῃ καλὺτερον ἀπὸ φυσικὸν τὸ παιδί σας.

ΑΛΙΚΗ Ε.Μ.—Κανένα γάμο δὲν βλέπω ἐπὶ τοῦ παρόντος γιὰ σας. Ὁ γάμος σας ἀργεῖ, ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἐκλεκτὸς καὶ μεγαλειώδης. Ὁ βίος σας ἐπιουλᾷσται μερικὲς ἐκτακτὰς ἐκπλήξεις, ὅπως κάνει ἡ μοῖρα γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς της. Θὰ ταξιδεύετε μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, συνοδεία συγγενῶν σας καὶ στὸ ταξίδι σας αὐτὸ θὰ γνωρισθῆτε μὲ τὸν σύζυγον ποὺ θὰ πάρετε. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Παρασκευὴ, χρῶμα τὸ κίτρινον.

ΜΕΛΑ Κ. Μ.—Τὸ νὰ ἀσχολῆται κανένας μόνον μὲ τὰ ἐρωτικὰ ποὺ ζητήματα εἶνε σὰν νὰ παραμελῇ ὅλα τ' ἄλλα. Κ' αὐτὸ ἀδικεῖ τὴν μοῖραν σας. Μὴν ἀφοσιώνεσθε τὸσον εὐκολῶς, ἀφήνετε καὶ τὴν κρίσιν σας νὰ δουλέψῃ. Κάποια φίλην ποὺ ἀγαπᾶτε θὰ γίνῃ συγγενὴς σας λόγῳ γάμου σας μὲ τὸν ἀδελφόν της. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Πέμπτη, ὥρᾳ ἡ 12η, χρῶμα τὸ βυσσινί καὶ ἀρώμα ἡ γαρύφαλλο.

ΚΑΣΤΑΝΑ ΜΑΤΙΑ Β.Α.—Θὰ ζήσετε εὐτυχισμένη κοντὰ σὲ ἄνθρωπον ποὺ θὰ σας ἀγαπήσῃ μὲ ὅλη τὴν καρδιά του. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάσταση θὰ βελτιωθῇ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου. Μιὰ μικρὴ ἀδίαθεσία σας κατὰ τὸ ἔτος 1942 θὰ τρομάξῃ τοὺς δικούς σας, ἀλλὰ θὰ περάσῃ χωρὶς βλάβην καμμίαν. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Παρασκευὴ καὶ χρῶμα τὸ λευκόν.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΞ.—Θὰ ἐπιτύχετε στὴ ζωὴ χάρις σὲ κάποιο φίλικόν σας πρόσωπον ποὺ θὰ σας ἐποστηρίξῃ. Δὲν πρόκειται νὰ φύγετε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ θὰ πανδρευθῆτε ἐδὼ μὲ ἀγάπην, ὅχι μὲ προζήν. Λαχεῖα μπορεῖτε ν' ἀγοράζετε, γιὰτὶ κάποτε θὰ σας πετύχῃ ἕνας λαχνός. Θὰ διελθῆτε τὴν ζωὴν ἡμέρα καὶ θὰ πεθάνετε πολὺ ἡρόν μετὰ στὶς ἀγκάλες ἐγγονίων καὶ παιδιῶν σας. Ἡ φίλη σας πρέπει νὰ στείλῃ τὰ στοιχεῖα της γιὰ νὰ τὴς ποῦμε τὰ δέοντα.

ΑΙΛΑΝ Κ. Χ.—Ἐχετε αὐτοπεπονησιν καὶ αἰσιοδοσίαν, μεγάλες ἀρετὲς, ποὺ θὰ σας φέρουν στὸ λυμὸν νῆς εὐτυχίας πολὺ γρήγορα. Τίποτε δὲν πρόκειται νὰ σας λείψῃ γιὰ τὴν εὐδαιμονία τῆς ζωῆς σας. Μὲ καλὴν θέλησιν καὶ οὐλαγροῦναι θὰ περάσετε εὐχάριστα πλάι σὲ ἰδεωδὴ συντροφον, ποὺ θὰ τὸν ἀγαπήσετε ὅπως τοῦ ἀδελφίου. Μὴν χάσετε τὴν αἰσιοδοσίαν σας καὶ θὰ ἰδῆτε ἡμέρες λαμπρὰς. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ δὲν θὰ σας λείψῃ ποτέ.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ Δ. Σ.—Τὸ μέλλον σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ποὺ θὰ δίδετε στὶς σπουδὰς καὶ ἐν γενεῇ στὴ βιοτεχνία. Πρέπει νὰ μάθετε πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ τὰ ἔχετε ἐφθόδια στὴ ζωὴ. Σὰς λείπει καὶ ἡ μάθησις. Μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ παιγνίδια καὶ ἐρωτικὰς περιπέτειας γιὰτὶ θὰ βῆτε ἀδικημένη. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Τρίτη καὶ χρῶμα τὸ γαλάζιον.

Π. ΒΥΖΑΝΤΙΑ.—Καὶ ἐὰν ἀκόμη συναντηθῆτε μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ συνδέσθε, δὲν πρόκειται νὰ ξανασημίσετε. Τὸ παιδί σας θὰ σας δώσῃ πολλὴν χαρὰν εἰς τὸ μέλλον καὶ ἡ ζωὴ σας κοντὰ του θὰ εἶναι ἰδεωδὴς. Μὴν ἀπελπιζέσθε ποτέ, γιὰτὶ τὰ τέλη τοῦ βίου σας θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστα. Ἐνα λαχεῖο νὰ μὴ σας λείπῃ ποτὲ γιὰτὶ ἡ τύχη θὰ σας χαμογελάσῃ κάποτε μὲ τὰ ὅλα της. Μιὰ γαλάζια πέτρα νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ πόδας σας.

ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ Γ. Π.—Ἡ βελτίωσις της καταστάσεως σας δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ θὰ γίνῃ ἱκανοποιητικὴ ὥστε νὰ μπορέσετε ν' ἀποζημιωθῆτε γιὰ τὶς πικρὰς πρὸ ἐξοικονομήσεως. Ὁ ἀδελφός σας θὰ μετανοήσῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ σας πάλι. Ἐνας γάμος θὰ σας φέρῃ κάθε χαρὰ ποὺ δαστηρήκατε καὶ ἡμέρᾳ ἡσυχίας κι' εὐδαιμονίας πολλὰς. Ταξίδια δὲν πρόκειται νὰ κάνετε ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΚΡΙΝΙΟ Κ. Σ.—Σὰς ἀπειλοῦν πολλοὶ κίνδυνοι, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε. Ὅλοι θὰ περάσουν ἀπὸς νὰ μωρῶσουν νὰ σας κάνουν κανένα κακόν. Ἡ ζωὴ σας θὰ γίνῃ εὐτυχισμένη χάρις σ' ἕνα πρόσωπον ποὺ θ' ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν σας. Μιὰ

μικρὴ ἀσθένεια θὰ σας ἐνοχλήσῃ κατὰ τὸ 1942, περὶ τὸ τέλος, ἀλλὰ θὰ εἶναι περαστική.

ΠΙΚ ΝΙΚ ΑΡ. 18—Σὰς ἀδικεῖ ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ χαρακτήρος σας πολὺ. Προσέχετε γιὰτὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ ἀκόμη καὶ τὴν τύχη σας, θὰ ταξιδεύετε πολὺ ἀργότερα ὅμως καὶ θ' ἀποκαταστήθῃτε μακρὰ μὲ σύζυγον ἀπὸ τὴν πατρίδα σας. Μὴν ἔχετε πολλὰς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν ζωὴ. Νὰ εἰσθε ἡλιόχαρῆς γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε τὸν αὐτοῦ σας πῶς ἀνεξάρτητον. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Κυριακὴ.

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΣ.—Φαίνεται πὼς οἱ γκρίνιες μὲ τὸν σύζυγον σας προκαλοῦνται μάλλον ἀπὸ δική σας υπαίτιότητα. Προσπαθεῖτε νὰ συμμορφώσεσθε μὲ τὰς θελήσεις του καὶ νὰ μὴν χωρίσῃτε γιὰτὶ δὲν θὰ σας εἶνε ὀφελίμον. Εἰσθε πολὺ νέα ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθεῖτε στὴν κακογλωσσίαν τοῦ κόσμου. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Τετάρτη καὶ χρῶμα τὸ μαῦρον.

Α. ΖΑΕΣ.—Ἡ σταδιοδρομία σας θὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ καλύτερον κατὰ τὸ ἔτος 1944 μὲ τὴν βοήθειαν κάποιου καλοῦ φίλου σας ὁ ὁποῖος θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν οἰκονομικὴν σας ἐνίσχυσιν. Ἀποφεύγετε τὰ οἰκονομικὰ πλάγια ποτὰ καὶ τὰ χαρτὰ γιὰτὶ θὰ σας βλάψουν τὴν ὕειαν σας. Κάποιο αἰσθημὰ σας θὰ σας παρασύρῃ σὲ ἀκρότητες γιὰ τὶς ἀπορίας θὰ μετανοήσετε.

ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΝ ΚΟΡΗΝ.—Τὸ μέλλον σας προβλέπεται πολὺ εὐτυχισμένον. Μιὰ παροδικὴ ἀσθένεια ποὺ θὰ περάσῃ μὲ τὸ ἀζήμιον. Φροντίστε νὰ ἐμβολιασθῆτε κατὰ τὴς ἐμφλογίας ἐγκαίρως. Θὰ ἰδῆτε μεγάλες χαρὰς στὴ ζωὴ σας καὶ θὰ εἶνε δὲ εὐτυχισμένους καὶ τοὺς γονεῖς σας. Τυχερὸ σας χρῶμα τὸ λευκόν, ἡμέρᾳ ἡ Πέμπτη καὶ ἀρώμα τὸ ἀνθόενον.

ΑΦΟΡΔΙΤΗ-ΑΝΕΜΩΝΗ.—Σὰς περιμένει μιὰ ζωὴ γεμάτη κινδύνους, οἱ ὁποῖοι όμως δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ σας κάνουν κανένα κακόν. Τὸ αἰσθημὰ σας γιὰ κάποιο πρόσωπον φιλικόν σας θὰ ἐξελιχθῇ δαμόλστα σὲ γάμον ποὺ θὰ σας κἀν ὑπὲρ εὐτυχισμένην. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Κυριακὴ, χρῶμα τὸ κίτρινον, ἀριθμὸς τὸ 12 καὶ ἀρώμα ἡ κολώνια.

ΜΙΠΕΜΠΙΑ Τ. Μ.—Σὰς ἐπηρεάζει πολὺ ἡ ὕπεια σας ἡ ὅποια εἶνε λίγη ἀκατάστασις ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μὴν παραμελῆτε τὶς σπουδὰς σας γιὰτὶ χάρις σὲ καλὴς σπουδῆς καὶ μπορεῖτε νὰ βρῆτε μίαν θαυμασταὴν σταδιοδρομίαν ποὺ θὰ σας ἀναδείξῃ. Νὰ προσέχετε τὶς συμβουλὰς τῶν γονέων σας κι' ἐκείνων ποὺ σας ἀγαποῦν καὶ ν' ἀποφύγετε τοὺς κόλκους.

ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ.—Ἡ τύχη θὰ σας γελάσῃ τὸ 1944 μὲ πολλὰς εὐτυχίας, ἐπὶ γένους γάμου, σπῆτι σας πολὺ ἐπιτυχίης καὶ θὰ ἔχετε οἰκονομικὰς φελέσεις μεγάλες. Ἀσθένειες δὲν θὰ σας ἐνοχλήσουν, οὔτε κληρονομίαν θὰ λάβετε. Μιὰ συγγενὴς σας πολὺ ἡλικιωμένη θὰ πεθάνῃ καὶ θὰ σας βάλῃ πολὺ ἡ ἀπόλειαν αὐτῇ. Ἀποφύγετε τὰ κρυολογήματα.

ΖΗΛΙΑΡΟΓΑΤΟ.—Ἡ ἀφάρρητος τοῦ χαρακτήρος σας θὰ βλάψῃ τὸ μέλλον σας. Σοβαρευθῆτε καὶ ὅταν ἀγαπᾶτε ἀγαπήστε καὶ τὴν καρδιά σας γιὰ νὰ ἐκτιμῶσιν κι' ὁ ἄλλος τὰ αἰσθημὰτά σας. Ἀτυχίες μικρὰς παρουσιάζονται στὴ ζωὴ σας τίς ὁποῖες θὰ τὶς περάσετε χωρὶς περιπλοκάς. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Κυριακὴ καὶ χρῶμα τὸ γαλάζιον.

ΠΑΧΑΛΙΑ.—Ἐχετε χαρακτήρα πολὺ ἀκαρίαν καὶ εἰλικρινὴν πράγμᾳ πού φέρετε δυσσεβείας στὸ σημερινὸν ψευτικὸν περιβάλλον. Πάντως αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ σας βλάψῃ. Θὰ κάνετε γάμο μὲ προζήν καὶ θὰ ἐπιτύχῃ, ὁ δεύτερος ὅμως γάμος σας θὰ σας γεμίσῃ χάρες καὶ πλοῦτον. Εἰσθε γεννημένη γιὰ νὰ διαπρέψετε στὴν οἰκονομικὴν ζωὴ. Θ' ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά.

ΜΑΞΕΛΩΤ.—Ἡ παιδικὴ σας ἱδιοσυγκρασία θὰ σας παρασύρῃ ὥστε σὲ τρέλλες. Αὐτὲς ὅμως θὰ εἶνε παροδικὰς. Θὰ παντρευθῆτε μετὰ τρία ἔτη καὶ δὲν θ' ἀποκτήσετε παιδιά. Ὁ σύζυγός σας, βιομήχανος, θὰ κερδίσῃ λεφτὰ καὶ θὰ σας ἀφῇ μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν. Τὸ 1943 θὰ ὑποστήτῃ μίαν ἀσθένειαν γιὰτὶ ἡ Δευτέρα καὶ χρῶμα τὸ βυσσινί, ἄνθος τὸ γαρύφαλλο καὶ λίθος πολύτιμος τὸ μπριγιάν.

ΚΟΡΗ Μ.—Ἡ ὕπεια σας θ' ἀποκαταστήθῃ ὅταν παύσετε νὰ εἰσθε τόσοον νευρική. Πάντως τὸ 1944 θὰ σας φέρῃ πολλὰ καλὰ. Ὁ γάμος

σας πρόκειται νὰ σας παράσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ταξιδεύετε πολὺ, καὶ ν' ἀποκτήσετε τὴν εὐχέριαν οἰκονομικῆς ανεξαρτησίας. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Πέμπτη, χρῶμα τὸ θαλασσί, ἀρώμα ἡ ματζουράνα.

ΠΑΝΤΟΣ ΑΤΥΧΗ Μ.Α.—Δὲν θὰ κάνετε συχνὰ ταξείδια ἀλλὰ σ' ἕνα καὶ μοναδικόν ποὺ θὰ κάνετε θὰ βρῆτε τὸν σύζυγον ποὺ θὰ σας κἀν εὐτυχισμένην, θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια καὶ θ' ἀποκτήσετε ἕνα παιδί ποὺ θὰ σας κἀν μητέρα εὐτυχισμένην. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Παρασκευὴ, ὥρᾳ ἡ 12η, χρῶμα τὸ κίτρινον καὶ ἀρώμα ἡ ρεζεντὰ.

ΕΓΩΙΣΤΙΚΗ.—Δὲν ἔχετε αἰσθημὰ ἀλλὰ μόνον συμπάθειες καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς μὲ ἀπλὲς συμπάθειες νὰ δημιουργήσῃ ἐρωτικὴν ἐστίν. Ἡ ὕπεια σας θὰ εἶνε πάντοτε ἀκροαγῆς ὅχι ὅμως καὶ ἐπικίνδυνος. Τὸ στάδιόν σας θὰ σας φέρῃ κέρδη καὶ ἡθικὴν ὀφελίαν. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ εἶνε ἡ Πέμπτη, χρῶμα τὸ λευκόν, ἀρώμα ὁ βασιλικὸς καὶ λίθος τὸ σμαράγδι.

ΔΙΒΑ.—Ἐχετε κάποιες ἀπογοητεύσεις στὴ ζωὴ ποὺ θὰ τὶς ξεχάσετε μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἔτους 1943 τὸ ὁποῖο θὰ σας φέρῃ χάρες κι' εὐτυχίης. Τὸ μέλλον σας θ' ἀλλάξῃ ριζικὰ μὲ κάποιο ταξίδι σας καὶ ἡ ἐργασία σας θὰ γίνῃ προσοδοφόρος πολὺ. Γενικά ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς θὰ μεταβληθῇ σὲ καλύτερον γιὰ σας. Τυχερὴ σας ἡμέρᾳ ἡ Πέμπτη, τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 28 καὶ χρῶμα τὸ λευκόν.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ.—Θὰ βρεθῶν πολλοὶ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας ποὺ θὰ σας προτείνουν ἑσώτια. Προσέχετε ὅμως, γιὰτὶ λίγοι εἶνε εἰλικρινεῖς. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ μὲ προζήν καὶ θὰ σας ἀποκαταστήσῃ τέλει. Θὰ κάνετε πολλὰ παιδιά καὶ θ' ἀποθάνετε γρὰ γιὰτὶ εὐχάριστημένην ἀπ' ὅλα. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Δευτέρα, ἀρώμα τὸ βασιλικόν.

ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ.—Ἐχετε πολλὰς ἐξελίξεις ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἱκανοποιηθῶν ὅλες. Πάντως θὰ παντρευθῆτε μὲ ἄνθρωπον καλὸν καὶ εὐπόλητον, ὅχι πολὺ πλούσιον ἀλλὰ τίμιον καὶ εἰλικρινὴ. Ἡ μοῖρα σας θὰ σας στείλῃ στὸ ἐξωτερικόν ὅπου θὰ ζήσετε χρόνια πολλὰ καὶ θὰ ἐπιστρέψετε στὴν πατρίδα σὲ πλούσια χίρᾳ μὲ μεγάλα πιά παιδιά. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Τρίτη, χρῶμα τὸ κίτρινον.

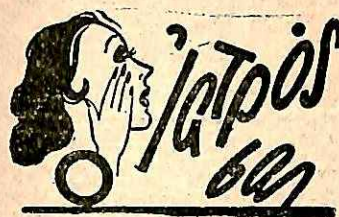
ΚΕΗ Α. Ζ.—Μέλλον καλόν, ἂν καὶ θὰ σας ἐνοχλήσουν μερικὲς ἀδυσθεσίες τὸ ἔτος 1943 ποὺ θὰ σας ἀνησυχίσουν πολὺ. Ἐνας γάμος ποὺ θὰ γίνῃ μετὰ σὲ δίκον σας σπῆτι, συγγενικός θὰ σας δώσῃ ἀφορμὴν νὰ γνωρισθῆτε μὲ πρόσωπον ποὺ θὰ σας χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν στὴ ζωὴ. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάσταση θὰ βελτιωθῇ μετὰ τρία ἔτη καὶ κατ' οἱ ἐντόνους ἐργασίας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ.—Θὰ βρῆτε στὸν νῆο ποὺ ἀναφέρει τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ σας κἀν εὐτυχὴ ἀλλὰ πρέπει νὰ τοῖμῆσετε, γιὰτὶ μὲ τὴν δειλία σας χάνετε τὸ καλὸν καὶ εὐκαίρην. Ἡ ζωὴ σας θὰ περάσῃ ἡσυχῇ καὶ νοικοκυρικῇ μετὰ σὲ οἰκονομικὰ περὶβάλλον, θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια καὶ θ' ἀποκτήσετε ἕνα παιδί μόνον. Ἡμέρᾳ σας τυχερὴ ἡ Παρασκευὴ, χρῶμα τὸ κόκκινον, ἀρώμα ἡ ἀρμπαρίζα, λίθος τὸ διαμάντι.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟ ΜΕΡΑΚΙ.—Θὰ ἔχετε πολλὰς ἱστορίας μὲ τὸ αἰσθημὰ σας ἀλλὰ τὸ τέλος θὰ εἶνε ὅπως τὸ θέλετε σεις, ἀρκεῖ νὰ μὴν σας κουράσουν μερικὲς ταλαιπωρίες ποὺ θὰ δοκιμάσῃτε. Ἐνα λαχεῖο θὰ κερδίσετε καὶ θ' ἀποφύγετε νὰ διωρθώσετε τὰ οἰκονομικά σας. Θὰ χάσετε κάποιο πρόσωπον ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν σας καὶ θὰ λυπηθῆτε πολὺ. Ἐπίσης ἕνας γάμος συγγενικός θὰ σας χαροποιήσῃ. Τυχερὴ σας ἡμέρᾳ ἡ Κυριακὴ.

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ Φ. Δ.—Πολλὴ καλὴ τύχη σας προστοιμάσται γιὰ τὸ 1945, λίγη ὀπιομὴ μόνον. Δὲν σας ἤθρνε τὰ χρόνια. Πρό πάντως αὐτὸ σὺνιστὸ ν' μελετᾶτε γιὰτὶ ἡ μόρφωσις σας ὑπερῆς πολὺ. Τὸ οἰκονομικόν σας πρόβλημα καὶ κληρονομία ποὺ θὰ σας ἀφῇ σὲ συγγενὴς σας γνησὶα. Ἐν γένει, προβλέπω μιὰ ζωὴ εὐχάριστη γιὰ σας χωρὶς σκοτοῦτες, χωρὶς ἀσθένειες καὶ χωρὶς λύπες ποὺ πάντων. Τυχερὰ σας ἡμέρᾳ ἡ Τρίτη, χρῶμα τὸ γκρίζον, ἀρώμα τὸ γαρύφαλλο.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὰ φρούτα (β')

Στὸ προηγούμενον μάθημα σὰς ἐγράφη γιὰ τὸ περιβάλλον (I) ζήτημα τὸν φρούτων. Ἀλλὰ, ἂν καὶ κατὰ πόσον ὀφελῶν οὐ χυμοὶ τὸν στήν ἐπιδερμίδος. Σὰς ἀπέδειξε λεπτομερῶς ὅτι οἱ περισσότεροι χυμοὶ τὸν φρούτων προκαλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δερματοπάθειες (δερμιτιδα, ἀναφυλαξία, κυττωμα). Ἀκόμη δὲ, ὅτι λεκιάζουν βαθειὰ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ καταστρέφουν γενικῶς τὴν ὡραία φυσικὴν τῆς χροιάς. Ἐκτὸς ὅμως τὸν διαφόρων ἄλλων χυμῶν καὶ ὁ χυμὸς τῆς φρούλων ἀκόμη, ποὺ τόσο σφιγνέται γιὰ τὶς θαυματουργὰς τοῦ ἰδιότητες, εἶναι ζήτημα ἂν γίνεταί ἀνεκτὸς σὲ μίαν ἀναλογία 5 τοῖς ἑκατόν. Στὰ 95/0 πρὸς πρὸς ὅσον προκαλεῖ δερμιτιδα, κοκκινίαν, ἐρυθρότητα, φαγούρας, ἐξανθήματα. Κι' αὐτὸ δὲ, δὲν συμβαίνει μόνον ὅταν χρησιμοποιοῖται ἡ φρούλα ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ ὅταν λαμβάνεται ὡς τροφὴ. Γι' αὐτὸ καὶ στὰ εἰδικὰ διατολογίαν τὸν πασχόντων ἀπὸ διάφορας δερματικὰς παθήσεις (ἐκζέμα, ἀναφυλαξία, δερμιτιδα) ἀναγράφονται ἐπιτερόμενα ὅλα τὰ ὄριμα φρούτα, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς φρούλων. Ἡ ἰδέα, λοιπόν, τῆς χρησιμοποίησεως τοπικῶς τὸν φρούτων ἢ τὸν χυμῶν τὸν, ἐπαφελῶς γιὰ τὴν ζωογόνισιν καὶ βροσερότητα τῆς ἐπιδερμίδος, ἐπιστημονικῶς εἶναι ἐσφαλμένη. Μερικοὶ ἐμπειρικοὶ, ἀσθαστοὶ σὲ νεωτερισμούς καὶ ἐφευρέσεις (!) ἐνόμισαν ὅτι τὰ διάφορα φρούτα διὰ τὸν περιεχομένον σ' αὐτὰ ἐν ἀφθονίᾳ βιταμινῶν, μποροῦν ν' ἀποδώσουν, χρησιμοποιομένα ἐξωτερικῶς, δι.τι ἀποδίδουν λαμβανόμενα ὡς τροφὴ. Ἐσθῆτησαν δὲ ἀκόμη τὴν πεποίθησιν τὸν αὐτὴν καὶ στὸ γεγονός ὅτι τὰ διάφορα καλλυντικὰ ποὺ περιέχουν βιταμίνες καὶ ὁρμόνες εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν διατήρησιν, ἀνα-

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ Χ.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφονται ἐντελὸς ὁρίσται καὶ χωρὶς καμμίαν ποσοπαιότητα. Ἐνῇ συμβουλή ζητήται διὰ τρίτον πρόσωπον, ἀποστέλλετε ἐπιστολὰς καὶ ἀποκρίματα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν περιόδικον «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας. Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύονται ἀπὸ δρχ. 20 διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Φλωρὰνς Α. Α.—Ἐχετε πολλὴν ἐπιπολαιότητα καὶ μεγάλην εὐπιστίαν. Ἐρωτοτροπεῖτε μὲ ὄρους σας κολακεύον καὶ δὲν ἐμβαδύνετε στὸν χαρακτήρα τὸν προσώπων. Αὐτὰ τὰ μικρὰ ἐλαττωματά μορεῖ νὰ ἐπιπράξουν ἀσχημὰ τὴν

δέν προλέγει μέλλοντα. Είπατε ά-
φελής, καλός και σάς άρξεται πολύ
ή ήδονική ζωή. Έχετε κατακτήσεις
ερωτικές, μυστικά και φανερά, που
πολλές φορές ίσως σάς άρξουν κό-
παι. Δέν άγαπάτε βαθιά, άλλα
δίνετε ένα μέρος μόνο της καρ-
διάς σας χωρίς κι' εσείς να τ' ό-
λετε. Η Κ. Σ. είναι τύπος όνειροπό-
λος που μπλέχτηκε σε δίχτυα ερω-
τικά και ίσως θά υποφέρει άδικα.
Η Κ. Σ. ξέρει τη ζωή και δέν
την πολυκοτίζουσιν οι άτυχίες και
άπογοητεύσεις. Ζη όπως θέλει και
είναι εύχαριστημένη άρκετά.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Και σ' αυτήν άκόμη την εποχή
της παρατάλης, οι άνθρωποι μ' όλη
την άγωνία που δημιουργούν οι
συνθήκες της σημερινής ζωής δέν
παύουν εύτυχώς να έχνουν ότι εί-
ναι όντα με ψυχή και πνεύμα και
τά συναισθηματικά ζητήματα τους
άπασχολούν τό ίδιο όπως και πριν.
Αυτό τουλάχιστον αποδεικνύουν τα
γράμματα που λαμβάνω και μου
έκθέτουν προβλήματα που δέν έ-
χουν καμιά σχέση με τόν έπιού-
σιον.

Έτσι και μιά άναγνώστριά μου—
νεαρά σύζυγος—μου έκμυστηρέυ-
εται τόν πόνο της και μου ζητεί
την συμβολή μου.

Ο άνδρας της βρέθηκε σε χρη-
ματική άδιέξοδο και τήν έγκατέ-
λειψε προσωρινώς, καθώς λείει, για
να φύγη στην έπαρχία, όπου θά
μπορέσει ίσως να έργασθώ. Η ά-
γάπη της γι' αυτόν είναι τόσο με-
γάλη, ώστε τόν δικαιολογεί και
περιμένει όποιοιδήποτε τόν έρχομύ
του μαζί με τό παιδάκι της.

Τό ζήτημα θά ήταν ίσως άπλό
άν δέν υπήρχε ο άδελφός. Η τιμή
του άδελφού που δέν συγχωρεί
λιποτάκτη σύζυγο, από άγάπη στην
άδελφή του ή από άγανάκτηση για
την όποχρέωση της συντηρήσεως
της που ανέλαβε.

Δέν χάνει την εύκαιρία να έκ-
στομίζει ύβρεις εναντίον του συζύ-
γου και αυτό είναι πολύ όδυνηρό
για τήν νεαρά γυναίκα. Έξαρτά-
ται από τόν άδελφό της και όμως
αισθάνεται πως θά φθάσει στιγμή
που θά παύσει να τόν άνέχεται για
τό στάσι του άπέναντι στον άνθρω-
πο που άγαπά. Τι να κάμη;

Ένα μόνο θ' άπαντήσω στην νεα-
ρά σύζυγο. Πώς είναι άξίειπανη
για τα αίσθηματά της και αυτά θά
τήν οδηγήσουν να βρη τόν τρόπο
με τόν όποιον θά κάνει τόν άδελφό
της να σεβασθώ τόν άνδρα της,
έτσι κι' αν έσφαλε εν μέρει. Δέν
πρέπει να μεταχειρισθώ γι' αυτό
βλαία μέσα, άλλα τουσνντίν γλυ-
κύτητα και καλωσύνη. Άς προσπα-
θήση να κάμη τόν άδελφό της να
καταλάβη πόσο βαθεία και μεγάλη
είναι η άγάπη της για τόν άνδρα
της και πόσο η άγάπη αυτή την
κάνει να συγχωρή μιά πράξη φαι-
νομενικά έγωϊστική και παράλογη.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Είπαμε πολλές φορές ότι τό νοι-
κοκυριό είναι όλόκληρη έπιστήμη,
άλλα ποτέ δέν θά μπορούσαμε να
φαντασθώμε πως θά έφθανε ήμέρα
που ή λέξις «νοικοκυριό» να περι-
λαμβάνει όλόκληρη σωρεία γνώ-
σεων που συντελούν στον εύτυχία
μιάς οικογενείας.

Καλή νοικοκυρά δέν είναι πιά ή
γυναίκα που έρει μόνον να μαγει-
ρεύει και να σιγυρίζει, άλλα εκείνη
που έρει με χειρισθί τό κάθε τι
μέσα στο σπίτι της. Δέν τά χάνει
μέ τό παραμικρό και είναι εις θέ-
σιν να διορθώη μερικές μικροβλα-
βες, είτε του ηλεκτρικού, είτε τών
υδραυλικών εγκαταστάσεων, είτε
εξυλουργικής φύσεως έν γένει. Καμ-
ιά γυναίκα δέν γεννιέται ευλουργ-
γός, μηχανικός, ηλεκτρολόγος, ύ-
δραυλικός, όταν όμως έχη αντίλη-
ψη, μπορεί να έχει μερικές γνώσεις,
ώστε να μην καταφεύγη σε τεχνί-
τες για φύλλου πηδήμα.

Ίδιου και μερικής συμβουλές που
θά σάς ώφελήσουν.

Νά έργάζεσθε με σύστημα και
άκολουθώντας ένα ώρισμένο πρό-
γραμμα.

Έχετε άπόλυτη καθαριότητα
στα ντουλάπια σας και στα συρτά-
ρια σας και μην τά παραμελήτε

έπειδή δέν φαίνονται.

— Καθαρίζετε καλά τό κάθε πρά-
γμα μετά τήν χρήση: λαδώνετε τήν
ραπτομηχανή σας, καθαρίζετε καλά
τήν μηχανή του κρέατος, πλένετε
με ζεστή σαπουνάδα τό έργαλείο
που άνοίγει τις κονσέρβες.

— Μην γιατίζετε μόνη σας μερικά
μικροπράγματα.

— Διορθώνετε τις πόρτες που τρί-
ζουν, τά παράθυρα που δέν κλει-
νουν εύκολα, κλπ. κλπ.

— Άλλοιμονον άν για τό παραμι-
κρό πράγμα που χαλά μέσα σ' ένα
σπίτι πρέπει να καταφεύγωμε σε
τεχνίτη. Η καλή νοικοκυρά πρέπει
να μη σπαταλά χρήματα χωρίς
λόγο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Όλη μας ή προσπάθεια αυτή
την εποχή πρέπει να τείνη στο να
κατορθώνωμε, παρά τήν έλλειψη
διαφόρων ειδών, να διατιώμεθα
όσο τό δυνατόν καλύτερα, προς
διατήρησιν της υγείας μας που πε-
ρισσότερο παρά ποτέ είναι πολύτι-
μη. Ούαι και άλλοιμονον άν άρ-
ρωστήσωμε τώρα. Πώς θά συνέλ-
θωμε; Πώς θά δυναμώσωμε;

Νά λοιπόν γιατί πρέπει να προ-
σέχωμε όσο μπορούμε τό ζήτημα
του φαγητού.

Ο περισσότερος κόσμος έχει
συσσίτια. Τα συσσίτια αυτά είναι ή
σωτηρία του άστικού πληθυσμού,
πολλοί όμως παραπονούνται για
την μονοτονία τών συσσιτίων, που
παρουσιάζουν κάθε μέρα τό ίδιο
φαγητό. Έν τούτοις μιά καλή
νοικοκυρά μπορεί να παρακάμψη
και αυτόν τόν σκόπελο. Δέν έχει
παρά να κοπιάση λίγο. Άς πάρο-
με λ.χ. τά φαρίκια. Την μία μέρα
θα τά φάμε ως σούπα, την άλλη
μπορούμε να τά φάμε περσάτα, την
τρίτη ήμέρα θα τά κάμωμε κεφτέ-
δες, την τετάρτη ήμέρα θα τά φά-
με σαλάτα και ούτω καθ' έξής.
Τήν ποικιλία πρέπει πάντοτε να
τήν επιδιώκωμε, διότι είναι άπα-
ραίτητη για τήν διατήρησι της ύ-
γείας μας.

Κεφτέδες από φαρίκια

Έφου βράσετε φαρίκια στην έφρά,
τά βάζετε στο σουρωτήρι να στραγ-
γίσουν καλά, έπειτα τά περνάτε
από τη μηχανή του κρέατος, περ-
νάτε και λίγο κρεμμύδι, τό άνακα-
τεύετε, αλείζετε και προσθέτετε
ότι μερωδικό σας άρέσει: μπαχα-
ρι, κανέλλα, μοσχοκάρυδο, μαιν-
τανό, δύοσμο και δύο κουταλιές ά-
λεύρι για να σφίξουν. Άλευρώνε-
τε και τηγανίζετε. Όραίοι έπίσης
κεφτέδες γίνονται από τά κοτσά-
νια του κουνουσιδιού. Τα περνούμε
βρασμένα από τη μηχανή και συ-
νεχίζουμε όπως πάρα πάνω. Έτσι
με ένα κουνοσιδί έχομε τρία φα-
γητά: Σούπα από τό ζουμί του,
σαλάτα και κεφτέδες.

Σπανακόπητα πολεμικά

Τήν όνομάζουμε έτσι διότι δέν έ-
χει ούτε αούά, ούτε τυρί, ούτε γά-

λα και γίνεται μόνον με σπανάκι
και λίγο χυλό. Ζεματούμε τό σπα-
νάκι, γιανίζουμε ένα φιλοκομμένο
κρεμμύδι και ρίχνουμε ύστερα και
τό σπανάκι κομμένο να γιανισθώ
κι' αυτό με τό άνάλογο άλάτι και
πιπέρι. Άλείφουμε ένα ταψί με λά-
δι, τό πασπαλίζουμε με άλεύρι και
στρώνουμε επάνω εκεί τό σπανάκι.
Έπειτα έτοιμάζουμε ένα άραιό χυ-
λό με άλεύρι, νερό και λίγη σόδα,
περιχύνουμε με αυτό τό σπανάκι
και τό στέλνουμε στο φούρνο.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ντόρην Βλ.— Βουτάτε 2-3 φο-
ρές τήν ήμέρα τά χέρια σας σε
πολύ ζετό νερό με άλάτι. Θά σάς
ώφελήση πολύ.

Π. Α. Μ.— Τήν άπάντησή σας
τήν έδώσα με μιά «κουβεντούλα»
σε προηγούμενο τεύχος. Σας είπα
τήν ελκικρινή γνώμη μου, όπως
μου ζητήσατε. Πιστεύω να μη θυ-
μώσατε.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Πονεμένη ύπαρξι

Η συμπεριφορά, γενικά, του νέου
αύτου μαρτυρεί ότι δέν τρέφει για
ένα κανένα εύγενικό και ελκικρι-
νές αίσθημα.

Τι σημασία έχει άν δέν φεύγη ή
άν ζηλεύη, αφού δέν δείχνει καμ-
ιά στοργή και κανένα ενδιαφέρον;
Δέν μένει ένας άνδρας κοντά σε
μία γυναίκα πάντοτε από άγάπη,
ούτε ζηλεύει για τόν ίδιο λόγο.
Μπορεί να ύπακούη σε κατώτερα
ένστικτα και αυτά να τόν κρατούν
κοντά της. Μά τά ένστικτα αυτά
δέν είναι εκείνα που θά μπορούσαν
να σε ίκανοποιήσουν. Και αυτό τό
βλέπω σε όσα μου γράφετε.

Προσπάθετε λοιπόν να επιβληθής
στον έαυτό σου και να καθάρισής
την κατάστασι αυτή.

Αν, όστόσο, έχης άμφιβολίες,
δέν έχεις παρά να τού θέσης ώμα
τό ζήτημα του γάμου. Έφ' όσον μά-
λιστα αποβλέπεις κι' εκεί.

Μαριούσκα Α.

Σε πολύ βρεφική ηλικία βρίσκε-
ται άκόμη τό αίσθημά σας, ώστε
να μη μου είναι δυνατόν να σού
δώσω συμβουλή. Περιμενε πρώτα
ν' άναπτυχθώ και κατόπιν τά ξανα-
λέμε.

Δυστυχισμένον Ίππότην

Τι συμβαίνει, αγαπητέ μου;
Η δέν βρίσκετε διασκεδαστικό να
σού στέλνι γράμματα, ή τό κάνει
από μίαν εώτερη ανάγκη, που της
τήν δημιουργεί, όπως φαίνεται, τό
νεαρό της ηλικίας. Πάντως, δέν
έχεις παρά να ζητήσης να έξακρι-
βώσης τήν αίτία. Έν τώ μεταξύ,

ούτε να τρελλαθής,ούτε να παρα-
ούρεσαι σε όνειρα βλαβερά...

Λίτσαν Δ.

Δέν ξέρω από ποιόν λόγο προέρ-
χεται ή ιδιοτροπία αυτή του μη-
στήρος σου. Όπωςδήποτε, πρέπει
να τήν αποβάλη για τήν εύτυχία
και τών δύο σας. Προσπάθεσε λοι-
πόν να εξηγηθής μαζί του και να
του δώσης να καταλάβη, ότι είναι
μία από τις ιδιοτροπίες που δέν γί-
νονται άνεκτές από τήν γυναίκα.

Αν πραγματικά σε θεωρή τόσο
κατώτερη πνευματικώς, τότε θά πρέ-
πει κι' οι δύο να τό σκεφθής καλά
άν είναι σωστό και να πανδρευθής.

Ε. Β.

Θά μου επιτρέψης να σου πώ, ότι
έκείνο που σου θεωρείς έξαιρετική
τύχη, έγω τό θεωρώ άτύχημα.

Αφού, όπως βλέπω, δέν έχεις
καμιά έντίμνησιν σ' αυτόν τόν άν-
θρωπο, τι να τόν κάμης να τόν πά-
ρης; Για να γίνης κυρία. Α...;
Μά αυτό, δέν έχει καμιά σχέση με
τήν εύτυχία, όταν δέν ύπάρχουν ό-
λα τά άλλα!

Θά κάμης λοιπόν πολύ καλύτερα
να παύσης να πιστεύης ότι άρκεί
σε μιά κοπέλλα να πανδρευθής, για
να γίνη κι' εύτυχισμένη.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ,

Μιχ. Λαριντζάκη. Για τήν άπάν-
τησι του άόκτορος Κάμα χρειάζεται
να στείλετε τό 20δραχμο δικαίωμα δη-
μοσιεύσεως.— Άνακτ. Ρίξον (Άο-
ταν). Για κάθε προηγούμενο τεύχος
δραχμές 20.— Δυστυχισμένον Ί-
ππότην. Έχομε δηλώσει επανειλημ-
μένως ότι ο Σαιν-Πρε δέν είναι συ-
νεργάτης μας. Τό κομμάτι του έχουν
έκδοθώ γαλλιστί σε βιβλίο, από τό ό-
ποιο τά μεταφράζουμε και τα τυπώνουμε
ένα ένα. Για τά αίσθηματικά σας ζη-
τήματα άπευθύνεσθε στη «Φίλη τών
Πονεμένων», τήν συνεργάτιδά μας Καν
Ρέαν Ρ.— Λωρέταν Α. Έξήκαστε τό
20δραχμο δικαίωμα για τή δημοσίευσιν
της άπαντήσεως. Σαναγάρητε.— Μό-
νας Γ. Τό ίδιο κι' εσείς.— Μάρκον
Πλάτην (Καρδίτσαν). Έπί άντικατα-
βολή αποστέλλεται. Στείλετε 20 δραχμές
για κάθε τεύχος και ή παραγγελία σας
θα έκτελεσθώ.— Ουριέλ Νεγρίν (Ι-
ωάννινα). Είχε διακοπή ή τεχνουργι-
κή συγκοινωνία. Τώρα πρέπει να τό
λαμβάνετε.— Διον. Λαμπρίην (Αι-
γίον).— Σωτ. Κατσόπουλον (Κάτω
Άχαϊαν). Έπί άντικαταβολή, ότι.—
Α. Κωσταίδου (Βόλον). Έκαστον
τεύχος τιμάται προς δραχ. 20.— Κωσι.
Κυριακίδην (Άπιδέαν). Τό βιβλίο
«Σύγχρονοι Τούρκοι Πελοπόννησοι» δέν
είναι έκδοσις «Θησαυρού». Ζητήσατε το
από τόν έκδοτήν Α. Μαυρίδη, Θεμι-
στοκλέους 11, Αθήνας. Σας πληροφορο-
ούμε επίσης ότι ο Μ., για τόν όποιο
μας σωτάτε, κατοικεί είδώ, όδός Σαρ-
τηο. Χαραλάμης αρ. 1.— Δ. Κεταί-
ρην (Χρυσάρα). Για τό βιβλίο, ως έ-
νω όμοιος.— Φούλαν Βάσου (Βό-
λον). Δέν δημοσιεύουμε άγγελίες. Ά-
ποταθήτε σε καμιά ένσημερίδα.—
Σάβ. Γιαννακόπουλον (Πλάτανον).
Ο «Θησαυρός» προμηθεύει μόνο τό
βιβλίο του συνεργάτου του κ. Ι. Σκου-
τεροπούλου, όπως αναφέρει ή σχετική
δήλωσις.— Θεόδ. Λαμπροπούλον
(Πάτρας). Από τά Ιστορήματα «Μετα-
ξύ Ιστορίας και Θούλου» έκδόθη μό-
νο ένας τόμος, ό όποίος τιμάται προς
160 δραχ. Στο τεύχος 197 ανεφέρεται
έν τυπογραφίης άρχειας 16 δραχ.—
Εύστ. Κ. Κεχάφ (Καλαμάς). Ο
«Θησαυρός» δέν έχει έκδόσει κανένα
βιβλίο. Προμηθεύει μόνο τό «Μεταξύ
Ιστορίας και Θούλου», τό όποιον είναι
έκδοσις του ίδιου του συνεργάτου.—
Άδελφ. Κατσηνωτάδην (Θήβας). Θά
ένεργήσωμε σχετικώς.— Α. Β. Κ. 17.
Τά μυθιστορήματα της συνεργάτιδός
μας κ. Ιωάννας Αναγνώστου δέν έ-
χουν άνατυπωθώ σε βιβλία. Για τό βι-
βλίο της Καταίγρια δέν είμεθα εις θέ-
σιν να σας πληροφορηώμε.— Χρ.
Έλευθεράκην (Αμφισσαν). Για τή
συνδρομή και τήν τιμή έκδοσιν τεύ-
χους σημειώνωμε λεπτομερώς στην προ-
μετωπίδα της άπ' άρ. 3 σελίδος
μας.— Ε. Κιτσακίδην (Βόλον). Δέν
έφυλάξαμε τό προηγούμενο γράμμα
σας. Βαρυνήκατε να ξανασημειώσετε
τήν παραγγελία σας; Περιμένωμε να
μιάς γράψετε σχετικώς.— Τρεψί φί-
λες. Παρεδώσαμε τό γράμμα σας στη
Φίλη τών Πονεμένων. Θά σας άπαν-
τήση από τήν οικίαν στήλην της.

[Έκ της Διευθύνσεως]

Οί άδλοι του Γερο- Παρατατικού

ΔΙ' ΥΜΑΣ, ΚΥΡΙΑΙ

Σιγήσας ούν έπ' άρκετόν, τούτέστιν σιωπάσας,
ποιώ και πάλιν συστάσιν εις τας γυναίς άπάσας
και ταύτα γάρ ταίς συνιστώ με τό διάγγελμά μου
ίνα ένδοξώδες καταστή και πάλιν τ' όνομά μου:

— Γυναίκαί πάσης τάξεως και πάσης ηλικίας,
της ηλικίας της μικράς και της προβερβικίας,
άν βούλεσθε να φθάσετε στού βίου σας τό τέρμα
με ροδολώδες πρόσπων και με στυλινώδες δέρμα
μη καταφεύγετε ποτέ, στα χρόνια μας έτούτα,
εις τούς ναούς της καλλονής και δη στα Ίνστιτούτα.
Μόνον από τόν «Θησαυρόν» θά λάβετε μαθήματα
της γυναικείας καλλονής, κυρίαί ή νεανίδες,
ώστε να ήπίτουν έσαι προ τών ποδών σας θύ-
ματα

έκατοντάδες Δόν Ζουάν και χίλιοι. Μπέλ-αμίδες.

Έκ της ρινός θά σύρετε τούς πάντας, κι' ως εί-
κός,

θά σάς προσέχη έλαφρώς κι' ο Παρατατικός.

Όθεν και πάλιν συνιστώ σάς διδας ή κυρίας
να σπεύσουν να έπωφεληθούσιν αυτής της εύκαι-
ρίας,

ίν' άποκτήσουν πρόσωπα τά μάλα γλαφυρά
και σώματα καλλιγραμμά, ού μην τε κι' όνειρωδη.
Δέον, δέ, να σημειωθώ, διά τήν Ιστορίαν,
ότι μυριάς συνταγάς γραπτάς θά παρατάξω
και καθ' όλόκληρίαν

τό λεξικόν της καλλονής. . . έγω θά τό συντάξω!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

